

MARY

HIGGINS CLARK

GDJE SU DIEGA?

**Mary Higgins Clark - Gdje su
djeca**

Uvod

Osjećao je hladnoću koja je prodirala kroz pukotine prozorskih okvira. Nespretno je ustao i nagnuo se prema prozoru. Uzeo je jedan od ručnika koje je uvijek imao pri ruci i omotao ga oko okvira.

Zvuk propuha koji je prodirao kroz ručnik nije mu smetao. Ponekad je, gledajući s ove strane kuće, bilo moguće vidjeti Provincetown na suprotnoj obali zaljeva Cape Cod.

Mrzio je Cape. Mrzio je njegovu bezličnost za dana u studenom kakav je ovaj; tamno sivu boju vode; flegmatične ljude koji ne govore mnogo, ali te proučavaju očima. Zamrzio ga je već prvog ljeta koje je proboravio u njemu - rijeke turista koje su se vukle po plaži, ljudi koji su se penjali stubama do ulaznih vrata kuće naslanjajući se rukama na staklo kako bi mogli bolje zaviriti unutra.

Mrzio je veliki natpis 'ZA PRODAJU' koji je Ray Eldredge postavio ispred i iza kuće. Mrzio je i činjenicu da će Ray i ta žena koja radi s njim dovoditi ljude u obilazak kuće. Prošli je tjedan imao sreće što se vratio kući u trenutku kada su tek počinjali pokazivati kuću pa je na zadnji kat uspio stići prije njih; upravo da bi na vrijeme sklonio teleskop.

Vrijeme je isticalo. Netko će kupiti ovu kuću i on je neće moći ponovo unajmiti. Upravo je iz tog razloga poslao oglas u novine. Želio je biti prisutan u trenutku kada svi budu saznali tko je zapravo ona. I to upravo sada... kada se zacijelo već počela osjećati sigurnom.

Još je nešto trebalo učiniti ali nikako nije "uhvatio" pravi trenutak. Ona je besprekidno motrila svoju djecu. No, vremena za gubljenje više nije bilo. Sutra...

Nervozno je šetkao po sobi. Spavaća soba apartmana na zadnjem katu bila je ogromna. Zapravo je cijela kuća bila ogromna. Sagradio ju je neki stari kapetan početkom sedamnaestog stoljeća na samom rubu kamene litice s koje se pružao pogled na cijeli zaljev. Spomenik ljudskoj potrebi da vječito bude na oprezu.

No, život nije uvijek takav. On je mozaik sklopljen od komadića. Ledenih vrhova koji ponegdje strše. Znao je on to. Protrljao je lice rukama osjećajući se nervozno i toplo iako je u sobi bilo poprilično hladno. Iznajmljivao je ovu kuću pred kraj ljeta i ujesen već šest

godina zaredom. Gotovo da se ništa u svezi s njom i nije promijenilo otkako se prvi puta uselio. Osim nekih sitnica; teleskopa u sobi s pogledom na ulicu, odjeće za posebne prigode, maske koja mu je tako dobro skrivala lice.

Apartman je, pored toga, ostao isti; starinski naslonjač, stolić od borovine i rukom izrađen tepih bili su u dnevnoj sobi, a masivna drvena konstrukcija ormara i kreveta u spavaćoj. Kuća i ovaj apartman izvrsno su služili svrsi do ove jeseni kada mu je Ray Eldredge priopćio da će se kuća prodavati za otvaranje restorana, a da će potencijalne kupce dovoditi tek uz prethodnu telefonsku najavu.

Raynor Eldredge. Pomisao na tog čovjeka izmamila mu je osmijeh na lice. Što li će Ray misliti sutra kada pročita priču u novinama? Je li mu je Nancy ikada kazala tko je zapravo? Možda i nije. Žene mogu biti promoćurne. Bit će još bolje ako Ray ništa ne zna. Kako bi bilo lijepo da može vidjeti izraz na njegovom licu kada otvori novine! A one se dostavljaju nešto poslije deset sati ujutro. Ray će u to vrijeme biti u uredu. Možda će proći neko vrijeme prije nego ih pogleda.

Nestrpljivo se udaljio od prozora. Njegove debele, deblaste noge bile su stješnjene u uskim, sjajnim crnim hlačama. Volio bi izgubiti nekoliko kilograma. To bi značilo da ponovno mora proći kroz onu groznu fazu gladovanja, ali morati će to učiniti. Već je to i prije činio. Nemirno je prošao prstima kroz pomalo masnu kosu. Bilo bi mu drago kada bi ju opet mogao pustiti da naraste. Vjerojatno bi djelomično bila već sijeda.

Polagano je prešao rukom po nogavici, a zatim počeo nervozno šetkati po stanu zaustavivši se konačno pored teleskopa u dnevnoj sobi. Ovaj je bio posebno jak - dio opreme koja se nije mogla nabaviti u dućanima. Čak ga nisu imali niti većina policijskih postaja. No, uvijek postoje načini da čovjek dođe do točno onoga što želi. Sagnuo se prema njemu, zažmirio na jedno oko i počeo promatrati.

Vani je bilo polumračno pa je svijetlo u kuhinji bilo upaljeno i bilo je lako vidjeti Nancy. Stajala je ispred prozora, i to onog iznad sudopera. Možda je upravo spremala nešto za večeru. No, bila je obučena u toplu jaknu, tako da se vjerojatno spremala izaći. Samo je nepomično stajala i gledala u smjeru jezera. O čemu je sada

razmišljala? O kome je sada razmišljala? O djeci - Peteru ... Lisi ... ?
Baš je želio znati.

Osjećao je da mu se suše usta pa je nervozno oblizao usne. Danas je izgledala vrlo mladoliko. Kosa joj je bila skupljena u rep. Bojila ju je u tamno smeđu boju. Netko bi je zasigurno prepoznao da je ostala prirodno crvena. Sutradan će navršiti trideset i dvije. Ali još uvijek joj nitko ne bi dao toliko. Bila je od onih žena koje uvijek zadrže mladoliki izgled, čija je koža, i u kasnijim godinama, izgledala meka, svježja, i svilenkasta.

Nervozno je gutao pljuvačku. Usta su mu bila grozničavo suha, iako mu se tijelo znojilo od vrućine. Zadržavao je slinu u ustima, a zatim ju progutao što je proizvelo čudan zvuk. Tijelo mu se počelo tresti pa je pomaknuo teleskop. Nancyn lik se polagano mutio, ali nije se potrudio izoštriti leće. Danas je ionako više neće promatrati.

Ali sutradan! Mogao je zamisliti izraz na njenom licu u ovo isto vrijeme. Izložena svijetu onakva kakva jest, nijema od brige i straha, pokušavajući odgovoriti na pitanje... ono isto pitanje koje joj je policija postavila prije više od sedam godina.

"Hajde Nancy", ponovno će govoriti policajac, "Priznaj nam sve. Kaži istinu. Znaš i sama da se ne možeš izvući. Reci nam Nancy - gdje su ti djeca?"

Prvo poglavlje

Ray je silazio niz stube popravljajući čvor na kravati. Nancy je sjedila za kuhinjskim stolom držeći u krilu još uspavanu Missy. Michael je doručkovao na svoj miran, ustaljeni način.

Podragao ga je po glavi i nagnuo se da bi poljubio Missy. Nancy mu se nasmiješila. Bila je tako neodoljivo lijepa. Oko tih plavih očiju nazirale su se sitne bore, ali joj još uvijek nitko ne bi dao trideset i dvije. Iako je razlika između njih bila samo nekoliko godina, Ray je uvijek smatrao da izgleda mnogo stariji u odnosu na nju. Možda je tako zbog njene ranjivosti. Primjetio je tragove crvenog izrasta na korijenu kose. Nebrojeno mnogo puta prošle godine želio ju je zamoliti da pusti da joj izraste njena prirodna kosa, ali se nije usudio.

"Sretan ti rođendan, ljubavi", rekao je potihom. Gledao je kako nestaje boja s njenih obraza.

Michael je izgledao iznenađeno. "Je li stvarno mamin rođendan? Nisi mi ništa rekao."

Missy se uspravila. "Mamin rođendan?", zvučala je oduševljeno.

"Da", kazao je Ray. Nancy je zurila u stol. "A večeras ćemo ga proslaviti. Donijeti ću veliku rođendansku tortu i poklon, a pozvat ćemo i tetu Dorothy. Je li tako, mamice?"

"Ray ... nemoj..." rekla je tihim i molećivim glasom.

"Da, hoću. Sjeti se da si prošle godine obećala da ćemo ove godine ..."

Slaviti je bila pogrešna riječ. Nije ju mogao izgovoriti. No, već je duže vrijeme znao da će jednoga dana morati početi mijenjati navike za njezin rođendan. U početku bi se tada potpuno povlačila u sebe i šetala oko kuće ili po plaži poput tihog duha koji živi u vlastitom svijetu.

No, prošle je godine konačno počela pričati o njima ... o njeno drugo dvoje djece. Govorila bi: "Danas bi već bili tako veliki ... deset i jedanaest godina. Pokušavam zamisliti kako bi izgledali, ali mi nikako ne uspijeva ... Sve u svezi s tim vremenom mi je kao u nekoj magli. Poput noćne more koju sam sanjala. "

"To i treba biti tako." , govorio bi joj Ray. "Ostavi sve iza sebe, ljubavi. Nemoj niti misliti na sve što se dogodilo."

To je sjećanje samo osnažilo njegovu odluku. Nagnuo se nad Nancy i potapšao ju onako kako bi to činio da se osjeća sigurnom i zaštićenom.

Pogledala ga je s nesigurnim izrazom na licu. "Mislim da ne bi trebali ..."

Michael ju je prekinuo. "A koliko ti imaš godina, majčice?", upitao je iz čisto praktičnih razloga.

Nancy se nasmijala - i to onim pravim osmijehom koji je automatski izbrisao svu neugodnost situacije. "To se tebe ne tiče", odgovorila mu je.

Ray je popio veliki gutljaj kave. "Tako mu i treba." "Slušaj me Mike; pokupit ću te poslije škole pa idemo zajedno kupiti poklon mami. Sad je vrijeme da krenem. Dolazi mi neki čovjek vidjeti kuću Huntovih. Morao bih pripremiti sve dokumente."

"Zar ta kuća nije iznajmljena?", upitala je Nancy.

"Da. Onaj Parrish koji ju je povremeno unajmljivao opet živi tamo. Ali on zna da mi imamo pravo pokazati ju kupcima u bilo koje vrijeme. To je izvrsno mjesto za restoran, a i ne traži velike preinake. Dobio bih veliku proviziju da je uspijem prodati. "

Nancy je spustila Missy i otpratila ga do vrata. Nježno ju je poljubio osjetivši njene drhtave usne. Koliko je je uznemirio započinjanjem svog tog razgovora o rođendanu? Nešto mu je govorilo da kaže; "Bilje bi bilo da ne čekamo do večeras. Ostati ću kod kuće, i svi ćemo zajedno otići na izlet u Boston. "

No, umjesto da poslušati instinkt, sjeo je u auto, mahnuo i odvezao se niz usku, blatnjavu uličicu s drvoredom sve dok nije zamaknuo u ulicu koja vodi do centra Adams Porta i njegova ureda.

Ray je bio u pravu, pomislila je Nancy dok se vraćala u kuhinju. Postoji vrijeme kada je trebalo prestati slijediti uzorke prošlosti - vrijeme kada se trebalo prestati sjećati i okrenuti se budućnosti. Znala je da je jedan dio nje još uvijek sleđen. Znala je da je njen um navukao debele zastore oko bolnih sjećanja - no, trebalo je učiniti i više od toga.

Činilo joj se da je njezin život s Carlom samo mutna slika ... Bilo joj se teško sjetiti zgrade fakulteta, Carlovog promjenjenog glasa ... Petera i Lise. Kako su izgledali? Oboje su, na Carla, imali tamnu

kosu i bili su previše tihi ... previše mirni ... zbog njene nesigurnosti ... a zatim izgubljeni - oboje izgubljeni.

"Mamice, zašto si tako tužna?", Michael ju je gledao s iskrenom zabrinutošću na licu.

Sedam godina, pomislila je Nancy. Život je niz od sedmogodišnjih ciklusa. Carl je običavao govoriti da se u tom jednom ciklusu promijeni cijelo tijelo. Svaka stanica obnovi. Doista je bilo vrijeme da počne gledati naprijed ... da zaboravi.

Pogledom je prešla po velikoj, vedroj kuhinji sa starinskim ciglenim kaminom, hrastovim podom, crvenim zastorima i prozorskim okvirima koji nisu blokirali pogled na zaljev. A zatim je pogledala Michaela i Missy ...

"Nisam tužna.", odgovorila je, "Doista nisam."

Obgrlila je Missy u naručje, osjećajući sladak miris i toplinu njenog tijelešca. "Razmišljala sam o poklonu za tebe.", kaže Missy. Svijetlocrvena kosa ovijala je njene malene uši i čelo. Ponekad bi ljudi upitali od koga li je naslijedila takvu prekrasnu kosu - tko li je crvenokos u obitelji?

"Odlično," dodala je Nancy, ali o tome razmišljaj vani. Bolje bi bilo da udahnete malo svježeg zraka. Čula sam da bi poslije moglo kišiti i da će naglo zahladiti."

Nakon što su se djeca obukla, pomogla im je oko oblačenja vjetrovaka i kapa. "Evo ga moj dolar;" izjavio je zadovoljno Michael dok je vadio kovanicu iz nutarnjeg džepa jakne. "Bio sam uvjeren da sam ga ovdje spremio. Sad ću ti moći kupiti poklon."

"I ja također imam novaca.", dodala je Missy držeći u ruci hrpicu kovanica. "Znate vas dvoje; ne biste baš smjeli iznositi sav taj novac." kazala je Nancy, "Samo ćete ga izgubiti. Ostavite ga meni na čuvanje."

Michael je odlučno odmahnuo glavom u znak negodovanja; "Ako ti ga sada ostavim, zaboravit ću ga ponijeti kada budem išao u kupovinu s tatom."

"Svečano izjavljujem da ću te podsjetiti da ga uzmeš."

"Ali moj džep ima zatvarač. Vidiš? Staviti ću i svoj i Missyn novac u njega.

"Paa ... " , slegnula je ramenima Nancy i predala borbu. Savršeno je dobro znala da Michael nikada ne bi izgubio takovo što. Baš kao

ni Ray; obojica su bili dobri organizatori. "Dobro Mike, ja sada idem malo pospremati kuću. A ti se ne odvajaj od Missy."

"Neću." Odgovori joj veselo Michael, "Dođi Missy, prvo ću ja tebe gurati na njihaljci."

Ray je još davno iza kuće postavio njihaljku načinjenu od masivnog hrasta što je rastao u obližnjoj šumi.

Nancy je navukla rukavice na Missyne ručice. Bile su svijetlo crvene boje i načinjene od meke angora vune s uzorkom nasmiješenog lica. "I ne skidaj ih", naredila joj je, "inače će ti se ručice smrznuti. Vrijeme je diosta sve lošije i lošije. Nisam baš sigurna da je uopće pametno što vas puštam van."

"Oh, molim te!" zavapila je Missy već drhtalim usnama.

"Ma, dobro, dobro, nemoj mi samo napraviti čitavu predstavu", brzo je odgovorila Nancy, "Ali ne više od pola sata."

Otvorila je stražnja vrata i pustila ih u dvorište. Hladan vjetar odmah ju je zapuhnuo, pa je brzo zatvorila vrata i krenula uz stube. Kuća je izgledom bila od onih pravih, starinskih kakve su se mogla vidjeti u Capeu. Stubište je bilo gotovo u potpunosti okomito. Ray je uvijek znao reći da je u tim starim ljudima vjerojatno čučala neka planinska koza. No, Nancy je voljela sve što je bilo u svezi s kućom.

Još se uvijek prisjećala onog osjećaja mira i dobrodošlice kada ju je ugledala prvi puta, prije više od šest godina. U Cape je stigla onoga dana kada je oslobođena optužbe. Okružni tužitelj odbacio je optužnicu jer je Rob Leger, glavni svjedok optužbe, jednostavno nestao.

Stigla je u ovaj gradić preletjevši cijeli kontinent, u želji da bude što je dalje moguće od Californije, od ljudi koje je poznavala, mjesta u kojem je do tada živjela, fakulteta i kompletne akademske zajednice. Više ih nikada nije željela vidjeti - prijatelje koji to nisu bili, već samo neprijateljski raspoloženi stranci koji su govorili o "jadnome Carlu" jer su nju okrivljavali za njegovo samoubojstvo.

Izabrala je Cape Cod jer je oduvijek slušala priče da su Novoenglandčani i stanovnici Capea rezervirani i introvertni prema strancima, što je njoj savršeno odgovaralo. Trebala je mjesto gdje će se sakriti, pronaći samu sebe, srediti svoj život i u miru razmisliti o svemu što joj se dogodilo. Trebala je mjesto u kojem će moći ponovno oživjeti.

Odrezala je kosu i obojila je u tamno smeđe što je bilo sasvim dovoljno da joj u potpunosti promijeni izgled u odnosu na onaj tijekom suđenja.

Pretpostavljala je da ju je, kada je odlučila unajmiti kuću, sama sudbina odvela do Rayove agencije za nekretnine. Zapravo je sastanak ugovorila s nekim drugim posrednikom, no instinkt joj je govorio da pođe prvo posjetiti njega jer joj se svidjeo njegov potpis.

Pričekala je da završi razgovor s nekim prethodnim klijentom - starijim čovjekom guste, kovrdžave kose. Oduševio ju je njegov savjet starcu da ne prodaje kuću, već da će mu on pronaći podstanara koji će plaćati dio računa.

Nakon što je otišao, rekla je: "Možda sam stigla u pravo vrijeme. Željela bih unajmiti kuću."

No, Ray joj nije želio niti pokazati staru kuću Huntovih. "Prevelika je, prepusta i vjetrovita za vas.", kazao je, "Ali sam upravo u ponudu stavio pravu, starinsku kuću u odličnom stanju; a uz to je i u cijelosti namještena. Ukoliko ste zainteresirani, postoji čak i mogućnost kupnje. Kolika vas kuća zapravo zanima gospođice ... gospođo ...?"

"Gospođica Kiernan," odgovorila mu je, "Nancy Kiernan.", instinktivno upotrijebivši djevojačko prezime njene mame. "Ne mora biti velika. Neću imati baš mnogo posjetitelja."

Svidjelo joj se što nije previše zabadao nos u njen privatni život i što nije nametljivo znatiželjan. "Cape je izvrsno mjesto ako želite da vas nitko ne smeta." dodao je, "Nitko se ne može osjećati usamljeno šetajući plažom, promatrajući zalazak sunca ili ujutro gledajući kroz prozor."

Zatim ju je odveo u ovu kuću i čim je stupila nogom preko njenog praga, znala je da će ovdje i ostati. Starinska dnevna soba bila je prepravljena u veliku blagovaonicu i dnevnu sobu. Svidjela joj se udobna stolica za ljuljanje ispred otvorenog kamina i kuhinjski stol smješten pored prozora s kojeg se pružao pogled na zaljev i luku.

Mogla se odmah useliti i ako se Ray i pitao zbog čega sa sobom nije imala ništa osim dvije putne torbe, nije to pokazao. Objasnila mu je da joj je nedavno umrla mama, pa je prodala kuću u Ohio i odlučila preseliti na Istočnu Obalu. Jednostavno je izostavila ispričati o šest godina koje su u međuvremenu protekle.

I te je noći, po prvi puta nakon dugo vremena, prospavala mirno i bez snova. Bila je to prva noć u kojoj nije čula Petera i Lisu kako je dozivaju ili u kojoj se nije nalazila u sudnici slušajući Carlove optužbe.

Prvo je jutro u ovoj kući provela ispijajući kavu pored prozora. Dan je bio vedar i prekrasan. Purpurno plavo nebo bez ijednog oblačka, zaljev spokojan i tih, jedino su galebovi nadlijetali ribarske brodiće.

Obujmila je šalicu objema rukama i mirno i polagano ispijala svoju jutarnju kavu promatrajući zaljev. Topla, crna tekućina polagano joj je grijala tijelo. Prve sunčeve zrake obasjavale su joj lice. Spokojnost prizora samo je učvrščivala taj osjećaj mira da je započelo razdoblje bez noćnih mora.

Mir ...daruj mi mir. Bila je to njena molitva tijekom suđenja; u pritvoru. Pomozi mi da se sućim s tim. Sedam je godina već prošlo

...

Nancy je uzdahnula, shvativši da se još uvijek nalazi ispred stuba. Bilo je tako lako izgubiti se u prisjećanju. Upravo je iz tog razloga svim snagama pokušavala živjeti dan po dan ... na osvrtni se u prošlost i ne razmišljati o budućnosti.

Polagano je krenula uza stube. Kako li će samo ikada postati savršeno mirna znajući da će se, ukoliko se Rob Legler pojavi, suđenje opet nastaviti i da će je odvojiti od Raya, Missy i Michaela. Na trenutak je prekrila lice rukama. Ne misli o tome, ponavljala je u sebi, ionako od toga nemaš nikakve koristi.

Pri vrhu stuba odlučno je protresla glavom i brzim se korakom uputila u njihovu spavaću sobu. Širom je otvorila prozore i istoga ju je trenutka zapuhnuo hladan vjetar. Vrijeme se oblačilo, voda u zaljevu se već počinjala mreškati na površini, a valovi zapljuskivati obale. Temperatura se sve brže spuštala ka ničtici. Nancy je dovoljno vremena provela u Capeu da je mogla predvidjeti da ovakav vjetar obično prelazi u oluju.

No, vani je još uvijek bilo dovoljno vedro da bi dozvolila djeci da još malo ostanu vani. Željela je da provedu na svježem zraku što je više moguće vremena. Poslije ručka Missy je ionako obično išla na spavanje, a Michael u vrtić.

Počela je skidati plahtu s velikog bračnog kreveta kad je na trenutak zastala. Missy je jučer počela malo šmrcati. Možda bi

trebala poći van i upozoriti je da ne otkopčava jaknicu? Bio je to jedan od njenih omiljenih trikova. Uvijek se žalila da su joj sve jakne preuske oko vrata.

Oklijevala je na trenutak, a zatim nastavila skidati plahte s kreveta. Missy je ionako imala dolčevitu ispod jakne, pa joj vrat, makar i otkopčala jaknu, neće biti otkriven. Neće joj, osim toga, trebati više od deset ili petnaest minuta da postavi čistu posteljinu na krevet i da uključi mašinu za rublje.

Da bi odagnala nervirajući osjećaj brige koji joj je govorio da bi po djecu trebala otići ODMAH, dala je sebi najviše deset minuta da obavi sve te poslove.

Drugo poglavlje

Ponekad bi Jonathan Knowles prošetao do dućana kupiti jutarnje novine. Ponekad bi se, opet, odvezao do dućana na svom biciklu. Put ga je uvijek vodio pored stare kuće Nickersonovih, one koju je kupio Ray Eldredge kada je oženio onu zgođušnu ženu koja ju je do tada unajmljivala.

Dok je Sam Nickerson bio vlasnik, kuća je izgledala kao stara ruina, a sada je to bilo čvrsto i solidno zdanje. Ray je postavio novi krov i osvježio trijem novom bojom, a i njegova žena je očigledno bila vrlo kreativna. Žute i narančaste krizanteme davale su dražesnu toplinu i prisnost čak i za najtmurnijih dana.

Za lijepog vremena, Nancy Eldredge često je ujutro radila u vrtu. Uvijek bi ga srdačno pozdravila, a zatim se ponovno posvetila poslu. Jonathan se divio stavu kakav je imala ta žena. A poznavao je Rayove roditelje dok su tek ljeti dolazili u Cape. Naravno, Eldredgi su bili među prvim doseljenicima. Još davno je Rayov otac ispričao Jonathanu cijelu povijest obitelji, počevši od prvih predaka koji su stigli na Mayfloweru.

Jonathan je posebno cijenio Raya koji je odlučio ostati i započeti karijeru u Capeu. To je mjesto koje obiluje jezerima, zaljevima i nalazi se na obali oceana. Izvrsna sredina za mlade parove s djecom, kao i za starije ljude u mirovini koji mirno žele proživiti ostatak života. Jonathan i Emily uvijek bi ovdje provodili svoj godišnji odmor i radovali se danu kada će u Capeu moći ostati zauvijek. Umalo su im se snovi i ostvarili. Ali ne i za Emily.

Uzdahnuo je. Bio je on krupan čovjek, guste, sijede kose i široka, vedra lica koje je pomalo već počelo gubiti svoje mladenačke konture. Odvjetnik u mirovini, koji se sada pomalo dosađivao. Zimi se ne ide baš često u ribarenje. A njuškanje po antikvarijatima u potrazi za nekim dobrim komadom namještaja nije mu više predstavljalo takvo zadovoljstvo sada kada Emily više nije bila s njim. No, ove druge godine njegovog stalnog boravka u Capeu, Jonathan je počeo pisati knjigu.

Sve je počelo kao hobi, ali je poslije preraslo u njegovu cjelodnevnu preokupaciju. Prijatelj izdavač pročitao je nekoliko ulomaka i odmah mu prosljedio ugovor o štampanju.

Bila je to knjiga o suđenjima koji su svojedobno punili novinarske stranice. Jonathan je na njoj radio pet godina svakoga dana, sedam dana u tjednu, počinjući uvijek u pola deset svakoga jutra.

Vjetar mu je udarao u lice. Još se jače ušuškao u vjetrovku, zahvalan za bar ono malo sunca koje je osjetio na svome licu kada je pogledao u pravcu zaljeva. Jedino se iz kuće Huntovih, koja se nalazila na samoj litici, pružao nesmetani pogled na uvalu. Zvali su je - "osmatračnica."

Jonathan bi pogledao u pravcu zaljeva uvijek baš na ovom dijelu svoga puta. Jutros je to učinio brzo, sa zvukom negodovanja. Nervozno je odvratio pogled jedva primjećujući olujne, guste oblake. Momak koji je unajmio tu kuću vjerojatno je u prozoru imao postavljeno nešto metalno, pomislio je. Nešto što je užasno iritiralo. Sinula mu je ideja da bi to mogao pripomenuti Rayu, ali je misao odbacio istoga trenutka. Podstanar bi jednostavno mogao odgovoriti da uzrok tome odbljesku potraže negdje dalje.

Nesvjesno je slegnuo ramenima. Nalazio se točno ispred kuće Eldredgeovih, pa je ugledao Nancy kako sjedi za kuhinjskim stolom pored prozora i o nečemu razgovara s malenim dječakom. Djevojčica joj je sjedila u krilu. Brzo je odvratio pogled, iznenada se osjetivši kao voajer i nije želio da mu uhvati pogled. No, dobro, kupiti će te novine, spremiti si svoj samački doručak i početi s radom. Danas počinje raditi na slučaju Harmon - onom za koje je smatrao da će biti najbolje poglavlje u knjizi.

Treće poglavlje

Ray je neraspoloženo otvorio vrata ureda, nesposoban se riješiti tog pulsirajućeg osjećaja brige koji je poput neodređene zubobolje ključao skriven negdje duboko u njemu. Pa, dobro, što mi je danas? Bilo je to nešto više od toga što je natjerao Nancy da konačno slavi svoj rođendan i možda uzbudi duhove prošlosti. Ona je, zapravo, bila prilično smirena. Poznavao ju je dovoljno da bi prepoznao znakove tjeskobe koji su se javljali kada bi se razgovaralo o njenom prošlom životu.

Potaknuo bi ju sam pogled na tamnokosog dječaka i djevojčicu istih godina kao i njena prva djeca ili pak rasprava o smrti djevojčice nađene prošle godine u Cohassetu. Ali Nancy je bila dobro cijelo jutro. Bilo je to nešto sasvim drugo - osjećaj nagoviještanja.

"Oh, ne! Što bi to moglo biti?"

Ray je zbunjeno podignuo pogled. Dorothy je sjedila za svojim stolom. Njena kosa, više sjeda nego smeđa, nemarno je uokvirivala njeno izduženo, simpatično lice. Bila je obučena u nježan džemper boje bijele kave i smeđu suknju od tvida što je samo odavalo njenu nezainteresiranost za pomodne krpice.

Dorothy je bila Rayov prvi klijent nakon otvaranja agencije. Djevojka koju je unajmio nije se pojavila, pa se Dorothy dobrovoljno ponudila za ispomoć nekoliko dana. Ali je ostala s njim do danas.

"Jasno ti je da odmahuješ glavom i da se mrštiš, zar ne?", kazala mu je.

Ray se kiselo nasmiješio; "Predpostavljam da su to samo jutarnji tikovi. Kako si ti?"

Dorothy je istog trenutka poprimila poslovan izgled. "Dobro sam. Složila sam kompletnu dokumentaciju o Osmatračnici. Kada očekuješ da se pojavi čovjek koji ju želi vidjeti?"

"Oko dva.", odgovorio je Ray i nagnuo se preko njenog stola, "Gdje li si samo iskopala ove planove?"

"U knjižnici. Ne zaboravi da kuća datira još iz šesnaestog stoljeća. Izvrsna je za restoran. Ukoliko nađemo nekoga zainteresiranog da potroši novac preuređujući je, bio bi to pun pogodak. A uostalom; niotkuda se ne pruža onakav prekrasan pogled."

"Pretpostavljam da su gospodin i gospođa Kragopoulos već izgradili i prodali nekoliko restorana, pa im neće biti problem uložiti nešto novca da bi se stvari vratile na staro."

"Još nisam sreala Grka koji nije mogao dobro voditi restoran.", prokomentirala je Dorothy dok je zatvarala dosije.

"I svi Englezi su pederi, i niti jedan Nijemac nema smisla za šalu, i svi Puertoricanci, odnosno Meksikanci žive od socijalne pomoći ... O, Bože, kako mrzim stereotipe!", odbrusio je Ray i izvadio lulu iz unutrašnjeg džepa sakoa i stavio je u usta.

"Molim?", Dorothy ga je zapanjeno gledala, "Ja sigurno time nisam željela nikoga strpati ni u kakve kalupe - ili pretpostavljam da možda i jesam, ali ne na način na koji ti to gledaš." Okrenula mu je leđa dok je stavljala dosije na svoje mjesto, a Ray je produžio u svoj ured i za sobom zatvorio vrata.

Povrijedio ju je. Glupavo, bespotrebno. Koji mu je vrug danas? Dorothy je najpoštenije, najrazumnije i najnepristranije biće koje je poznavao. Kako joj je mogao reći tako nešto? Teško je uzdahnuo i počeo puniti lulu. Zamišljeno je gotovo petnaest minuta ispuhivao kolutove dima prije no što ju je pozvao interfonom.

"Molim?", javila se suzdržanim glasom.

"Jesu li stigle djevojčice?"

"Da."

"Je li kava skuhanana?"

"Da." Nije ga upitala želi li i on šalicu.

"Bi li htjela donijeti meni jednu i ponijeti i svoju sa sobom? I zamoli cure da zadržavaju pozive daljnjih petnaestak minuta.

"U redu.", odgovorila je Dorothy i spustila slušalicu.

Ray joj je otvorio vrata, a kada je ušla noseći šalice iz kojih se pušila kava, pažljivo ih zatvorio.

"Primirje", rekao je, "Užasno mi je žao."

"Vjerujem da ti je žao, i sve ti je oprosteno ali reci mi - što se s tobom događa?"

"Molim te, sjedni." Rukom je pokazao na kožni naslonjač boje rđe pored njegovog stola. Uzeo je svoju šalicu kave i otišao do prozora gdje je neraspoločeno gledao u sumoran krajolik.

"Bi li večeras voljela doći kod nas na večeru?", upitao je, "Slavimo Nancyn rođendan."

Čuo je kako je glasno uzdahnula i naglo se okrenuo: "Misliš da je to greška?"

Dorothy je bila jedina osoba u Capeu koja je znala pravu istinu o Nancy. Zapravo joj je ona sama sve ispričala i zatražila savjet kada se pristala udati za Raya.

Nesigurnim je glasom odgovorila: "Ne znam, Ray. Što se krije iza te proslave?"

"Krije se to što se ne možemo pretvarati da Nancy nema rođendan! Naravno da je još nešto posrijedi. Nancy mora shvatiti da već jednom mora prekinuti s prošlosti; da se mora prestati skrivati."

"No, pitanje je - može li ona to učiniti? Može li se prestati skrivati kada joj mogućnost ponovnog pokretanja suđenja neprekidno visi nad glavom?"

"Ali, o tome se i radi. O mogućnosti. Je li tebi jasno da tog momka koji je svjedočio protiv nje nitko nije vidio ili čou nešto o njemu već više od šest godina? Sam Bog zna gdje je sad i je li uopće i živ. Koliko znamo, mogao se vratiti u zemlju pod drugim imenom i sigurno ne čeka, kao ni Nancy, da se slučaj ponovno pokrene. I nemoj zaboraviti da je uz to i vojni dezenter. Čeka ga ne tako mala kazna ako ga uhvate."

"To je vjerojatno istina." služila se Dorothy.

"To jest istina. No, pođimo i korak dalje. Sad budi iskrena sa mnom. Što ljudi u ovom gradu misle o Nancy? Tu uključi i djevojke iz mog ureda."

Dorothy je oklijevala. " Misle da je vrlo zgodna ... dive se načinu njenog oblačenja ... kažu da je uvijek ljubazna ... i smatraju da sve drži za sebe."

"To si doista lijepo sročila. Ja sam opet čuo gluposti da ona misli da je predobra za ljude s kojima je okružena. U klubu me sve više i više gnjave zašto sam član samo golf kluba i zbog čega jednom ne povedem i tu moju prelijepu ženu sa sobom. Prošli su tjedan nazvali iz Michaelove škole i pitali bi li Nancy bila raspoložena raditi u Vijeću. Nemoram ti ni reći da ih je odbila. Prošli je tjedan konačno pristala otići na večeru s mojim poslovnim suradnicima, ali kada smo se išli svi zajedno slikati, ona je bila u toaletu."

"Boji se da je ne prepoznaju."

"Razumijem ja to. Ali zar ne shvaćaš da je mogućnost da se to dogodi svakim danom sve manja? A i da joj netko i kaže - "Ti si ista ona djevojka iz Californije, optužena za ...", ma, i sama znaš o čemu govorim Dorothy. Većina ljudi bi stala kod toga. Samo sličnost. Točka. Bože, pa sjećaš li se onog tipa koji je reklamirao whiskey i kojekakve banke; onog što je bio pljunuti Lyndon Johnson? Bio sam u vojsci s njegovim nećakom. Svi ljudi slične nekome. I to je tako. I ukoliko i dođe do obnove suđenja želim da Nancy bude okružena ljudima ovdje. Želim da je doživljavaju kao jednu od svojih, da stanu u njezinu obranu. Jer nakon što je oslobode, ona će se morati vratiti živjeti ovdje. Svi ćemo to morati."

"A ukoliko i dođe do suđenja, a nju ne oslobode?"

"Jednostavno ne želim to niti uzeti kao jednu od mogućnosti.", mirno je kazao, "I, onda, što veliš? Vidimo se večeras?"

"Naravno, vrlo se radujem. I slažem se s većinom što si rekao."

"Većinom?"

"Da." Mirno ga je pogledala. "Mislim da se moraš zapitati je li se ta iznenadna želja za normalnim životom javila samo zbog Nancy ili i zbog nekih drugih motiva?"

"Što želiš reći?"

"Ray, bila sam prisutna kada te je državni sekretar države Massachusetts nagovarao da se ubaciš u politiku jer Cape treba jednog mladog čovjeka poput tebe kao zastupnika. Čula sam ga kada ti je kazao da će ti pružiti svu podršku. Teško mu je ne povjerovati. No, kako stvari sada stoje - ti njegovu ponudu ne možeš prihvatiti. I ti to znaš."

Napustila je sobu ne ostavljajući mu vremena za odgovor. Ray je dovršio kavu i sjeo za stol. Strah, ljutina i napetost najednom su nestali i osjećao se potišteno i posramljeno. Naravno - bila je u pravu. Nije se želio pretvarati da nad njima neprekidno lebdi prijatnja i da sve savršeno u redu. A itekako je imao petlje. Znao je u što se upušta kada je oženio Nancy. A i da nije, ona je doista učinila sve kako bi ga upoznala sa cijelom situacijom. Učinila je sve da ga upozori.

Buljio je u poštu na stolu, razmišljajući koliko je puta u nekoliko prošlih mjeseci bezrazložno planuo na Nancy, isto kao što je danas planuo na Dorothy. Način na koji je reagirao kada mu je pokazala

akvarel kuće koji je naslikala. Nancy bi trebala studirati likovnu umjetnost. Čak je i bez akademije bila dovoljno dobra da bi mogla izlagati u manjim galerijama. Tada je prokomentirao: "Vrlo je dobra. A sada mi reci u koji ćeš je ormar sakriti?"

Izgledala je tako ukočeno, tako bespomoćno. Želio si je odgristi jezik što je to rekao. "Dušo, jako mi je žao. Ali je sam toliko ponosan na tebe. Želio bih samo svima pokazati sliku."

Koliki od ovih ispada su bili uzrokom činjenice da je bio sve umorniji od neprekidnog ustručavanja i nemogućnosti obavljanja nekih aktivnosti?

Uzdahnuo je i počeo otvarati poštu.

U deset i petnaest, Dorothy je širom otvorila njegovog ureda. Lice joj je bilo blijedo sivkaste boje. Hitro je krenuo prema njoj. Odmahujući glavom kao da želi reći da joj ne treba pomoć, zatvorila je vrata i predala mu novine koje je skrivala pod rukom.

Bile su to Vijesti Cape Coda. Dorothy je otvorila drugu stranicu koja je uvijek donosila neke priče iz života. Bacila ih je na stol.

Zajedno su buljili u fotografiju na kojoj je zacijelo bila Nancy. Bila je to jedna od onih koje Ray nikada nije vidio - Nancy u odijelu od tvida, kose skupljene u rep, već obojane u tamno smeđu boju. Komentar ispod fotografije je glasio; "Može li ovo biti sretan rođendan za Nancy Harmon?" Druga je opet prikazivala Nancy kako napušta zgradu suda, bezizražajnog lica i raspuštene kose. Na trećoj je fotografiji u naručju držala dvoje malene djece.

Prva rečenica teksta je glasila: "Nancy Harmon danas negdje slavi svoj trideset i drugi rođendan i sedmu obljetnicu smrti djece za čije je ubojstvo optužena."

Četvrto poglavlje

Sve je pitanje pravog trenutka. Kompletan je svemir postojao zbog pravih događaja u pravo vrijeme. A upravo sada je red na njemu da učini svoje. Užurbano je izvezao kombi iz garaže. Dan je bio toliko oblačan da je bilo nemoguće vidjeti bilo što kroz teleskop, ali ju je ipak ugledao kako djeci oblači kaputiće.

Stavio je ruku u džep - injekcije su bile u njemu; napunjene tekućinom koja će prouzročiti trenutnu nesvjesticu, pospanost, dubok san.

Osjećao je znoj kako počinje izbijati ispod pazuha i na čelu; velike kapljice stvarale su se na čelu i klizile po licu. To nije bilo dobro. Dan je bio hladan. Nije smio izgledati uzbuđeno ili nervozno.

Zastao je nekoliko sekundi da bi starim ručnikom koji je držao na prednjem sjedalu obrisao lice i pogledao preko ramena. Kišni ogrtač od jedrenine bio je od one vrste kakovu su svi muškarci u Capeu držali u svojim autima, posebno za kišnih sezona, kao i šipke koje su se vidjele kroz stražnji prozor. No, taj je ogrtač bio dovoljan da se njima prekriju dvoje malene djece. Zahihotao se od uzbuđenja i izvezao auto prema cesti 6A.

Wigginsov dućan nalazio se na uglu njegove i ceste 6A. Kupovao je tamo kad god je boravio u Capeu. Naravno da je većinu stvari ipak donosio sa sobom. Bilo je prerizično često izlaziti. Uvijek je postojala mogućnost da će naletjeti na Nancy i da će ga ona prepoznati čak i s ovim izmjenjenim izgledom. Što se umalo prije četiri dana i dogodilo. Nalazio se u trgovini u Hyannis Portu kada je iza sebe čuo njen glas. Posezao je prema staklenki kave na polici, kada se njena ruka našla tik do njegove jer je i ona uzimala istu. Govorila je: "Pričekaj malo, Mike. Treba mi nešto odavde." Stajao je ukočen, kada je ona očešala svojom rukom o njegovu i promrmljala: "Oh, ispričavam se."

Nije se usudio odgovoriti - samo je tako stajao - i ona je nestala. Imao je sreće što ga nije niti pogledala. Ipak, nakon tog događaja nije više riskirao. Bilo je, međutim, neophodno imato određenu rutinu kupovanja u Adams Portu jer bi jednoga dana moglo biti korisno da ljudi mogu reći da dolazi u točno određeno vrijeme. Upravo je stoga kruh, mlijeko i meso uvijek kupovao u Wigginsovom dućanu oko deset sati ujutro. Nancy nikada nije napuštala kuću prije jedanaest, a

čak je i tada odlazila u Lowerov dućan koji se nalazi kilometar niže od Wigginsovog. I tako; i danas će u dućanu biti po rasporedu.

Napolju nije bilo šetača. Oštar je vjetar vjerojatno obeshrabrio ljude da izlaze iz kuća. Pritisnuo je papučicu za gas i auto je ubrzo prešao s glavne, na ulicu koja je prolazila iza kuće Eldredgeovih. Smionost - to je sve što mu je trebalo. Svaka budala može smisliti neki budalast plan. Ali smisliti plan koji je toliko jednostavan da ga je bilo smiješno tako i nazvati; isplaniran do posljednje sekunde - e, za to je već trebao genijalac. Dopustiti moguće pogreške - hodati po tankom užetu preko brojnih jama tako da nitko čak i ne pogleda u vašem pravcu - to je bio plan.

Deset je minuta do deset. Djeca će svakoga trenutka izići napolje. Znao je on sve mogućnosti. Jedno od njih je možda moralo na nužnik ili je postalo žedno, ali slabo moguće, vrlo slabo moguće. Motrio ih je svakoga dana već jedan mjesec. Ne bi izlazili napolje samo ukoliko je kišilo. Prvih deset do petnaest minuta ih nikada nije provjeravala. I nikada se, u tom razdoblju, nisu vratili u kuću.

Devet minuta do deset. Skrenuo je u prljavu uličicu pored njihove kuće. Svakoga će trenutka dostavljač donijeti novine. Članak će biti objavljen. Dovoljna motivacija za Nancy da izgubi živce ... njen život izložen javnosti ... ljudi u gradu komentiraju šokiranim tonom ... prolaze pored kuće ... i bulje ...

Zaustavio se na pola puta do šume. S ulice ga nitko nije mogao vidjeti. Niti iz kuće. Brzo je izišao iz auta i, zaklanjajući se drvećem, užurbano krenuo prema mjestu na kojem su se igrala djeca. Drveće je već izgubilo lišće, no šuma je bila dovoljno gusta i puna zimzelenog grmlja koje mu je pružalo dostatan zaklon.

Čuo ih je i prije no što ih je mogao vidjeti. Dječakov zadihani glas - sigurno je njihao sestru ... "Pitat ćemo tatu što da kupimo mami za rođendan. Ja ću ponijeti i tvoj novac."

Djevojčica se nasmijala. "Tako, Mike, tako. Jače, Mike - gurni me još jače, molim te."

Došuljao se do dječaka koji ga je spazio tek u zadnji trenutak. Gledao ga je zapanjenim, plavim očima, užasnutog lica spremnog na vrisak. Lice mu je prekrpio jednom rukom, a s drugom mu utisnuo injekciju pod kožu. Dječak se pokušavao oduprijeti, ali je ubrzo odustao i stropoštao se na tlo.

Dok mu se njihaljka približavala, čuo je djevojčicu kako viče: "Guraj, Mike - nemoj prestajati." Dohvatio je desni lanac njihaljke, zaustavio je i obgrlio maleno tijelo. Pažljivo prigušujući tihi jecaj, zabio je drugu injekciju kroz crvenu rukavicu s uzorkom nasmijanog mačića na poleđini. Trenutak je poslije djevojčica uzdahnula i pala u njegovo naručje.

U trenutku kada ih je oboje uhvatio u naručje i potrčao prema autu, nije primjetio jednu rukavicu koja je ostala visiti okačena o njihaljku.

U pet minuta do deset sati oboje su bili sklupčani na zadnjem sjedištu auta, prekriveni kišnom kabanicom od jedrovine. S prljave uličice skrenuo je ne popločenu cestu iza Nancynog imanja. Opsovao je ugledavši mali Sedan koji mu je dolazio u susret. Lagano je usporio kako bi ga propustio na glavnu cestu.

Učinilo mu se da je to netko koga je poznavao, ali tko u svakom slučaju nije primjetio da je kombi koji je taj vozač propusti na glavnu cestu, dolazio uličicom koja je vodila do kuće Eldredgeovih. Većina ljudi nije obraćala pažnju na takove sitnice. Ovaj se čovjek vjerojatno za nekoliko minuta neće niti sjećati da je na ovom mjestu usporio vožnju da bi propustio auto isprad sebe.

U četiri minute do deset ušao je u Wigginsov dućan i promrmljajući pozdrav, krenuo prema hladnjaku po pola litre mlijeka.

Peto poglavlje

Nancy je pažljivo silazila niz strme stube, s rukama punim ručnika i plahti, pidžama i donjeg rublja. Odlučila je prvo oprati rublje da ga još stigne objesiti van da se suši prije no što počne oluja. Zima je bila pred vratima. Hitro se približavala, čisteći drveće od ono malo lišća što se još držalo na njemu. Blatnjav putić iza kuće otvrdnuo je poput betona. Voda u zaljevu postala je sivkasto plava.

Napolju su se sve više osjećali znaci oluje, ali je odlučila iskoristiti posljednje zrake tog zubatog sunca što je sjalo vani. Obožavala je svježinu rublja sušenog na zraku koje je mirisalo na kupine, bor i slankasti miris mora ... toliko drukčije od onog ustajalog, teškog i vlažnog mirisa zatvorskih plahti. Mahinalno je odagnala takve misli.

U podnožju stepenica počela se okretati prema stražnjim vratima, a zatim je zastala. Kako budalasto od nje. Djeca su ionako dobro. Bili su vani svega petnaestak minuta. Trebala bi se konačno riješiti te navodne prijetnje koja joj je neprekidno visila nad glavom. Čak je i Missy počela reagirati na njenu stalnu potrebu da bdije nad njom. Prvo će uključiti perilicu, a tek ih onda pozvati. Dok se budu zabavljali gledajući dječji program u pola jedanaest, ona će si skuhati drugu šalicu kave i prelistati novine. Možda će, budući da je turistička sezona gotova, pronaći neki zgodan antikvitet po povoljnoj cijeni. Željela je za salon nabaviti starinsku sofu - s visokim okvirom kakvu su u sedamnaestom stoljeću nazivali "klupa s naslonom".

U perionici pored kuhinje je razvrstala rublje, ubacila plahte i ručnike u perilicu, dodala deterdžent i omekšivač i uključila je.

Sada je zasigurno bilo vrijeme da pozove djecu. No, kod ulaznih vrata je odjednom zastala. Novine su upravo stigle. Dostavljač je nestajao iza ugla ulice. Drhteći od hladnoće, podigla ih je s praga i požurila u kuću. Uključila je prekidač na aparatu za kavu. U želji da što prije pogleda oglase, brzo je otvorila drugu stranicu novina.

Pogled joj je zastao na blještećem naslovi i fotografijama - svim fotografijama; onoj na kojoj je ona i Carl i Rob Legler, zatim onoj na kojoj je ona s Peterom i Lisom ... grle ju na njihov poznat način. Uz tutnjavu u ušima jasno se prisjetila vremena od kada je ta slika. Carl ih je fotografirao.

"Ne obraćajte pažnju na mene", rekao je, "pravite se da me nema." No, djeca su znala da je on ispred njih pa su se privila uz nju, a ona, u trenutku fotografiranja, spustila pogled prema njima. Rukama ih je milovala po svilenkastoj, tamnoj kosi.

"Ne ... ne ... ne ... ne ... ! Osjećala je bol u cijelom tijelu. Nervozno je podignula ruku i srušila posudu za kavu. Brzo ju je povukla jedva osjećajući vrelu tekućinu po prstima.

Mora spaliti novine. Michael i Missy ih ne smiju vidjeti. Tako je, spaliti će novine da ih nitko ne vidi. Potrčala je prema kaminu u dnevnoj sobi.

Kamin ... nije više izgledao veseo i topao i zaštitnički. Ne postoji mirna luka ... nikada više neće nigdje pronaći utočište. Zgužvala je novine nesigurno posežući za kutijom šibica. Tanak dim, a zatim su novine počele gorjeti dok ih je bacila između cjepanica.

Svi u Capeu sada su čitali te novine. Svi su saznali ... oni će svi znati. Već je i zaboravila da ju je netko vidio prije no što je obojila kosu i ošišala se. Novine su sada već jasno gorjele. Gledala je sliku s Peterom i Lisom u plamenu i nesvjesno se sklupčala poput mačke. Mrtvi ... oboje ... a i njoj bi bilo mnogo bolje da je s njima. Nije više postojalo mjesto gdje bi se mogla sakriti ... gdje bi mogla zaboraviti. Ray bi se mogao brinuti za Michaela i Missy. Sutradan će djeca iz Michaelovog razreda buljiti u njega, šaputati i pokazivati prstom.

Djeca. Mora spasiti djecu. Ne, ona mora otići po djecu. Tako je. Djeca će se prehladiti.

Doteturala je do stražnjih vrata i otvorila ih. "Peter ... Lisa ...", dozivala je. Ne, ne! Trebala bi vikati "Michael" i "Missy." Oni su bili njena djeca.

"Michael. Missy. Dođite ovamo. Odmah dođite u kuću!" Zapomaganje se pretvorilo u vrištanje. Gdje li su samo? Žurno je izišla u dvorište, ne obazirući se ne hladnoću koja je probijala kroz njenu tanku majcu.

Njihaljka. Vjerojatno su se otišli igrati negdje dalje. Možda su u šumi. "Michael. Missy. Michael! Missy! Prestanite se skrivati! Odmah dođite ovamo!"

Njihaljka se još uvijek njihala. Zbog vjetra. A zatim je ugledala rukavicu. Missynu rukavicu, uhvaćenu među metalnim alkicama njihaljke.

Izdaleka je čula neki zvuk. Kakav zvuk? Djeca!

Na jezeru! Vjerojatno su na jezeru. Možda su ipak otišli tamo, iako nisu smjeli. Pronaći će ih. Kao i drugo dvoje djece. U vodi. Mokrih i natečenih lica.

Zgrabila je Missynu rukavicu, onu s licem nasmještenog mačića, i nesigurnim korakom krenula prema jezeru. Neprekidno je zazivala njihova imena. Doteturala je kroz šumu na pješčanu plažu.

Nedaleko od nje, na jezeru, nešto je svjetlucalo ispod površine vode. Je li to nešto crvenkasto ...

druga rukavica ... Missyna ruka? Zavukla je ruku do ramena u ledeno jezero. No, nije napipala ništa. Panično je stisnula prste u lopaticu, ali još uvijek nije uhvatila ništa osim hladne vode. Pogledala je u dubinu - pokušavajući ugledati dno. Nagnula se naprijed i pala. Voda joj je prodrijela u nosnice i usta i sledila lice i vrat.

Nekako se uspjela izvući prije no što ju je natopljena i teška odjeća povukla natrag u jezero. Stropoštala se na smrznuti pijesak. Kroz buku u ušima i maglu koja joj je zaklanjala pogled, pogledala je prema šumi i ugledala njega - njegovo lice ... Čije lice?

Mrak je potpuno prekrrio vidik. Zvuci su nestajali ... tiho kreštanje galeba ... zapljuskivanje vode ... Potpuna tišina.

Tamo su je Ray i Dorothy i pronašli. Nekontrolirano se tresla, odjeće i kose priljepljene uz tijelo, s tupim pogledom u očima i rukama koje su čvrsto držale malenu, crvenu rukavicu pripijenu uz obraz.

Šesto poglavlje

Jonathan je brižljivo oprao suđe od doručka, namočio tavicu u kojoj si je pravio omlet i prebrisao kuhinjski pod. Emily je bila besprijekorna čistunica i godine proživljene s njom učinile su da i on počne cijeniti ugodu čistog doma. Uvijek je spremao odjeću u ormar, prljavo rublje u košaru u kupaonici, a počistio kuhinju odmah nakon njegovog samačkog obroka. Imao je oko za neke sitne poslove koje bi kućna pomoćnica previdjela učiniti, pa bi on, nakon njenog odlaska srijedom, sam na primjer oprao posudu za čaj i još neke predmete i dokraja ispolirao površine koje bi ona zaboravila.

Tijekom boravka u New Yorku, Emily i on živjeli su zgradi Sutton, na jugoistočnom dijelu 55 ulice. Apartman se protezao duž Prilaza Francklina Delaina Roosevelta, pa sve do početka East Rivera. Ponekad bi sjedili na balkonu njihovog stana na sedamnaestom katu i promatrali svijetla mostova koji su presjecali rijeku. Razgovarali bi o vremenu kada će konačno otići živjeti u Cape i promatrati Maushop jezero.

"Tamo nećeš imati Berthu da te svaki dan vozi gdje trebaš ići.", zadirkirao bi je.

"Kada se mi budemo tamo preselili, Bertha će već biti u mirovini, ali ja ću uzeti tebe za ispomoć. Ionako ćemo tamo trebati samo kućnu pomoćnicu. A što je s tobom? Hoće li tebi nedostajati auto koji će te čekati ispred zgrade svaki puta kada to poželiš?"

Jonathan je odgovorio da je odlučio kupiti bicikl. "Već bi to i bio učinio", kazao je Emily, "ali se bojim da to ne bi izgledalo baš pozitivno našim klijentima."

"A pokušat ćeš i pisati.", nastavila je Emily. "Ponekad žalim što to već nisi učinio."

"Pa, oženjen za tebe, nisam ni mogao. Ti si neprekidno u ratu s recesijom. Peta avenija je zavijena u crno kada gospođa Knowles dovrši svoje kupovanje."

"Ti si kriv za to", rekla je, "Ti si taj koji mi uvijek govori da potrošim tvoj novac."

"Ja ga i volim trošiti na tebe", blago joj je odgovorio, "i uopće se ne žalim. Ja sam sretan čovjek."

Da su bar nekoliko godina mogli provesti ovdje ... Uzdahnuo je i objesio kuhinjsku krpu za kukicu. Jutarnji pogled na Nancy Eldredge i njenu djecu malo ga je deprimirao. Možda zbog vremena ili ove duge zime koja je nadolazila - bio je nemiran, nervozan. Nešto ga je mučilo. Poput osjećaja svrabeži koji je dobivao kada bi pripremao izvješće, a neki dijelovi jednostavno nisu bili u redu.

No, bolje da konačno sjedne za radni stol. Jedva je čekao da počne raditi na slučaju Harmon.

Dok se polagano kretao prema radnoj sobi pomislio je da je mogao otići u prijevremenu mirovinu. Na kraju se to i dogodilo. Istoga je trenutka, nakon Emilyne smrti, prodao apartman u New Yorku, dao otkaz na poslu, usplatio Berthy mirovinu i poput psa koji si zalizuje rane, doselio se u ovu kuću koju su zajednički odabrali. I nakon faze oplakivanja i žaljenja, ovdje je pronašao mir.

Sada je pisanje knjige postalo uzbuđujuće i zaokupljajuće iskustvo. Kad mu je pala na pamet ideja, pozvao je Kevina Parksa, slobodnjaka istražitelja i starog prijatelja, da mu se pridruži za vikend. A tada mu izložio svoj plan. Jonathan je odabrao deset kontroverznih sudskih suđenja. Kevu je predložio posao prikupljanja svih dostupnih materijala o tim suđenjima; sudskih prijepisa, dosijea, novinskih članaka, fotografija, tračeva - svega na što bi naišao. Jonathan je planirao pomno proučiti svaki slučaj, a zatim odlučiti kako ga opisati - je li se slaže s presudom ili ne, navodeći razloge za svoju odluku. Nazvao je knjigu "Osuda pod upitnikom."

Dosada je zgotovio tri poglavlja. Prvi je nazvao "Suđenje Samu Sheppardu." Njegova presuda: nije kriv. Previše "rupa"; nedostatnih dokaza. Složio se s mišljenjem Dorothy Kilgallen koja je smatrala da ga je porota osudila za preljub, a ne za ubojstvo.

Drugo je poglavlje bilo "Cappolino suđenje." Po njegovom je mišljenju Marge Farger trebala sjediti u zatvoru zajedno s njenim bivšim dečkom.

Netom dovršeno poglavlje zvalo se "Suđenje Edgaru Smithu." Jonathan je smatrao da je Edgar Smith kriv, ali da sada zaslužuje slobodu. Odsluženih četrnaest godina doživotne kazne u jezovitom Zatvoru Death Row, dostatno je vrijeme za rehabilitaciju.

Sjeo je za masivan radni stol i posegnuo za debelim kartonskim fasciklima koji su mu jučer dostavljeni. Označeni su sa "Slučaj

Harmon."

Za prvi je bila okačena Kevinova poruka:

Jon, mislim da ćeš uživati čeprkati po ovom. Optužena je bila otvorena meta za tužitelja; čak ju je i njen vlastiti muž optužio pred porotom. Ukoliko ikada uspiju pronaći nestalog svjedoka optužbe i ponovno pokrenuti suđenje - bilo bi joj bolje da smisli uvjerljiviju priču. Okružni tužitelj zna gdje se sada nalazi, ali mi nisu htijeli otkriti. Uspio sam saznati jedino da je negdje na istočnoj obali.

Jonathan je otvorio dosije, osjećajući kako mu se puls ubrzava kao i svaki puta kada je počinjao raditi na novom i zanimljivom slučaju. Nikada nije donosio preuranjene zaključke, no slučaj ga je zaintrigirao samim tim što ga se vrlo dobro sjećao još otprije šest ili sedam godina. Već je tada, čitajući novinske isječke sa suđenja, pronašao mnoga pitanja koja nisu bila odgovorena ... pitanja na koja je sada želio pronaći odgovor. Prisjećao sa općeg dojma da Nancy Harmon nije na suđenju rekla baš sve što zna o nestanku svoje djece.

Počeo je pažljivo slagati fascikle na stol. U jednom su bile fotografije Nancy Harmon iz vremena suđenja. Bila je to uistinu zgodna žena, kose koja joj je sezala do struka. Prema podacima iz novina; u vrijeme kada su se ubojstva dogodila imala je dvadeset i pet godina. A izgledala je poput tinejđerke. Haljine koje je nosila bile su tako mladenačke ... gotovo dječje ... samo su upotpunjavale dojam. Vjerojatno joj je njezin odvjetnik predložio da izgleda što je moguće mlađe.

Smiješno, ali čim je počeo raditi na ovom slučaju, imao je dojam da je negdje već vidio ovu djevojku. Zurio je u slike ispred sebe. Pa, naravno! Sličila je na ženu Raya Eldredgea u mlađim danima! Dojam je sada bio potpuno drugačiji, ali ovaj svijet je ionako malen, pa je postojala vjerojatnost da su možda i nešto u rodu.

Pogledom je prešao na prvi pisani dokument - biografija Nancy Harmon. Rođena je u Californiji, a odrasla u Ohio. To je i isključilo svaku mogućnost povezanosti s Nancy Eldredge. Njena obitelj živjela je u blizini Dorothy Prentiss u Virginiji.

Dorothy Prentiss. Osjetio je neku ugodnu toplinu pri pomisli na tu naočitu ženu koja je radila s Rayom. Jonathan je običavao skrenuti do njihovog ureda oko sedamnaest sati, kada je odlazio kupiti

večernje izdanje Boston Globa. Ray mu je predložio neke zanimljive poslove s nekretninama koji su se i pokazali isplativima. Također je nagovorio Jonathana da postane aktivniji u gradu, a kao rezultat toga, postali su dobri prijatelji.

No, Jonathan je shvatio da je u njegov ured odlazio mnogo više no što je to zapravo bilo potrebno. Ray bi govorio: "Stigao si na vrijeme za čašicu pića na kraju radnog vremena.", A zatim pozvao Dorothy da im se pridruži.

Emily je voljela daiquiri. Dorothy bi uvijek pila Jonathanovo omiljeno piće - Rob Roy sa sodom. I tako bi njih troje sjedili u Rayovom uredu oko pola sata.

Dorothy je imala oštar smisao za šalu koji mu se sviđao. Njena je obitelj bila u show-businessu, tako da je uvijek imala za ispričati neku sočnu priču. Čak je i ona sama planirala sličnu karijeru, ali se je, nakon tri manje uloge na Off Broadwayu, udala i skrasila u Virginiji. U Cape se doselila nakon suprugove smrti planirajući otvoriti trgovinu za uređenje interijera, ali je na koncu završila radeći s Rayom. On bi često isticao da je Dorothy vraški dobra prodavačica. Imala je sposobnost pomoći kupcima da slikovito zamisle mogućnosti nekog prostora, ma kako se otrcano on činio na prvi pogled.

U posljednje je vrijeme Jonathan sve češće pomišljao o ideji da pozove Dorothy na večeru. Nedjelje su sporo prolazile, čak je nekoliko posljednjih i počeo birati njen broj, ali je uvijek prekidao. Nije želio srljati u vezu s nekim koga je često viđao. A zapravo i nije bio siguran što želi. Možda je i ona malo previše otvoreno iskazivala svoje osjećaje. Možda nakon svih onih godina života s Emily koja je bila utjelovljenje nježne ženstvenosti, ne zna kako reagirati u društvu jedne toliko samostalne žene.

Bože, što se to događa s njim? Jutros je bio nevjerojatno sjetan. Zbog čega je dozvoljavao da ga nešto odvlači od posla?

Odlučno je upalio lulu, uzeo fasciklu i zavalio se u naslonjač.

Prošlo je sat i petnaest minuta. Tišinu su razbijali otkucavanje sata, sve veće hučanje vjetra kroz drveće i Jonathanovi povremeni uzdasi nevjerice. Konačno je, namrštena i zamišljena lica, odložio papire na stol i polagano krenuo u kuhinju skuhati kavu. Nešto u tom cijelom slučaju Harmon nije mu bilo jasno. Čitajući samo one dostupne

dokumente osjećao je da tu nešto nije bilo kako valja ... nešto zbog čega se svi dokazi nisu preklapali tvoreći neku vrstu logičnog zaključka.

Ušao je u besprijekorno čistu kuhinju i dopola napunio lončić za kavu. Čekajući da voda proključa, odšetao je do vrata. Vijesti Cape Coda već su dostavljene na prag. Gurnuvši ih pod ruku, vratio se u kuhinju i dovršio kuhanje kave.

Šalica je gotovo već bila prazna kada je okrenuo drugu stranicu novina. Ruka u kojoj je držao šalicu spremajući se uzeti još jedan gutljaj ostala je napola puta do usana, kada je ugledao fotografiju Ray Eldredgeove žene.

U tom je trenutku Jonathan shvatio dvije nepobitne činjenice; Dorothy Prentiss namjerno mu je lagala da je poznavala Nancy još od malena, a drugo; umirovljen ili ne - dovoljno je dugo radio kao odvjetnik da zna vjerovati svojim nagonima. Podsvjesno je uvijek sumnjao da su Nancy Harmon i Nancy Eldredge jedna te ista osoba.

Sedmo poglavlje

Bilo joj je toliko hladno. U ustima je osjećala okus pijeska. Pijesak - zašto? Gdje li je to ona?

Čula je kako je Ray doziva; osjećala njegovo tijelo nada njom; njegove ruke kako je grle. "Nancy, što ti je? Nancy, gdje su djeca?"

Osjećala je strah u njegovu glasu. Pokušala je podići ruku, ali je osjetila da je ona samo beživotno pala pored nje. Zaustila je nešto reći, ali riječi nisu izlazile iz njenih usta. Vidjela je Raya ispred sebe, ali ga nije mogla dosegnuti.

Čula je Dorothy kako govori: "Podigni je, Ray. Oduzmi je u kuću. Moramo organizirati pomoć u traženju djece."

Djeca. Moraju ih pronaći. Nancy je željela reći Rayu da ih počne tražiti. Osjećala je pomicanje usana, ali riječi se i dalje nisu čule.

"O, moj Bože!" Osjećala je preklinjanje u Rayovu glasu. Željela je izustiti: "Ne brini se za mene; ne brini se za mene. Idi tražiti djecu." No, nije mogla govoriti. Osjećala je kako je uzima u naručje. "Dorothy, što joj se dogodilo?", upitao je, "Što se događa s njom?"

"Ray, moramo pozvati policiju."

"Policiju!" Osjećala je Nancy slabašan otpor u njegovu glasu.

"Pa, naravno. Trebamo pomoć u traženju djece. Požuri, Ray! Bitan je svaki trenutak. Zar ti još nije jasno sa sada više ne možeš zaštititi Nancy. Svi će sada znati tko je ona."

Fotografija iz novina. Nancy je osjećala da je nose. Nesvjesno je znala da se trese u groznici. No, to nije nešto o čemu je sada morala razmišljati. Bila je to njena fotografija u odjelu od tvida koje je nosila na dan obustave suđenja. Iz zatvora je prevežena u sudnicu. Tužitelj je odustao od optužbe. Carl je bio mrtav, a nestao je student koji je svjedočio protiv nje. Bila je slobodna.

Tužitelj joj je rekao: "Nemoj misliti da je gotovo. Pronaći ću način da te osudim, makar mi to bilo posljednje što ću učiniti u životu." S tim je riječima napustila sudnicu.

Nakon što je, nešto kasnije, dobila dozvolu napuštanja države, ošišala se i ofarbala i pošla u kupovinu. Oduvijek je mrzila vrstu odjeće koju je Carl volio vidjeti na njoj, pa je sada kupila trodijelno odijelo i smeđu dolčevitu. Još je uvijek nosila sako i prsluk iz tog kompleta - pa, imala ga je na sebi i prošli tjedan kada je išla u

kupovinu. Postojao je još jedan razlog iz kojeg je slika bila tako prepoznatljiva. Fotografija ... uslikana je na autobusnom kolodvoru.

Nikada nije znala da ju je tada netko slikao. U Boston je otputovala zadnjim večernjim autobusom. Na kolodvoru nije bilo mnogo ljudi i nitko nije obraćao pažnju na nju. Doista je mislila da može neopaženo nestati i pokušati ponovo. No, netko je jedva čekao trenutak da započne sve ponovo.

Želim umrijeti, pomislila je, samo želim umrijeti.

Iako je užurbano hodao, Ray ju je nastojao zaštititi jaknom. Vjetar je nagrizao njenu mokru odjeću. Ne može je zaštititi; čak je niti on ne može zaštititi. Bilo je prekasno ... Možda je oduvijek bilo prekasno. Peter i Lisa i Michael i Missy. Svi su nestali ... Za sve je njih bilo već prekasno.

Ne. Ne. Ne Michael i Missy. Oni su bili ovdje prije nekoliko trenutaka. Igrali su se. Bili su kod njihaljke, pa i rukavica je bila tamo. Michael nikada ne bi ostavio Missy. Prema njoj se ponašao tako zaštitnički. Sve je to isto kao i prošli puta. Pronaći će ih isto kao što su pronašli i Petera i Lisu, s algama na licu i kosi, nabreklih tijela.

Moraju biti u kući. Dorothy je otvorila vrata govoreći: "Ray, ja ću pozvati policiju."

Nancy je osjećala da je prekriva tama. Počela se opirati ... ne ... ne ... ne

Osmo poglavlje

Ah, ta hiperaktivnost! Način na koji su milili posvuda posvuda poput mrava po kući i dvorištu. Nervozno je oblizao usne. Bile su suhe, dok mu se cijelo tijelo kupalo u znoju - i ruke i noge i podpazušje. Znoj mu je curio niz vrat i leđa.

Čim je stigao do kuće, unio je djecu unutra, pravac u sobu s teleskopom. Ondje ih je mogao neprekidno držati na oku, pričati s njima kada se probude i dodirivati ih.

Možda će i okupati malenu curicu, osušiti je mekim ručnikom, posipati tijelo dječjim puderom i poljubiti je za laku noć. Imao je čitav dan na raspolaganju. Cijeli dan - plima dolazi tek oko sedam sati navečer. Do tada će već biti mrak i u blizini neće biti nikoga tko bi mogao nešto vidjeti ili čuti. Proći će dani prije nego ih plima izbaci na obalu. Sve će biti kao i prošli puta.

Obožavao ih je dodirivati sada kada je znao da im majku već ispituje policija. "Što si učinila svojoj djeci?", zapitkivat će je.

Promatrao je kako sve veći i veći broj policijskih auta nadolazi prijavom cestom iza kuće. Neki su samo prošli pored nje. Zbog čega ih toliki broj odlazi do Maushop jezera. Pa, naravno. Sigurno misle da je djecu odvela tamo.

Osjetio se fantastično blagoslovljen. Mogao je promatrati čitavu situaciju bez imalo straha - savršeno siguran i miran. Pitao se plače li Nancy. Prošli je puta zaplakala jedino na kraju suđenja - u trenutku kada ju je sudac osudio na smrt u plinskoj komori. Počela je jecati i zarila lice u ruke da bi prigušila plač. Sudski joj je pomoćnik hitro pružio maramicu, a njena duga kosa pala je naprijed, sakrivajući uplakano lice koje je bespomoćno zurilo u neprijateljski raspoložena lica.

Sjetio se prvog puta kada ju je ugledao kako šeta dvorištem fakulteta. Onda ga je privukla - način na koji je vjetar mrsio njenu svijetlo crvenkastu kosu; nježno lice; maleni, bijeli zubi; prekrasne, okrugle, plave oči uokvirene dugim i gustim trepavicama i obrvama.

Čuo je jecaj. Nancy? Naravno da nije. Bila je to djevojčica. Nancyino dijete. Okrenuo je glavu od teleskopa i buljio s gađenjem. Lice mu se ozarilo čim ju je pogledao. Malene loknice na čelu; sićišan, pravilan nosić; nježna koža ... mnogo je sličila na Nancy.

Pláč je postajao sve intenzivniji. Već je bilo i vrijeme da sedativ prestane djelovati; pa, bili su u nesvjesti gotovo sat vremena.

Sa žaljenjem se odmaknuo od teleskopa. Djeca su spavala polegnuta svaka na jedan kraj kauča koji je smrdio na vlagu. Djevojčica je sada već naricala. "Mamice ... mamice." Oči su joj bile čvrsto stisnute. Usta širom otvorena. ... Njen maleni jezičac bio je toliko rozan! Suze su joj se slijevale s lica.

Sjeo je pored nje i otkopčao joj jaknu. Stisnula se što je dalje mogla od njega. "No, no ... smiri se, sve će biti u redu.", rekao je umirujućim tonom.

U to se i dječak probudio. Gledao ga je zapanjenim pogledom - kao i u trenutku kada ga je ugledao u dvorištu. Polagano se uspravio i sjeo. "Tko si ti?", odlučno je upitao. Protrljao je oči, protresao glavom i pogledao uokolo. "Gdje smo to mi?"

Kakvo rječito dijete ... pravilan izgovor ... čist i jasan glas. To mu je odgovaralo. Uvijek je lakše manipulirati s dobro odgojenom djecom. Ne stvaraju probleme. Naučena su slušati starije od sebe. Ista su bila i druga djeca. Toga su dana tako mirno pošla s njim. Bez pitanja sklupčala su se u prtljažnik auta kada im je rekao da se idu igrati skrivača s mamom.

"Ovo je igra", i ovaj je puta rekao isto ovom malenom dječaku. "Ja sam stari prijatelj tvoje mame, a ona se želi poigrati na svoj rođendan. Znaš li da je danas njezin rođendan?", govorio je milujuć djevojčicu sve vrijeme. Bila je tako dobra i mirna.

Dječak - Michael - izgledao je nesigurno. "Ne volim ovu igru", odlučno je odgovorio. Polako je ustao s kreveta. Odgurnuo je ruke koje su dodirivale Missy i dohvatio je. Objesila se za njega. "Nemoj plakati, Missy. To je samo neka glupa igra. Ići ćemo kući."

Bilo je očigledno da ga se neće moćo olako prevariti. Dječak je na licu imao onakav isti tatin iskreni pogled. "Nećemo se mi stobom igrati nikakve igre.", dodao je, "Mi idemo kući."

Postojao je sasvim jednostavan način na koji će natjerati dječaka na suradnju. "Pusti sestru," naredio je, "daj je meni u neručje." Zgrabio je malenu curicu. Drugom je rukom zgrabio Michaela i odvuкао ga do prozora. "Znaš li što je teleskop?"

Michael je nesigurno kimnuo glavom. "Da, on je poput naočala moga tate. Povećava stvari."

"Tako je. Ti si vrlo pametan. A sada pogledaj ovdje." Dječak je postavio oko na teleskop. "Reci mi što vidiš ... Ne, ne prvo zažmiri na dugo oko."

"Vidim moju kuću."

"Što još vidiš?"

Vidim mnogo auta ... policijskih auta. Što se to događa?" Glas mu je počeo drhtati.

Veselo je gledao u to zabrinuto lice. S prozora je dopirao slabašan lupkajući zvuk. Počelo je kišiti. Vjetar je na prozorsko staklo nanosio malene, teške kapljice kiše. Uskoro će vidljivost postati slabija. Čak niti teleskop neće pomoći. Ali zato se on može prekrasno provesti s djecom - cijelo, dugo poslijepodne. A znao je i kako će natjerati dječaka na poslušnost. "Znaš li što to znači biti mrtav?", upitao je.

"To znači otići Bogu." ,odgovorio je Michael.

Složio se kimajući glavom. "Tako je. A jutros je tvoja mama otišla Bogu. Zbog toga si i vidio policijske aute ispred vaše kuće. Tvoj me je tata zamolio da nakratko pripazim na vas i poručio da me slušaš i pomogneš mi brinuti za sestru."

Michael je izgledao kao da će i on zaplakati svakoga trenutka. Usne su mu podrhtavale dok je govorio: "Ako je moja mama otišla Bogu - onda i ja to želim."

Prolazeći prstima kroz Michaelovu kosu, zibao je Missy koja je još uvijek jecala. "I otići ćeš," odgovorio je, "još večeras. Obećajem."

Deveto poglavlje

Prva izvješća poslana su i podne; na vrijeme da se kao glavna vijest objave na Vijestima u čitavoj zemlji. Novinari gladni ovakvih priča, žustro su prionuli na posao šaljući istraživače da iskopaju sve što mogu o suđenju Nancy Harmon.

Izdavači su pravili planove slanja njihovih najboljih novinara u Cape Cod.

U San Franciscu su dvojica pomoćnika okružnog tužitelja slušala vijesti. Jedan je rekao: "Jesam li ja uvijek govorio da je ta kučka kriva kao da sam je sam gledao dok je ubijala djecu? Zar nisam to govorio? Zato ti kažem - ukoliko joj ne uspiju prišiti ni ova ubojstva, uzet ću neplaćeni godišnji i osobno pročešljati zemaljsku kuglu dok ne pronađem onog Legera i dovučem ga da svjedoči protiv nje."

U Bostonu je Dr. Lendon Miles uživao u početku stanke za ručak. Gospođa Markley upravo je izišla. Terapija je konačno, nakon godinu dana, pokazivala rezultate. Upravo se prije nekoliko minuta i našalila. Razgovarali smo o nekom događaju iz njene četrnaeste godine, kada je rekla: "Shvaćate li da ja, zahvaljujući vama, u istom trenutku proživljavam i pubertet i promjenu moga sadašnjeg života? To je vraška pogodba." Prije samo mjesec dana nije se tako šalila.

Lendon Miles uživao je radeći svoj posao. Mozak je smatrao za osjetljiv, složen fenomen - tajna koja se može otkriti jedino putem neizmjereno malenih otkrića ... od kojih jedno polagano i strpljivo vodi do drugog. Uzdahnuo je. Pacijent kojeg je očekivao u deset sati bio je tek na početku terapije i još je uvijek bio vrlo nasilan.

Uključio je radio da bi poslušao podnevne vijesti.

Sjena nekog starog bola prešla mu je licem. Nancy Harmon ... Priscillina kćer. Čak i nakon četrnaest godina jasno se sjećao Priscille - njezinog vitkog, elegantnog tijela; načina na koji je držala glavu uspravno; neprekidnog osmijeha na njenom licu.

Za njega je počela raditi godinu nakon muževe smrti. Imala je trideset i osam godina, dvije manje od njega. Gotovo ju je odmah počeo voditi na večere kada bi radili do kasno. Nije mu trebalo dugo da prizna samome sebi da mu se prvi puta u životu pojam braka čini sasvim logičan, čak i poželjan. Posao, učenje, prijatelji i sloboda bili

su mu dovoljni sve dok nije sreo Priscillu. Do tada nije upoznao nikoga zbog koga bi želio promijeniti taj status quo.

S vremenom mu je govorila sve više o sebi. Udala se nakon prve godine studija za pilota neke putničke agencije; rodila jedno dijete - kćer. Imala je očigledno sretan brak. A zatim je muž na jednom putovanju u Indiju pokupio neku vrstu virusne upale pluća i umro u roku dvadeset i četiri sata.

"Bilo mi je užasno teško prihvatiti njegovu smrt.", priznala mu je Priscilla, "Dave je preletio milione milja. Spuštao je "707-mice" po najvećim mećavama. A onda nešto tako potpuno neočekivano ... Nisam niti znala da ljudi još umiru od upale pluća. ..."

Lendon nikada nije upoznao njezinu kćer. Otputovala je na školovanje u San Francisco odmah nakon što je Priscilla počela raditi kod njega. Ispričala mu je i razloge slanja kćerke toliko daleko: "Postala je previše ovisna o meni. Smrt oca joj je užasno teško pala. Želim da bude sretna i mlada i što dalje od cijelog turobnog okruženja. Nancy je uvijek dolazila samo na godišnjice smrti. "

U studenom je Priscilla uzela nekoliko dana godišnjeg da bi je posjetila na fakultetu. Lendon ju je odvezao na aerodrom. Stajali su na terminalu čekajući poziv za ukrcavanje. "Ti naravno znaš da ćeš mi užasno nedostajati.", kazao je.

Na sebi je imala tamno smeđi kaput čija je boja isticala bljedoću i nježnost njene puti i plave kose. "Nadam se da hoću.", odgovorila je, "Nancy zvuči tako tjeskobno u pismima. Jednostavno se bojim. Jesi li ikada imao osjećaj da će se dogoditi nešto grozno?"

Neprekidno ju je gledao, pa su oboje prasnuli u smijeh. "Sada znaš zašto ti se to nisam usuđivala prije reći - znala sam da bi pomislio da sam luda."

"Baš suprotno, moj me je posao naučio da cijenim vrijednost takvih osjećaja, ja ih samo nazivam intuicija. Zašto mi nisi rekla da si zabrinuta? Možda sam trebao poći s tobom. Volio bih samo da sam upoznao Nancy prije no što je otišla."

"Ma, nije to vjerojatno ništa. Samo ja - izigravam mamu kvočku. Bilo kako bilo, čut ćeš sve kad se vratim.", rekla je i uhvatila se za njegove ruke.

"Ništa se ne brini. Djeca sve svoje probleme ionako riješe sama. A i ako postoji neki veći problem, pozovi me i ja ću doletjeti sljedeći

vikend."

"Ne želim te gnjaviti ..."

Preko zvučnika se oglasio službeni glas: "Poziv za ukrcavanje putnicima na letu devet - šest - devet za San Francisco.

"Za boga miloga Priscilla, zar ti još nije jasno da te volim?"

"Drago mi je ... mislim ... znam ... i ja tebe volim."

Njihov posljednji zajednički trenutak. Početak ... izjava ljubavi.

Slijedeće ga je večeri nazvala. I rekla da je zabrinuta i da moraju razgovarati. Upravo je večerala s Nancy, ali će nazvati čim se vrati u hotel. Hoće li biti kod kuće?

Cijelu je noć proveo čekajući poziv. Telefon se nije oglasio. Nije niti došla do hotela. Sljedeće je jutro saznao za nesreću. Zablockirao je volan unajmljenog auta. Sletjela je s ceste u provaliju.

Vjerojatno je trebao otići do Nancy. Kada je konačno doznao gdje je odsjela, razgovarao je s Carlom Harmonom, profesorom, koji mu je rekao da se Nancy i on planiraju vjenčati. Zvučao je pouzdano i kao čovjek koji drži stvari pod kontrolom. Nancy se neće vraćati u Ohio. Planove su bili rekli Priscilly tijekom večere. Bila je zabrinuta smatrajući da je Nancy premlada, ali to je očekivani stav jedne majke. Pokopat će je pored muža - obitelj je, naposljetku, već tri generacije živjela u Californiji. Nancy sve dobro podnosi. Smatrao je najboljim odmah organizirati skromno vjenčanje.

Nancy ne bi u ovakvom trenutku trebala ostati sama.

Nije postojalo ništa što bi Lendon mogao učiniti. A što je mogao? Reći Nancy da je bio zaljubljen u njenu mamu? Vrlo bi ga vjerojatno prezirala. Taj profesor Harmon dobro je zvučao i Priscilla je, bez sumnje, jednostavno bila zabrinuta što je Nancy odlučila učiniti tako veliki korak kao što je vjenčanje u osamnaestoj. No, nije postojalo ništa što bi on, Lendon, mogao učiniti oko te odluke.

Radosno je prihvatio ponudu da predaje kao profesor na Londonskom sveučilištu. To je i razlog njegova izbivanja iz zemlje i razlog zbog kojega nikada nije čuo za suđenje Nancy Harmon.

U Londonu je upoznao Allison. Radila je također kao profesor na sveučilištu. Bilo mu je nemoguće odagnati osjećaj dijeljenja koji je upoznao s Priscillom i vratiti se u prijašnju savršeno uređenu, samačku kolotečinu. S vremena na vrijeme bi se zapitao gdje je nestala Nancy Harmon. Već je dvije godine živio u Bostonu, a ona je

živjela samo sat i pol dalje. Možda je sada mogao nadoknaditi propušteno.

Telefon je zazvonio. Trenutak je kasnije zasvjetlilo svjetlo na njegovom interfonu. Podigao je slušalicu: "Doktore, gospođa Miles je pri telefonu.", čuo je glas tajnice.

Allisonin je glas zvučao zabrinuto. "Ljubavi, jesi li možda slušao na vijestima o onoj Harmonici?"

"Jesam." Već joj je prije ispričao sve o Priscilly.

"Što ćeš učiniti?"

Njeno je pitanje samo učvrstilo odluku koju je već podsvjesno bio donio. "Učinit ću ono što sam trebao već mnogo prije. Pokušat ću joj pomoći. Nazvat ću te čim stignem."

"Drži se ljubavi."

Putem interfona je pozvao tajnicu i odlučnim joj glasom rekao: "Zamoli dr. Marcusa da primi sve moje popodnevnne pacijente. Reci mu da je hitno. I otkaži predavanje u četiri sata. Odmah odlazim u Cape Cod."

Deseto poglavlje

"Počeli smo pretraživati jezero, Ray. Informacije se neprekidno objavljuju na radiju i televiziji, a u potrazi nam pomažu mnogobrojni dobrovoljci." Jed je Coffin, šef policije Adams Porta, pokušavao sve to izreći sućutno - onakvim tonom kakav bi upotrebljavao kada se radilo o nestanku dvoje djece.

Bilo je teško zvučati uvjerljivo i mirno gledajući Rayove oči pune agonije i njegovo blijedo lice. Ray ga je prevario. Za svoju je suprugu govorio da je iz Virginije i da je ovamo došla poznavajući Dorothy. Niti mu jednom nije rekao istinu. A on nije čak ni posumnjao u istinitost tih podataka. I to ga je iritiralo. Niti jednom on nije ništa posumnjao.

Šefu je Coffinu bilo savršeno jasno što se dogodilo. Žena je pročitala članak o sebi u novinama, shvatila da će sada svi saznati tko je zapravo bila - i jednostavno je poludjela. Sadašnjoj je djeci učinila isto što i onoj prvoj. Pozorno proučavajući Raya, pretpostavljao je da je i ovaj mislio otprilike isto.

Zagoreni komadići novina još su uvijek bili u kaminu. Šef je shvatio da ih Ray promatra. Iz načina na koji su bile poderane i zgužvane, zaključio je da je to morao učiniti netko u ludilu.

"Je li doktor Smathers još uvijek gore s njom?" Osjećala se određena količina nepoštivanja prema osobi u glasu. Do sada je uvijek Nancy oslovljavao s "gospođa Eldredge."

"Da. Dat će joj injekciju za opuštanje, ne za uspavljivanje. Moramo razgovarati s njom. O, Bože."

Ray je sjeo za stol u dnevnoj sobi i zario lice u šake. Prije samo nekoliko sati Nancy je sjedila na ovoj istoj stolici, a Mike je pitao: "Je li stvarno tvoj rođendan, mamice?" Je li on potaknu nešto u njoj nagovarajući je da ga proslave? ... A zatim i taj novinski članak. Je li možda ...

"Ne!" uzviknuo je Ray okrećući pogled od policajca koji je stajao na vratima.

"Što je bilo?", upitao je šef Coffin.

"Nancy nikada ne bi naudila djeci. Što god da se je dogodilo, ona s tim nema nikakve veze."

"Kada je trezvena, tvoja žena ih ne bi povrijedila, ali vidio sam žene koje su "dotaknule dno", a postoje slučajevi ..."

Ray je ustao. Rukama se pridržavao za rub stola. Pogledom je prešao šefa, kao da ga nije niti bilo u sobi. "Ja trebam pomoć.", rekao je, "Pravu pomoć."

Soba je bila u kaosu. Policija je nabrzinu pretražila kuću, prije no što je nastavila istragu drugdje. Policijski je fotograf još uvijek fotografirao kuhinju, mjesto pada lončića za kavu, tragove prolivene kave na kuhinjskim elementima i podu. Telefon je neprekidno zvonio. Svaki je puta policajac odgovarao: "Šef će poslije dati izjavu."

Policajac koji je odgovarao na pozive došao je do stola. "Javljeno je da će početi prisluškivati telefon za sat vremena."

Služba prisluškivanja. Ray se prisjećao progonjenog izraza koji je dugo vremena bio na Nancynom licu. Pomislio je na fotografiju iz jutarnjih novina - podignutih ruku kao da se želi zaštititi od jakih udara vjetra. Prošao je pored šefa Coffina i užurbano se popeo uz stube, otvorivši vrata njihove spavaće sobe. Doktor je sjedio pored Nancy i držao je za ruke. "Možeš me čuti, Nancy.", govorio je, "I sama znaš da me čuješ. Ray je ovdje. Vrlo je zabrinut za tebe. Razgovaraj s njim, Nancy."

Oči su joj bile sklopljene. Dorothy mu je pomogla pri skidanju mokre odjeće s nje. Obukli su joj mekani, žuti ogrtač, ali je i u njemu izgledala neobično sitna i malena - poput djeteta.

Ray se nagnuo nad nju. "Ljubavi, molim te, moramo pomoći djeci. Moramo ih pronaći. Trebaju te. Pokušaj, Nancy, molim te, pokušaj."

"Ray, ja to ne bi činio na vašem mjestu.", upozorio ga je dr. Smathers. Lice mu je bilo namreškano od brige. "Ona je doživjela neku vrstu groznog šoka - bio on potaknut čitanjem članka ili nečim drugim. Njezina svijest ne želi se suočiti sa stvarnošću."

"Ali mi moramo saznati što je bilo. Možda je čak i vidjela tko je oteo djecu. Nancy, ja znam. Razumijem te. Sve je u redu zbog članka. To ćemo zajedno riješiti. Ali ljubavi, gdje su djeca? Moraš nam pomoći da ih pronađemo. Misliš li da su otišla do jezera?"

Nancy je počela drhtati. Pustila je iz sebe dugo zadržavani jecaj. Usne su joj oformile riječi: "Pronađite ih ... nađite ih."

"Pronaći ćemo ih. Ali i ti nam moraš pomoći, molim te. Ljubavi, pomoći ću ti da sjedneš. Ti to možeš. Hajde, pokušaj ..."

Ray se nagnuo nad nju i obgrlio je. Zapazio je od pijeska izderanu kožu lica. Još ga je uvijek imala i na kosi. Zašto? Osim ako ...

"Dobila je injekciju," rekao je doktor, "trebala bi je riješiti tjeskobe, a ne uspavati."

Osjećala se toliko teška i umrtvljena. Ovako se osjećala svo ovo vrijeme - otkad joj je mama poginula ... ili čak još i otprije - toliko bespomoćna ... bez mogućnosti izbora, kretanja ili govorenja.

Sjećala se noći u kojima je čvrsto zatvarala oči - kapci bi joj se slijepili jedan za drugog. Carl je bio toliko strpljiv s njom. Sve je učinio za nju. Uvijek si je ponavljala da mora ojačati, mora prebroditi tu užasnu letargiju, ali nikada nije uspjela.

No, to je bilo vrlo davno. Prestala je misliti o tome; o Carlu, djeci, Robu Legleru - privlačnom studentu koji ju je, činilo se tada, volio i nasmijavao. Djeca su bila toliko vesela kada je on bio s njima, toliko sretna. Smatrala ga je za pravog prijatelja - a onda je sjeo na klupu za svjedoke i rekao: "rekla mi je da će djeca nestati s lica zemlje. Točno je to rekla, četiri dana prije njihova nestanka. "

"Nancy, molim te. Nancy. Zašto si išla do jezera?"

Čula je uzdah koji je ispustila. Jezero. Jesu li djeca otišla tamo? Mora ih pronaći.

Osjetila je kako je Ray uzima u naručje, a zatim prisiljava da sjedne. Bilo bi mnogo jednostavnije utonuti u san onako kako je to običavala.

"Tako je. Tako, Nancy. " Ray je pogledao doktora. ""Mislite li da će joj šalica kave ...?"

Doktor je kimnuo glavom u znak odobravanja. "Zamoli ću Dorothy da je propremi.

Kava. U trenutku kada je vidjela tu sliku u novinama, pravila je kavu. Nancy je otvorila oči. "Ray", prošaptala je, "Oni će znati. Svi će saznati. Ne možeš se sakriti. ... ne možeš se sakriti." No, bilo je tu još nečega. "Djeca." Zgrabila ga je za ruku. "Ray, pronađi ih - pronađi moju djecu."

"Smiri se, ljubavi. Zato i trebamo tebe. Moraš nam reći. Svaku pojedinost. Samo se saberi."

Ušla je Dorothy noseći šalicu vrela kave. "Skuhala sam instanticu. Kako je ona?"

"Oporavlja se polako."

"Šef Coffin je već nestrpljiv. Želi je ispitati."

"Ray!", viknula je Nancy i panično zgrabila Raya za ruku.

"Dušo, morali smo pozvati pomoć u traženju djece. Sve je u redu."

Uzela je gutljaj kave uživajući u toplom, okrepljujućem okusu. Kad bi se samo mogla sjetiti ... probuditi ... riješiti se ove užasne pospanosti.

Njen glas. Sada je već mogla i pričati. Imala je osjećaj da su joj usne gumene, ljepljive, spužvaste. No, morala je govoriti ... natjerati ih da pronađu djecu. Željela je sići u prizemlje. Ne smije ostati ovdje ... kao prošli puta ... čekajući u sobi ... u nemogućnosti da siđe ... da se suoči sa svim ljudima u prizemlju ... policajcima ... suprugama profesora s fakulteta ... Imaš li nekih rođaka? ... Hoćeš li da nekome javimo? ... Nikome ... nikome ... nikome ...

Nesigurno je ustala čvrsto se oslanjajući na Rayovo rame. Ray. Ovaj je puta imala njegovo rame za oslonac. Njena djeca. Njegova djeca.

"Ray ... nisam ih ozlijedila ..."

"Naravno da nisi, ljubavi."

Zvučao je tako šokirano. Pa, naravno da je bio šokiran. Pitao se zbog čega je uopće imala potrebu takvo što poricati. Niti jedna dobra majka nikada nije govorila da bi nautila svojoj djeci. Zbog čega je onda ona ...?

Ogromnim je naporom oteturala do vrata. Umirivala ju je njegova ruka oko struka. Nije osjećala noge. Kao da nisu njene. Kao da i ona sama ne postoji. Bila je to samo još jedna od njenih noćnih mora. Za nekoliko će se minuta, kao i mnoge noći prije, probuditi i otići vidjeti Missy i Michaela, ušuškati ih u poplune. Tiho i polako - ne budeći Raya. On će je zatim, u polusnu, povući bliže sebi, pa će, osjećajući njegov topao miris tijela, utonuti u miran san.

Počeli su silaziti niz stube. Ima toliko mnogo policije. Svi gledaju u njih ... znatiželjno mirni ... kao da je vrijeme stalo.

Šef je Coffin stajao kod stola u dnevnoj sobi. Osjećala je njegovo neprijateljstvo Sve je bilo kao i prošli puta.

"Gospođo Eldredge, kako se osjećate?"

Standardno, bezosjećajno pitanje. Koje vjerojatno ne bi niti postavio da Ray nije bio s njom.

"Dobro sam." Nikada joj se nije sviđao ovaj čovjek.

"Organizirali smo potragu za djecom. Duboko sam uvjeren da ćemo ih brzo pronaći. Ali nam i vi morate pomoći. Kada ste posljednji puta vidjeli svoju djecu?"

"Nekoliko minuta prije deset sati. Poslala sam ih van na igranje, a zatim otišla na gornji kat pospremiti krevete."

"Koliko ste se dugo zadržali?"

"Desetak minuta ... ne više od petnaest."

"Što ste zatim učinili?"

"Vratila sam se u prizemlje. Željela sam uključiti perilicu i pozvati djecu u kuću. No, nakon što sam uključila perilicu, odlučila sam prvo skuhati kavu. Zatim sam ugledala dostavljača kako donosi jutarnje novine."

"Jeste li razgovarali s njim?"

"Ne. Zapravo ga nisam vidjela. Otišla sam po novine ispred vrata i ugledala ga da skreće iza ugla."

"Tako. Što se dogodilo nakon toga?"

"Vratila sam se u kuhinju. Uključila kafe aparat - još je uvijek bio topao. A zatim sam počela listati novine."

"I tada ste ugledali članak o sebi."

Nancy je samo kimnula glavom.

"Kako ste reagirali kada ste ugledali taj članak?"

"Mislim da sam počela vrištati ... ne znam točno ..."

"Što se dogodilo s posudom za kavu?"

"Srušila sam je ... Kava se prolila svuda po meni. Spržila mi je ruku."

"Zašto ste to učinili?"

"Ne znam. Nisam namjeravala. Mislila sam da ću eksplodirati. Znala sam da će sada opet svi početi buljiti u mene. Buljiti i šaputati. Reći da sam ubila djecu. A Michael nikada ne smije saznati za to. Potrčala sam noseći novine. Bacila ih u kamin. Zapalila šibicu i one su počele gorjeti ... tada sam znala da trebam pozvati Michaela i Missy - da ih trebam sakriti. Ali sve je bilo kao i prošli puta. Kada su djeca nestala. Potrčala sam van pozvati Michaela i Missy. Bila sam uplašena."

"A-ha. To nam je bitno. Jeste li vidjeli djecu?"

"Ne. Nije ih bilo. Počela sam ih dozivati. Potrčala sam do jezera."

"Gospođo Eldredge, ovo je vrlo važno: Zašto ste otišli do jezera? Vaš nam je suprug rekao da još niti jednom nisu otišla tamo jer znaju da im je zabranjeno. Zašto ih niste otišli tražiti na ulicu ili u šumu ili u grad jer su možda otišla kupiti rođendanski poklon? Zašto na jezero?"

"Zato što sam se bojala. Zato što su Peter i Lisa udavljeni. Zato što sam morala pronaći Michaela i Missy. Njena rukavica ostala je na njihaljci. Uvijek je gubila rukavice. Potrčala sam do jezera. Morala sam naći svoju djecu. Sve će biti kao i prošli puta ... njihova lica mokra i ukočena ... ne žele pričati sa mnom ..."

Šef Coffin naglo se uspravio. Glas mu je postao služben. "Gospođo Eldredge," rekao je, "dužnost mi je upozoriti vas da imate pravo na odvjetnika prije no što odgovorite na sva daljnja pitanja i da se sve što kažete može upotrijebiti protiv vas."

Ne čekajući odgovor, izišao je u stražnje dvorište. Policijski auto ga je čekao kod prilaza. Sitne kapljice kiše zasipale su ga čim je stupio na dvorište. Sjeo je u auto. Vjetar je zatvorio vrata koja su mu priklještila nogu. Bolno je zajaukao i promrmljao vozaču: "Vozi na jezero."

Šanse za daljnju istragu neće biti baš sjajne ukoliko se vrijeme nastavi pogoršavati ovakvom brzinom. Već je u podne bilo mračno kao da je večer. Ronilačka ekipa mogla je raditi samo pod najoptimalnijim uvjetima. Maushop je jedno od najvećih, najdubljih i najopasnijih jezera. Zbog toga je tijekom godina upravo u njemu bilo najviše utapljanja. Mogli ste ući u vodu do struka, a već sljedećim korakom propasti u dvadesetak metara dubok ponor. Ako su ta djeca i bila udavljena, trebat će čekati proljeće da njihova tijela isplivaju na površinu. Ukoliko temperatura nastavi padati ovakvom brzinom, jezero će biti idelno sklizalište već za nekoliko dana.

Obala je jezera, inače pusta u ovo doba godine i po ovakvom vremenu, vrvila promatračima koji su stajali u malim skupinama šutljivo gledajući područje okruženo policijom i roniocima.

Coffin je žurno izašao iz auta i pohitao na plažu. Obratio se Peteu Reganu, poručniku koji je koordinirao čitavom operacijom. Njegovo nijemo slijeganje ramenima odgovorilo je na Coffinovo nepostavljeno pitanje.

Zapovjednik se još bolje uvukao u kaput, otresajući cipele od susnježice. Pitao se je li upravo ovo mjesto s kojeg je Nancy Eldredge odvela svoju djecu do jezera. A sada su ljudi riskirali svoje živote zbog nje. Sam Bog zna gdje i kada će pronaći tu jadnu djecu. To je samo dokaz onoga što se događa ... formalnost ... osuđenog ubojicu puštaju na slobodu jer je neki nadobudni odvjetnik ispričao srcepateljku priču sudcu.

Ljutito je pozvao Petea.

Ovaj se brzo okrenuo. "Izvolite ..."

"Koliko još dugo ovi momci planiraju roniti?"

"Već su bili dva puta, a nakon ovoga će pokušati još jednom, zatim se malo odmoriti i pokušati na drugoj lokaciji." Pokazao je televizijsku opremu. "Čini se da ćemo večeras biti u glavnim vijestima. Bilo bi vam bolje pripremiti izjavu do tada."

Smrznutih je prstiju zapovjednik zavukao ruku u džep. "Već sam je napisao." Brzo je pročitao; "Poduzeli smo sve da bi pronašli Eldredgeovu djecu. Dobrovoljci pretražuju sve kuće i šume u neposrednoj blizini kuće. Helikopteri pregledavaju čitavo područje. Pretraživanje Maushop jezera, zbog blizine kuće Eldredgeovih, treba se smatrati kao logičan dio istrage."

No, nekoliko minuta poslije, kada je tu izjavu pročitao velikom broju okupljenih novinara, jedan je upitao: "Je li istina da je Nancy Eldredge pronađena histerična i mokra upravo ovdje, na jezeru, ubrzo nakon nestanka djece?"

"Istina je."

Mršav, promoćuran reporter za kojeg je znao da radi za bostonski Channel 5, upitao je: "Poznavajući tu činjenicu i njen prijašnji život - znači li to da istraga na jezeru poprima novo značenje?"

"Mi istražujemo sve mogućnosti."

Pitanja je sada bilo sve više i više i novinari su upadali jedno drugome u riječ. "Poznavajući tragediju iz prošlosti, može li se nestanak djece ocijeniti sumnjivim?"

"Odgovor na to pitanje ugrozio bi prava gospođe Eldredge."

"Kada ćete je ponovno ispitivati?"

"Što je moguće prije."

"Je li gospođa Eldredge vidjela članak koji je jutros objavljen?"

"Mislim da je."

"I kako je reagirala kad ga je pročitala?"

"Ne mogu odgovoriti."

"Je li točno da skoro nitko u ovom gradu nije znao tko je zapravo gospođa Eldredge?"

"Točno je."

"Jeste li vi znali?"

"Ne, nisam." Zapovjednik je promrmljao: "Nema više pitanja,"

A zatim se, prije nego je uspio otići, začulo još jedno pitanje. Reporter iz Boston Herald blokira mu je prolaz. Svi su se novinari utišali kada su čuli glasno postavljeno pitanje; "Gospodine, je li istina da je u Capeu i okolici u posljednjih šest godina ostalo nekoliko nerješених slučajeva ubojstva male djece?"

"Istina je."

"Zapovjedniče Coffin, koliko dugo Nancy Harmon živi u Capeu?"

"Koliko ja znam, šest godina."

"Hvala na odgovoru."

Jedanaesto poglavlje

Jonathan Knowles nije bio svjestan da vrijeme brzo prolazi. Niti je znao za događaje oko Maushop jezera. Podsvjesno je registrirao povećan promet ulicom ispred kuće. Njegova radna soba nalazila se na onom suprotnom djelu koji je gledao u stražnje dvorište, a do njega nisu dopirali zvuci ulice.

Šokiran saznanjem da je Ray Eldredgeova žena zapravo ozloglašena Nancy Harmon, napravio je stanku i skuhao si drugu šalicu kave, a zatim se ponovno vratio za stol. Odlučio je držati se rasporeda - početi proučavati Harmon suđenja kao što je i planirao. Ukoliko bi zaključio da će poznanstvo s Nancy Harmon na bilo koji način utjecati na njegovu objektivnost, jednostavno će ukloniti to poglavlje iz knjige.

Istraživanje je započeo pažljivim proučavanjem senzacionalističkog članka u jutarnjim novinama. Pisan je na podmukao detaljan način - Nancy Harmon kao mlada supruga sveučilišnog profesora ... dvoje djece ... kuća u krugu studentskog doma. Idiličan život sve do dana kada profesor Harmon šalje nekog studenta njihovoj kući radi popravka peći na lož ulje. Student je bio zgodan i iskusan sa ženama. I Nancy se, tada i sama mlada - u dvadeset i petoj, zaljubila u njega.

Jonathan je čitao isječke njegovog svjedočenja na sudu. Student, Rob Legler, objašnjavao je kako je upoznao Nancy. "Bio sam u kabinetu profesora Harmona kada ga je nazvala žena da mu kaže da im se peć pokvarila. Ne postoji ništa što ja ne znam popraviti, pa sam se dobrovoljno javio za pomoć. Ta mu se ideja nije baš svidjela, ali kako majstor ovlaštenog servisa nije mogao doći, predomislio se i na posljetku ipak poslao mene."

"Je li vam dao neke posebne upute u svezi s obitelji?"

"Da. Rekao je da mu se supruga ne osjeća dobro i da ju ne gnjavim. U slučaju da mi nešto zatreba, neka pozovem njega."

"Jeste li slijedili njegove upute?"

"Ma, ja bih, ali nisam mogao ništa učiniti kad me je ona njegova žena slijedila uokolo poput psa."

"Prigovor! Prigovor!" vikao je branitelj, no već je bilo prekasno. Šteta je već učinjena. Sve što će dalje ovaj student govoriti samo će

pogoršavati situaciju. Upitan je je li imao fizički kontakt s gospođom Harmon.

Njegov je odgovor bio direktan. "Da, gospodine."

"Kako ja do njega došlo?"

"Pokazivao sam joj gdje se nalazi prekidač u slučaju opasnosti, a koji je i stvarao probleme."

"Zar vam profesor Harmon nije reko da gospođu Harmon ne opterećujete bilo kakvim pitanjima ili objašnjenjima?"

"Ona je zahtijevala da joj kažem. Kazala je da mora naučiti rukovati stvarima u svojoj kući. Pa sam joj i pokazao. Onda se ona nekako nagnula preko mene da bi isprobala prekidač i ... znate, ... pomislio sam - zašto ne? ... i pokušao je poljubiti."

"Što je gospođa Harmon učinila?"

"Svidjelo joj se. Siguran sam da joj se svidjelo."

"Hoćete li nam, molim vas, točno reći što se dogodilo?"

"Ne radi se o tome što se dogodilo. Jer se zapravo i nije mnogo toga dogodilo. Njoj se to jednostavno svidjelo. Nekako sam je zgrabio i okrenuo i poljubio je, a ona se nakon minute odmaknula. Ali zapravo nije željela. "

"Što se potom dogodilo?"

"Rekao sam joj da mi se to strašno svidjelo."

"Što je gospođa Harmon na to odgovorila?"

"Samo me je pogledala i rekla ... kao da i ne govori meni ... rekla je; "Moram otići."

"Shvatio sam da se ne želim uvaliti u nevolje. Mislim reći, nisam želio učiniti ništa da me mogu izbaciti s fakulteta i unovačiti. Zato sam se i upisao na fakultet. Pa, sam rekao; "Slušajte me, gospođu Harmon" ... tada sam odlučio da je krajnje vrijeme da je počnem zvati Nancy ... pa sam rekao: "Slušaj me Nancy, ovo ne mora postati problem. Smislit ćemo kako se nalaziti, a da to nitko ne sazna. Ti ne možeš otići odavde - imaš dvoje djece."

"Kako je gospođa Harmon reagirala na tu izjavu?"

"Pa, to je pomalo čudno. Upravo je tada dječak ... Peter ... sišao niz stepenice tražeći je. Bio je tiho dijete; nije nas pokušao preplašiti ili nešto slično. Bijesno je pogledala i rekla: "Djeca.", zatim se nekako čudno nasmijala i rekla: "Ali ona će biti ugušena."

"Gospodine Legler, vi citirate krucijalnu rečenicu. Jeste li sigurni da je to točno ono što je gospođa Harmon kazala?"

"Da, gospodine, siguran sam. Jer sam se i ja čudno osjećao kada ju je rekla. Ali sam je zato i zapamtio. No, naravno da nećete povjerovati kada čujete da to netko doista govori."

"Kojega je datuma Nancy Harmon izrekla tu izjavu?"

"Trinaestog studenog. Znam točan datum jer je profesor Harmon zahtijevao da mi plati čekom."

"Trinaestog studenog ... a četiri dana poslije djeca su nestala iz automobila njihove majke. Nađena su nekoliko dana kasnije na obali zaljeva u San Franciscu, s plastičnim vrećicama preko glave - ugušena."

"Tako je."

Branitelj je nastojao umanjiti negativan učinak izjave. "Jeste li nastavili grliti gospođu Harmon?"

"Ne. Otišla je s djecom na gornji kat."

"Mi dakle, imamo samo vašu izjavu da joj se svidio poljubac na koji ste je prisilili."

"Vjerujte mi, mogu ja prepoznati kada ženska uživa u poljupcu, a kada ne."

I Nancyina izjava o tom događaju: "Da, poljubio me je. I istina je da sam znala da će to učiniti i dozvolila sam mu."

"Sjećate li se vaše izjave da će vam djeca biti ugušena?"

"Da, sjećam se."

"Što ste zapravo htjeli reći tom izjavom?"

Prema članku u novinama, Nancy je blijedo pogledala i kazala: "Ne znam."

Jonathan je zatresao glavom i tiho opsovao. Ta djevojka nikada nije trebala svjedočiti. Samo si je još više naškodila. Nastavio je čitati i usporio kada je došao do opisa djece. Oboje izbačeni na obalu, prvo jedno, a dva tjedna poslije i drugo otprilike dvadesetak kilometara dalje. Napuhanih tijela, s morskim travama po tijelu, tijelo djevojčice vrlo oštećeno - vjerojatno od ugriza morskih pasa; svijetlo crveni džemperi s bijelim uzorkom još uvijek vedrih boja.

Nakon čitanja članka, Jonathan je pažnju usmjerio na ogroman dosje što mu ga je poslao Kevin. Zavalio se u naslonjač i počeo ga proučavati. Počeo je od prvog članka koji je donio vijest o nestanku

djece iz automobila njihove majke dok je ona bila u kupovini. Mnogo nejasnih fotografija djece; iscrpan opis i podaci o težini, visini i odjeći koju su nosili; broj telefona u slučaju da je netko nešto vidio. Jonathan je, već istreniranih očiju, brzo čitao, razvrstavao i grupirao informacije, podvlačeći markerom dijelove kojima se još želio posvetiti. Kada je počeo čitati prijepis suđenja, shvatio je zbog čega je Kevin opisao Nancy Harmon kao mamca za tužitelja. Ono što je govorila jednostavno nije imalo smisla. Izjave je govorila onako kako je to tužitelj želio - bez borbe, a sve što je rekla u svoju obranu zvučalo je lažno i bezosjećajno.

Što joj je bilo?, pitao se Jonathan. Činilo se da joj sloboda nije uopće bila bitna. Čak je u jednom trenutku rekla suprugu, i to s klupe za svjedoke; "Oh, Carl, možeš li mi oprostiti?"

Bore na Jonathanovom čelu postale su još izraženije kada se prisjetio da je prije samo nekoliko sati prošao pored kuće Eldredgeovih i ugledao mladu obitelj okupljenu oko kuhinjskog stola. Usporedio ih je sa svojim samačkim životom i osjetio zavist. Sada im se život raspadao. Nikada više neće pronaći mir živeći u malenoj sredini poput Capea, znajući da će, ma gdje pošli, ljudi buljiti i pokazivati prstom. Svatko će prepoznati Nancy sa slike iz novina. Čak se i on sam sjećao da je to odijelo od tvida nedavno nosila.

Iznenada se Jonathan prisjetio te situacije. Bilo je to u Loweryjevu dućanu. Oboje su bili u nabavci i zastali jedan trenutak da popričaju. Divio se odijelu, govoreći da ne postoji ništa bolje od dobrog tvida i čiste vune. Ne ono sintetičko smeće bez težine i sjaja.

Nancy je izgledala vrlo dobro. Nemarno svezana žuta marama oko vrata isticala je žućkaste detalje na uglavnom smeđem i materijalu boje rđe. Nasmiješla se - toplim, dražesnim osmjehom koji je hipnotizirao. Djeca su bila s njom - draga, pristojna djeca. Onda je dječak rekao: "Mama, ja ću uzeti pahuljice." Dok je pokušavao dosegnuti kutiju, srušio je piramidu limenki juhe.

Zveket je privukao sve u dućanu; čak je dotrčao i Lowerly, vlasnik dućana. Bio je to prgav, mrgodan čovjek. Mnoge bi mlade majke bile posramljene i počele vikati na dijete. Jonathan se divio načinu na koji je vrlo mirno rekla: "Ispričavamo se, gospodine Lowerly. Bila je to nezgoda. Mi ćemo sve pospremiti."

Zatim se okrenula zabrinutom i uplašenom dječaku i kazala: "Nemoj se uzrujavati, Mike. Nisi ti to namjerno učinio. Hajde, idemo ih zajedno složiti."

Jonathan im je također pomogao, pogledavši prije Lowerlyja koji je mislio nešto prokomentirati. Bilo je vrlo teško povjerovati da je prije sedam godina ova pažljiva mlada žena mogla namjerno oduzeti živote svoje dvoje djece - djece koje je sama donijela na svijet.

No, strast je bila jak motiv, a ona je bila mlada. Možda je ta njena ravnodušnost tijekom suđenja bila prihvaćanje krivice, iako se nije mogla prisiliti priznati jedan takav podmukao zločin. Takove se stvari događaju.

Čuo je zvono na vratima. Jonathan je iznenađeno ustao. Vrlo je malo ljudi dolazilo nenajavljeno, a svaka akviziterska prodaja u Capeu bila je najstrože zabranjena.

Hodajući do vrata shvatio je da se sav ukočio od sjedenja. Posjetitelj je, na njegovo iznenađenje bio policajac. Mladić kojega je viđao u policijskom autu. Sigurno prodaje ulaznice za nešto, pomislio je, ali i istog trenutka odbacio ideju. Mladi je policajac prihvatio poziv da uđe. Bilo je nečeg ozbiljnog i službenog u njegovoj pojavi. "Gospodine, žao mi je što vas ometam, ali istražujemo nestanak djece Eldredgeovih."

Dok je Jonathan začuđeno buljio u njega, izvadio je bilježnicu. Prešao pogledom po sobi i započeo: "Živite sami, zar ne gospodine?"

Jonathan je, ne odgovarajući, prošao pored njega i otvorio prednja vrata kuće. Vidio je nepoznate aute kako odlaze cestom prema jezeru i smrknute ljude koji u teškim, kišnim kabanicama obilaze susjedstvo.

Dvanaesto poglavlje

"Samo popij ovo, Nancy. Ruke su ti vrlo hladne. Pomoći će ti. Sad trebaš snagu.", brižno je govorila Dorothy. Nancy je odmahнула glavom. Dorothy je spustila tanjur na stol, nadajući se da će je miris svježeg povrća i juhe od rajčica ipak privući.

"Jučer sam ju skuhalo," tiho je kazala Nancy, "djeci za ručak. Sada su vjerojatno gladna."

Do nje je sjedio Ray, zaštitnički je grleći, i gledao u pepeljaru punu čikova ispred sebe.

"Ne muči se, ljubavi." Tiho je rekao.

Izvana su, pored zvukova udaranja susnježice o prozorska okna, dopirali jednolični zvuci helikoptera u niskom letu.

Ray je odgovorio na pitanje koje je vidio na Nancynom licu. "Tri helikoptera pretražuju područje. Ugledat će djecu ukoliko su samo zalutala. Za pomoć su se javili ljudi iz čitavog Capea. Svi su se uključili u potragu."

"A ronjoci su u jezeru," rekla je Nancy jednoličnim tonom, "traže tijela moje djece."

Nakon izjave novinarima, zapovjednik je Coffin otišao u policijsku postaju radi telefoniranja. Zatim se vratio kod Eldredgeovih, upravo da na vrijeme čuje Nancyine riječi. Zapazio je bljedi pogled u njenim očima, nevjerojatnu mirnoću ruku i tijela, bezizražajano lice. Zbog ponovnog u stanja šoka koje ju je obuzimalo bit će sretni ukoliko uskoro bude znala izgovoriti svoje ime.

Pogledom je tražio Bernia Millsa, policajca koji je ostao u kući. Našao ga je stojeći na ulazu u kuhinju pored telefona, spreman podići slušalicu čim zazvoni. Svijetlo plava kosa uredno je okruživala njegovo koščato lice. Prodoran pogled, ublažen kratkim, plavim trepavicama, neprekidno je lutao po sobi. Prihvatajući njegov signal, zapovjednik je Coffin ponovo pogledao troje ljudi koji su sjedili oko stola. Ray se ustao, stao iza žene i ruke položio na njena ramena.

Jedu je Coffinu nestalo dvadeset godina. Prisjetio se poziva za intervenciju u vrijeme njegovih početničkih godina rada u Bostonu, kada je javljeno da su Delijini roditelji doživjeli nesreću i vjerojatno neće preživjeti.

Otišao je kući. Sjedila je u ogrtaču za kuhinjskim stolom, ispijajući njenu omiljenu vruću čokoladu i čitajući novine. Iznenadila se što je došao ranije no obično i prije nego što je bilo što rekao, učinio je isto što i Ray Eldredge - čvrsto je uhvatio za ramena.

Dovraga, zar to nije savjet koji stjuardese neprekidno ponavljaju pri polijetanju? "U slučaju nesreće, uspravite se u vašim sjedalima, uhvatite se za rukohvat, a noge čvrsto priljubite na pod." A zapravo su htjele reći: "Pustite da šok prođe kroz vas."

"Ray, mogu li te načas vidjeti nasamo?"

Njegove su ruke i dalje umirivale Nancy koja se počela tresti. "Jeste li pronašli moju djecu?" upitala je šapatom.

"Dušo, već bi nam reko da su ih pronašli. Ti samo sjedi ovdje. Odmah se vraćam." Sagnuo se i na trenutak priljubio svoj uz njezin obraz. Uspravio se ne čekajući odgovor i poveo Coffina do velike dnevne sobe.

Jed Coffin osjetio je divljenje prema ovom visokom, mladom čovjeku koji je stajao ispred kamina gledajući ga. Čak je i u ovakvim okolnostima bio savršeno pribran. Prošlo mu je kroz glavu da je Ray odlikovan za izvrsno vodstvo u Vijetnamu i promaknut u poručnika.

Bez sumnje je imao stila. Bilo je nečeg ponosnog u njegovu držanju, pričanju, oblačenju i kretnjama; u čvrstim obrisima brade i usana; u jakim rukama koje su počivale na kaminu.

Pokušavajući vratiti svoj osjećaj pravednosti i autoriteta, Jed je počeo polagano šetati sobom. Široke hrastove parkete sjale su ispod ovalnih tepiha; bež zidovi prekriveni slikama. Jed je shvatio da su mu prizori poznati. Velika slika iznad kamina prikazivala je Nancyn vrt. Seosko groblje iznad kamina zapravo je bilo staro privatno groblje na putu do crkve. Drvenim okvirom uokvirjena slika iznad kauča uhvatila je osjećaj dobrodošlice Sesuit luke u suton prilikom uplovljavanja brodica. Zatim grmovi kupina ispred kuće Huntovih - "Osmatračnice", koja se jedva nazire u pozadini.

Jed bi povremeno ugledao Nancy Eldredge kako skicira po gradu, ali nije ni sanjao da to dobro radi. Većina je žena koje su se bavile takvim stvarima završila uokvirujući slike koje su izgledale poput izložaka s neke trećerazredne izložbe.

Police s knjigama uokvirivale su kamin. Stolići od stare, masivne borovine nisu sličili na one koje su poklonili crkvi nakon što mu je

umrla mama. Malene lampe stajale su na niskim stolićima pored udobnih stolica. Na stolici za njihanje pored kamina bili su rukom izvezeni jastuci.

Jed je tužno usporedio ovu, s njegovom tek preuređenom dnevnom sobom. Delia je odabrala crni skaj za sofe i stolice; stakleni stolić s čeličnim nogama; tepison koji je pokrivao cijelu sobu - debeo, žuti tepih koji se ljepio za cipele i uredno i vrijedno sakupljao svaku kapljicu sline ili urina njihova još nedresiranog psa.

"Što ste me trebali, zapovjedniče?" Rayov je glas zvučao hladno i neprijateljski. Coffin je znao da ga Ray doživljava kao neprijatelja. Uvidio je što se krije iza rutinskog iščitavanja Nancy o njenim pravima. Točno je znao što osjeća i opirao mu se. Pa, ako je želio borbu ...

Iskustvo prijašnjih sličnih situacija naučilo ga je potražiti slabost sugovornika i usmjeriti pažnju na nju. "Tko je odvjetnik vaše supruge, Ray?" službeno je upitao.

Odgovor je izdala nesigurnost, ukočenost tijela. Kao što je i pretpostavljao, Ray još uvijek nije odlučio. Pretvarao se da je njegova supruga samo obična uzrujana majka nestale djece. Vjerojatno ju je želio vidjeti na dnevniku kako, otečenih očiju, s maramicom koju nervozno okreće po rukama i molećivim glasom, govori; "Vratite mi moju djecu."

Pa, Jed je imao novosti za Raya. Njegova je ljubljena žena taj prizor već odglumila. Jed je mogao nabaviti kopije sedam godina stare snimke koju su novinari nazvali "potresna molba." Pomoćnik okružnog tužitelja u San Franciscu mu ih je prije pola sata ponudio poslati. "To će spasiti tu kučku od ponovne glume." rekao je.

Ray je govorio tihim, suzdržanim glasom. "Još nismo pozvali odvjetnika. Nadao sam se ... možda ... uza sve te ljude u potrazi ..."

"Većina potrage biti će uskoro obustavljena. Uz ovakvo vrijeme nitko ništa neće moći vidjeti. Morao bih odvesti tvoju ženu u policijsku postaju na ispitivanje. A ukoliko još nema odvjetnika, sud će joj ga dodijeliti."

"Ne možeš to učiniti!" ljutito je odgovorio Ray, ali se odmah pokušao smiriti. "Želim reći da ćeš uništiti Nancy ukoliko je odvedeš u policijsku postaju. Godinama je imala noćne more i to uvijek istog sadržaja; nalazi se u policijskoj postaji na ispitivanju, a zatim je

dugačkim hodnikom vode do mrtvačnice na identifikaciju djece. Čovječe božji, pa ona je već sada u stanju šoka! Želiš li napraviti nešto zbog čega nam neće moći reći ništa što je možda vidjela?"

"Ray, moj je posao pronaći tvoju djecu."

"Znam, ali vidiš li što joj je samo čitanje tog prokletog članka učinilo. A što je s kretenom koji ga je napisao? Netko tko je bio u stanju iskopati podatke i objaviti članak, može isto tako biti u stanju otetu djecu."

"Naravno da već radimo na tome. Priče su uvijek potpisane nekim izmišljenim imenom, ali su ih zapravo napisali čitatelji kojima je plaćeno dvadeset i pet dolara."

"I tko je pisac ovog članka?"

"To je nešto što pokušavamo saznati." Odgovorio je već ljutito Jed. "Izdavač je dobio i pismo u kojem stoji da se tekst, ukoliko ga odluče objaviti, ne smije mijenjati, sve fotografije moraju biti objavljene i to točno sedamnaestog studenog - danas. Urednik mi je kazao da je ionako smatrao da je priča i zanimljiva i dobro napisana. Zapravo je pomislio da je pisac budala što je pristao da mu se priča objavi za bijednih dvadeset i pet dolara. No, to mu naravno nije rekao. Prihvatio je njegove uvjete i poslao mu ček na dogovoren iznos."

Jed je izvadio bilježnicu iz džepa i otvorio je. "Pismo prihvaćanja poslano je dvadeset i osmog listopada. Dan poslije tajnicu urednika netko je nazvao raspitujući se je li članak prihvaćen. Linija je bila vrlo loša, tako da je jedva čula poziv, ali mu je odgovorila da je ček već odaslan putem General Deliveryja u Hyannis portu. Ček je naslovljen na nekog J. R. Penrosea. Slijedeći je dan pokupljen."

"Žena ili muškarac?" brzo je upitao Ray.

"Ne znamo. Kao što i sam znaš, u Hyannis Portu i u ovo doba godine ima mnogo turista. General Delivery je otvoren svakome za uslugu. Nitko se ne sjeća pisma, a do sada nitko nije unovčio ček. Tog J. R. Penrosea pronaći ćemo kada to učini. Iskreno rečeno, ne bi me začudilo da je pisac tog članka neka čudna bakica koja ovdje živi. One se doista mogu potruditi ukoliko žele doznati neki novi trač."

Ray je zurio u kamin. "Ovdje je hladno," rekao je, "trebalo bi zapaliti vatru." Pogled mu je zastao na kamejama na polici iznad kamina

koje je Nancy naslikala dok su Michael i Missy bili još bebe. S teškom je mukom progutao pljuvačku koja mu se nakupila u grlu.

"Mislím da ti ovdje zapravo ne treba vatra u kaminu, Ray," tiho je kazao Jed, "Zamolio sam te da dođeš ovamo jer ti želim reći da ti kažeš Nancy da se obuče i pođe s nama na policiju."

"Ne ... ne ... molim te ..." Zapovjednik Coffin i Ray naglo su se okrenuli prema ulazu u sobu. Tamo je stajala Nancy, pridržavajući su jednom rukom za izrezbareni oluk. Kosa joj je bila suha i svezana u labav rep. Ten joj je bio prozirno bijel, sada još vidljiviji zbog njene tamne kose. Bezizražajan pogled u očima.

Iza nje je stajala Dorothy. "Željela je doći." kazala je ispričavajućim tonom.

Osjetila je Rayov optužujući pogled na sebi; "Ray, žao mi je. Nikako je nisam mogla zadržati u drugoj sobi."

Ray je čvrsto zagrlío Nancy. "Sve je u redu Dorothy." Brzo je rekao, a zatim promijenio ton u nježniji; "Samo se opusti, ljubavi. Nitko te neće povrijediti."

Dorothy je osjetila hladnoću Rayovog glasa. Uzdao se da će ona pripaziti na Nancy tijekom razgovora s zapovijednikom, a ona ni to nije učinila kako treba. Ovdje je bila nekorisna - bespotrebna. "Ray," kruto je kazala, "Smiješno mi je sada o tome govoriti, ali zvali su iz ureda da me podsjete na gospodina Kragopoulouosa koji želi vidjeti kuću Huntovih u dva sata. Da kažem nekome drugome da ode po njega?"

Ray je pogledao preko Nancynog ramena. "Baš me briga." Odbrusio je, ali se brzo ispravio: "Oprosti mi, Dorothy. Zamolio bih te da ipak sama pokažeš kuću; ti Osmatračnicu dobro znaš i mogla bi je prodati ukoliko je čovjek zainteresiran. Jadni, stari gosp. Hunt doista treba novac."

"Nisam obavijestila gospodina Parrisha da ćemo danas ikoga dovesti."

"U njegovom ugovoru stoji da imamo pravo bilo kada dovesti potencijalne kupce uz sat vremena prijašnju najavu. Zato je i unajmio stan jeftinije. Nazovi ga iz ureda i reci da dolaziš."

"U redu." Dorothy je nesigurno čekala, ne želeći otići. "Ray ..."

Pogledao ju je, razuijući njenu neizrečenu želju. "Ovdje više ništa ne možeš učiniti, Dorothy. Vrti se kad završiš s Osmatračnicom."

Kimnula je glavom i krenula. Nije ih željela napuštati, nego ostati s njima dijeleći njihovu bol. Od prvoga je dana kada je stupila u ured, on za nju bio životna odrednica. Nakon skoro dvadeset i pet godina planiranja života oko Kennetha ili njegovog rasporeda, prvi se puta osjećala napušteno i uplašeno. Prazninu je popunio rad s Rayem, pomažući mu da uspostavi posao, koristeći poznavanje unutrašnjeg uređenja da potakne ljude na kupnju i preuređujući stare kuće. Ray je bio dobar i pošten čovjek. Velikodušno joj je ponudio udio u firmi. Ne bi ga više cijelila ni da je njen sin. Kada je upoznala Nancy, bila je presretna što joj ona vjeruje. Nancy zapravo nikome nije dozvoljavala da joj se previše približi, i sada se osjećala poput nepotrebnog promatrača. Napustila ih je bez riječi, uzela kaput i šal i izišla kroz stražnja vrata.

Zapuhнули su je vjetar i susnježica. Auto joj je bio parkiran na polovini polukružnog stražnjeg prilaza. Bilo joj je drago što se nije morala probijati kroz prednji ulaz. Jedna od televizijskih kuća parkirala je reportažni kombi ispred kuće.

Žureći do auta zapazila je njihaljku obješenu za drvo na kraju dvorišta. Koliko je samo puta ona njihala djecu na njoj? Michael i Missy ... Sama pomisao na mogućnost da im se nešto dogodilo - da su možda mrtvi - počela ju je gušiti. O, molim te, samo ne to ... svemogući i milostivi Bože, samo ne to. Prisjetila se kako im je jednom rekla da je njihova druga baka i boli na Nancynom licu zbog koje si je istoga trenutka poželjela odgristi jezik. Glupo je bilo reći tako nešto.

Zurila je tako u njihaljku, izgubljena u razmišljanjima, ne obazirući se na mokru susnježicu koja joj je močila lice. Kad god bi Nancy navratila u ured, djeca su prvo prilazila k stolu. Trudila se uvijek imati nešto pripremljeno za njih. Jučer je Missy ponudila keksiće koje je sama pekla večer prije. Nancy je željela pogledati materijale za zastore, pa se Dorothy ponudila da pripazi na Missy i pokupi Michaela iz vrtića. "Teško je izabrati materijal ukoliko se ne možeš u potpunosti koncentrirati," kazala joj je, "a ja i onako moram otići na sud po neke papire. Bilo bi lijepo imati društvo, a na povratku možemo otići na sladoled." Samo dvadeset i četiri sata prije ...

"Dorothy."

Iznenadeno je podigla pogled. Jonathan je vjerojatno došao od kuće prečicom kroz šumu. Lice mu je izgledalo mnogo starije no inače. Znala je da se bliži šezdesetima, a danas je i izgledao tako. "Upravo sam čuo o djeci." rekao je. "Moram razgovarati s Rayem. Možda mogu pomoći."

"To je lijepo od tebe." nemirno je odgovorila Dorothy. Briga u njegovu glasu bila je čudesno smirujuća. "Unutra su."

"Još nikakvih vijesti o djeci?"

"Ne."

"Vidio sam članak u novinama."

Dorothy je tupo shvatila da sućut nije namjenjena njoj. U njegovom je glasu bilo nečega hladnoga, ponovne potvrde da mu je lagala da poznaje Nancy iz Virginije. Otvorila je vrata auta. "Imam sastanak." Brzo je odgovorila. Ne čekajući odgovor, sjela je u auto i pokrenula motor. Tek kada joj se pogled zamutio shvatila je da su joj oči pune suza.

Trinaesto poglavlje

Zadovoljavalo ga je zujanje helikoptera. Zvuk ga je podsjećao na prošlo vrijeme, kada su se svi, kilometrima uokolo fakulteta, sjatili tražiti djecu. Gledao je kroz prozor s pogledom na zaljev. Siva je voda uz obalu ukrašena ledom. Promatrao je jato galeba koje je pokušavalo letjeti prema vjetru.

Pozorno je pogledao termometar. Vani je bilo dva stupnja ispod ničtice - desetak manje nego jutros. Potraga neće još dugo trajati.

Visoka plima nadolazi večeras u sedam sati. Tada će djecu kroz potkrovlje izvesti na balkon. Voda je, pri velikoj plimi, prekrivala plažu ispod balkona, snažno se odbijala o zid, a zatim se, u snažnom udaru, vraćala na pučinu. Tada će i gurnuti djecu ... preko ... dolje ... Plima ih još tjednima neće izbaciti na obalu ... Pripremio se za slučaj i da ih voda ipak izbaci ranije. Davao im je samo mlijeko i kekse. Nije bio baš tolika budala da ih nahrani bilo čim drugim, što bi otkrilo da ih je hranio i netko drugi osim Nancy. Naravno, nadao se da će im tijela biti neprepoznatljiva.

Zakašljao je. U međuvremenu je imao pet sati; pet sati gledanja svjetla koja su obasjavala Nancynu kuću i jezero; pet sati provedenih s djecom. Kad je bolje razmislio, čak je i dječak bio lijepo dijete ... nježne kože i savršeno oblikovana tijela.

No, djevojčica je prava ljepotica. Vrlo je sličila na Nancy ... svilenkaste, prekrasne kose i malenih, pravilnih ušiju. Užurbano se okrenuo od prozora. Djeca su zajedno ležala na kauču. Uspavao ih je sedativ koji im je stavio u mlijeko. Dječakova je ruka zaštitnički prebačena preko sestre. No, nije se niti pomaknuo kada ju je uzeo u naručje. Samo će je odnijeti na krevet i skinuti joj odjeću. Nije ispustila ni glasa dok ju je nosio u spavaću sobu i stavljao u krevet. Otišao je u kupaonu i pustio vodu u kadu provjeravajući temperaturu sve dok nije bio zadovoljan. Kada se napunila, još je jednom provjerio toplinu laktom. Malo toplije no što bi smjela biti, ali je to u redu. Ionako će se za nekoliko minuta ohladiti.

Udahnuo je. Gubio je vrijeme. Brzo je otvorio vrata medicinskog ormarića i izvadio puder za djecu koji je jutros ukrao u Wigginsovom dućanu. Dok je zatvarao vrata, zamijetio je malenu, gumenu patkicu zabačenu iza pjene za brijanje. Zaboravio je na nju ... za što je

služila prošli puta ... vrlo prikladno. Dohvatio je patku lagano se podsmjehujući. Stavio ju je pod mlaz hladne vode osjećajući pucketanje neelastične gume pod prstima, a zatim je bacio u kadu. Ponekad je dobro djeci nečim odvući pažnju.

Zgrabio je puder i požurio u spavaću sobu. Brzo je skinuo jaknu s Missy. Povlačeći dolčevitu svukao je i potkošulju. Teško je i hropčući uzdahnuo i uhvatio malenu djevojčicu u naručje. Ima samo tri godine. Prekrasne godine. Promeškoljila se i počela otvarati oči. "Mamice, mamice ..." dozivala je slabašnim, lijenim glasom - tako dragim, tako milim.

Zazvonio je telefon.

Ljutito je stegao dijete u naručju i počeo jecati bespomoćnim, letargičnim glasom.

Pustio je da odzvoni. Nikada, nikada ga nitko nije nazivao. Zašto sada? Možda ga pozivaju kao dobrovoljca u potrazi. Bolje da se javi. Inače bi mogao izgledati sumnjivo. Bacio je Missy natrag na krevet i zaključao vrata prije no što je uspio podići slušalicu. "Molim." Oglasio se službenim i hladnim glasom.

"Gospodine Parrish, nadam se da vas ne uznemiravam. Pri telefonu je Dorothy Prentiss iz Agencije za nekretnine Eldredge. Žao mi je što vas pomalo kasno izvještavam da ću dovesti potencijalnog kupca u obilazak kuće za otprilike dvadeset minuta. Hoćete li biti u kući ili ću ponijeti moj ključ da bi im pokazala i vaš apartman?"

Četrnaesto poglavlje

Lendon Miles skrenuo je udesno s ceste 6A na Paddock prolaz. Cijelim je putem iz Bostona slušao vijesti koje su većinom donosile novosti o nestaloj djeci Eldredgeovih.

Prema izvješćima, jezero je Maushop podijeljeno na nekoliko područja, no ronionicima će biti potrebna namanje tri dana da ga temeljito pretraže. Jezero je bilo puno podvodnih jama. Zapovjednik policije Adams Porta, Coffin, citiran je objašnjavajući da je moguće hodati do polovine jezera, a da voda seže do struka, dok je samo desetak metara od obale mjestimično voda već bila duboka petnaestak metara. Podvodne su jame zadržavale i skrivale predmete, a istragu činile opasnom i gotovo nemogućom ...

Vijesti su objavile da su u potragu uključeni helikopteri, maleni aviončići i skupine tragačelja u gradu. Zbog vremenskih uvjeta zračna je potraga obustavljena.

Slušajući da će Nancy Eldredge vjerojatno biti odvedena na policijsko saslušanje, Lendon je nesvjesno počeo brže voziti. Osjetio je očajničku potrebu što prije stići do Nancy. No, ubrzo je shvatio da ne smije toliko brzo voziti. Susnježica se lijepila na staklo velikom brzinom, da niti grijanje nije pomagalo.

Kada je konačno skrenuo na Paddock prilaz, nije mu trebalo mnogo vremena pronaći kuću Eldredgeovih. Bila je centar aktivnosti. Preko puta je kuće koju su čuvala dvojica policajaca bio parkiran televizijski kombi. Mnogi su nosili posebne novinarske kartice.

Polukružni prilaz kući blokirala su dvojica policijska auta. Lendon se zaustavio i sačekao da mu policajac priđe. Kada je jedan konačno to i učinio, obratio mu se oštrim i neljubaznim tonom; "Recite što trebate."

Lendon je očekivao takav stav i pripremio se na odgovor. Pružio je podsjetnicu s porukom. "Molim vas da ovo odnesete gospođi Eldredge."

Policajac je nesigurno gledao. "Sačekajte ovdje, doktore ... Moram provjeriti." Brzo se vratio i nevjerojatno ljubazno rekao: "Pomaknut ću auto s prilaza. Vi parkirajte ispred kuće i slobodno uđite unutra."

Preko puta su ulice novinari promatrali što se događa, a zatim požurili do kuće. Jedan od njih gurnuo je mikrofona pred Lendonovo

lice dok je ovaj izlazio iz auta.

"Doktore Miles, možemo li vam postaviti nekoliko pitanja?"

Ne čekajući odgovor, brzo je nastavio; "Vi ste, gospodine, ugledan psihijatar i profesor na medicinskom fakultetu Sveučilišta Harvard. Je li vas obitelj Eldredge pozvala ovamo?"

"Nitko me nije pozvao," oštro je odgovorio Lendon, "Ja sam prijatelj - zapravo sam bio prijatelj - majke gospođe Eldredge. Ovdje sam zbog osobnog prijateljstva i ničega više."

Pokušao se probiti, no put mu je blokirao drugi reporter; "Kažete da ste prijatelj majke gospođe Eldredge. Recite nam; Je li Nancy Harmon ikada bila vaš pacjent?"

"Naravno da nije!" Lendon je doslovno morao izgurati sve novinare da bi došao do ulaza. Vrata mu je otvorio drugi policajac. "Samo uđite." rekao je, pokazujući sobu na desno.

Nancy Eldredge stajala je pored kamina do visokog, mladog muškarca, nesumnjivo njenog muža. Lendon bi je svugdje prepoznao. Pravilan nos, velike tamno plave oči uokvirene gustim trepavicama, profil sličan Priscillinom ...

Krenuo je direktno prema Nancy, ne obraćajući pažnju na otvoreno neprijateljski pogled na licu policajca i kruto držanje čovjeka pored prozora. "Trebao sam i prije doći."

Tupo ga je gledala, iako je znao da je svjesna značenja riječi. "Mislila sam da ćete doći već prošli puta," odgovorila je, "kada je mama umrla. Bila sam uvjerena da ćete doći. A vi niste."

Lendon je već zamijetio vidljive znakove šoka; proširene zjenice; krutost tijela; tih i jednoličan govor. Okrenuo se Rayu; "Volio bih pomoći, ukoliko je to ikako moguće."

Ray ga je pažljivo promatrao i nagoni zaključio da mu se sviđa. "U tom slučaju pokušajte, kao doktor, uvjeriti zapovjednika da nije preporučljivo voditi Nancy u policijsku postaju.", mirno je rekao.

Nancy je i dalje zurlala u Lendonovo lice. Osjećala se vrlo usamljeno i napušteno - kao da svake minute tone sve dublje i dublje u san. No, bilo je nešto u svezi s tim doktorom Milesom. Majka ga je jako voljela; njena su pisma zvučala toliko sretno i u njima ga je sve češće spominjala.

Kada ju je došla posjetiti na fakultet, raspitivala se o njemu - koliko joj znači? No, tada je s njima bio i Carl, a majka baš nije bila

raspoložena pričati o tome pred njim. Samo se nasmijala i rekla: "O, vrlo mnogo, ali sve ću ti ispričati poslije, dušo."

Toliko se jasno sjećala tog događaja. Željela je upoznati dr. Milesa. Bila je sigurna da će je nazvati nakon njene nesreće. Tada joj je trebao netko tko je također volio mamu ...

"Vi ste voljeli moju majku, zar ne?" Njen je glas postavljao pitanje. Ona sama nije bila svjesna da ga je namjeravala postaviti.

"Da, jesam. Vrlo mnogo. Nisam znao da vam je pričala o meni. Mislio sam da ćete me prezirati. Trebao sam vam pomoći."

"Pomozite mi sada!"

Uhvatio ju je za ruke, njene užasno hladne ruke. "Pokušat ću, Nancy. Obećajem." Teško je uzdahnula. Muž ju je čvrsto zagrlio.

Lendonu se svidio Ray Eldredge. Mladenačko lice bilo mu je sivo od brige, ali se zapravo dobro držao. Imao je zaštitnički stav naspram supruge. Očigledno je dobro skrivao svoje osjećaje. Lendon je zamijetio malenu uokvirenu fotografiju na stoliću pored kauča. Ray koji u rukama drži dvoje malene djece ... Nestale djece. Kakva prekrasna obitelj. Zanimljivo ja da nigdje u sobi nije bilo niti jedne Nancyne fotografije. Pitao se je li ona ikada dopuštala da je slikaju?

"Nancy, hajde ljubavi. Moraš se odmoriti." Ray ju je nježno položio na kauč. "Tako, to je već bolje." Lendon je opazio da joj je pogled usmjeren na fotografiju Raya i djece. Bolno je sklopila oči. Cijelo joj se tijelo treslo od iznenadne hladnoće.

"Mislim da je bolje da zapalimo vatru u kaminu.", predložio je Rayu. Odabrao je srednje veliku cjepanicu i položio je u kamin. Plameni jezičci učas su počeli lizati drvo.

Ray je prebacio ogrtač preko Nancy. "Znam da ti je hladno, ljubavi." Na trenutak je ruke polužio na njene obraze. Iz sklopljenih očiju skotrljale su se suze i ovlažile mu dlanove.

"Ray, imam li vašu dozvolu da zastupam Nancy kao njen pravni savjetnik?", odjednom je autoritativnim glasom upitao Jonathan. Smireno je zanemario začuđen pogled. "Uvjeravam vas da imam sve kvalifikacije.", dodao je.

"Pravni savjetnik," prošaputala je Nancy. Odněkuda joj se pojavila slika bezizražajnog, uplašenog odvjetnika koji ju je prošli puta zastupao. Domes, tako se prezivao - Joseph Domes. Neprekidno je

ponavljao: "Morate mi reći istinu. Imajte povjerenja u mene." Čak joj niti on nije vjerovao.

No, Jonathan Knowles bio je drugačiji. Sviđala joj se njegova krupna pojava, način na koji joj se obraćao, a uvijek je pazio što govori o djeci ... Lowerlijev dućan - tako je! Prije nekoliko tjedana joj je pomogao poslagati limenke koje je Mike srušio u dućanu. Bila je sigurna da mu je simpatična. Otvorila je oči; "Molim te," kazala je gledajući Raya.

Ray je kimnuo glavom u znak odobravanja. "Bit ćemo vam vrlo zahvalni, Jonathane."

Jonathan se okrenuo Lendonu. "Doktore, možete li mi reći vaše stručno mišljenje o mogućnosti odlaska gospođe Eldredge na ispitivanje u policijsku postaju?"

"Nikako nije preporučljivo.", bez razmišljanja je odgovorio Lendon, "Preporučio bih da se sva ispitivanja obave ovdje."

"Ali ja se ničega ne sjećam." Nancyn je glas bio usporen, kao da je tu rečenicu ponavljala bezbroj puta. "Vi govorite da ja znam gdje su djeca. Ali je se doista ne sjećam ničega od trenutka kada sam vidjela novine, pa do Rayovog dolaska." Zamagljenim je očima pogledala Lendona; "Možete li mi pomoći da se sjetim? Postoji li neki način?"

"Na što mislite?", upitao je Lendon.

"Postoji li nešto što mi možete dati u slučaju da nešto ipak znam ... ili sam vidjela ... ili učinila ... Čak i ako sam nešto i učinila ... moram znati ... Nije to nešto što bih mogla sakriti. Ako postoji neki mračan dio mene koji me navodi na ozljeđivanje moje djece ... moramo ga otkriti. A ukoliko ga i neme, možda ipak znam gdje bi ona mogla biti ... onda samo gubimo vrijeme."

"Nancy, ja neću dozvoliti ..." zaustavio se Ray u pola rečenice kada je ugledao bol na njenom licu.

"Je li moguće pomoći Nancy sjetiti se što se dogodilo jutros, doktore?", upitao je Jonathan.

"Možda. Vjerojatno boluje od jednog oblika amnezije koji nije neuobičajen nakon proživljene ovakove katastrofe. U medicinskoj terminologiji ona se naziva histerična amnezija. Vjerojatno bi nam, pod injekcijom sodium amytala koja bi je opustila, mogla reći što se dogodilo - istinu koju ona zna."

"Odgovori dani pod sedativima neće se priznati na sudu," odbrusio je Jed, "Ne mogu vam dozvoliti da na taj način ispitujete gospođu Eldredge."

"Nekada sam imala vrlo dobro pamćenje," promrmljala je Nancy, "Jednom smo se na fakultetu natjecali tko se može više sjetiti što je radio prošlih dana. Samo sam opisivala dan po dan, sliježući sve više i više u prošlost. Pobijedila sam toliko nadmoćno da su mi se smijali svi u domu. Sve sam vidjela vrlo jasno ..."

Zazvonio je telefon i u sobi ostavio dojam da je opalio pištolj. Nancy se naglo stisla uz naslonjač, a Ray je zagrlio. U tišini su čekali policajca koji odgovara na telefon da dođe u sobu. Pozvao je zapovjednika i rekao: "Međugradska za vas, šefe."

"Uvjeravam vas da je ovo poziv koji sam očekivao," rekao je Jed Nancy i Rayu, "Gospodine Knowles, molim vas da i vi pođete sa mnom. I ti također, Ray."

"Ljubavi, odmah se vraćam." Ray je promrmljao Nancy. Pogledao je Lendona. Zadovoljan onime što vidi, slijedio je ostale muškarce iz sobe.

Lendon je promatrao kako nestaje olakšanja na Nancynom licu. "Svaki puta kad zazvoni, pomislim da je netko pronašao moju djecu i da su na sigurnom," promrmljala je, "A zatim pomislim da će biti kao i prošli puta ... kada je zazvonio."

"Smirite se," kazao je Lendon, "Nancy, ovo je vrlo bitno. Recite mi otkada imate problema s pamćenjem?"

"Otkako su Peter i Lisa umrli ... možda čak i prije toga. S velikom se teškoćom prisjećam godina života s Carlom."

"Možda stoga što to razdoblje povezujete s djecom i teško vam se prisjetiti bilo čega u svezi s njima."

"Ali tijekom tih pet godina ... neprekidno sam bila umorna ... nakon što je mama umrla ... uvijek tako umorna ... Jadni Carl ... vrlo strpljiv. Sve bi učinio za mene. Ustajao bi tijekom noći dok su djeca bila još bebe. Sve sam radila s velikim naporom ... Nakon što su djeca nestala, više se ničega nisam mogla sjetiti ... kao ni sada ... jednostavno se ne mogu sjetiti." Sada je već govorila glasnije i uznemiranije.

Ray se vratio u sobu. Nešto se dogodilo. Lendon je primjetio Rayove drhtave usne i ruke. Istoga je trenutka pomislio; Molim te,

Bože, neka ne budu loše vijesti.

"Doktore, možete li molim vas, načas razgovarati s Jonathanom?" rekao je Ray očigledno se trudeći da mu glas ne zadrhti.

"Naravno." Požurio je ka polukružnom ulazu dnevne sobe i blagovaonice. Bio je uvjeren da je telefonski poziv jako uznemirio Raya.

Kada je ušao u dnevnu sobu, zapovjednik je Coffin još uvijek razgovarao na telefon. Ljutitim je glasom davao naredbe poručniku na dužnosti u postaji: "Smjesta idi u poštu, postroji sve službenike koji su radili tridesetog listopada i ispituj ih sve dok se netko ne sjeti tko je podigao pismo izdavača adresirano na J.R. Penrosea. Želim potpuni opis i to što prije." rekao je zalupivši slušalicom o telefon.

I Jonathan je bio uzrujan. Bez nekog uvoda je rekao: "Doktore, ne smijemo izgubiti vrijeme pokušavajući izliječiti Nancynu amneziju. Pojasnit ću - imam vrlo opsežan dosje o suđenju Harmon zbog knjige koju pišem. Prošla sam tri sata proveo proučavajući taj dosje i članak u današnjim novinama. Uočio sam nešto od velike važnosti i zamolio zapovjednika Coffina da nazove okružnog tužitelja u San Franciscu i provjeri moju teoriju. Njegov me je zamjenik upravo nazvao."

Izvadio je lulu iz džepa, gurnuo je u usta i ne paleći je, nastavio; "Kao što možda i znate, doktore, u slučajevima nestale djece, policija će vrlo često namjerno zatajiti neku obavijest da bi, nakon što je javnosti objavljen podatak o nestanku djece, mogli provjeriti neizbježne, naočigled nebitne dokaze koji se uvijek pojavljuju."

Počeo je brže govoriti, kao da je do sada izgubio već i previše vremena. "Primjetio sam da svi novinski tekstovi od prije sedam godina opisuju djecu obučenu u crvene džempere s bijelim uzorkom. Niti u jednim novinama nisam pronašao opis tog uzorka. Posumnjao sam da je namjerno izostavljen - i bio sam u pravu."

Jonathan je gledao Lendona u oči želeći mu odmah istaći važnost toga što mu govori. "U članku koji se pojavio u današnjim novinama jasno se navodi da su djeca tada nosila crvene džempere s uzorkom neobične bijele jedrilice, i da su ih imala i na sebi kada su ih nakon nekoliko tjedana pronašli. Nancy je naravno znala kakvog su uzorka bili. Sama ih je isplela. No, od svih ljudi koji su radili na slučaju, za uzorak je znala još samo jedna osoba. Ukoliko pretpostavimo

Nancynu nedužnost, onda je to osoba koja je prije sedam godina otela njenu djecu. I to je osoba koja je prije mjesec dana napisala priču koja se pojavila u današnjim novinama!"

"Znači, vi smatrate - ", započeo je Lendon.

"Doktore, ono što ja mislim, kao Nancyn odvjetnik i prijatelj - ukoliko smatrate da možete izlječiti njezinu amneziju - učinite to što brže! Moramo saznati što ona možda zna; inače bi mogli stići prekasno da pomognemo njenoj djeci."

"Mogu li telefonski naručiti nešto iz apoteke?", upitao je Lendon.

"Vi samo nazovite," neredio je Jed, "ja ću poslati nekoga da ode po sve što vam je potrebno. Pustite da ja nazovem apoteku."

Lendon je polagano izdiktirao narudžbu, te otišao u kuhinju po čašu vode. Koliko izgubljenog vremena ... Tragedija je započela Priscillinom nesrećom ... uzrok i posljedica ... uzrok i posljedica. Da Priscilla nije poginula, vjerojatno bi uvjerala Nancy da se ne udaje tako mlada. Djece ne bi ni bilo. Oštro se trgnuo iz besmislenog razmišljanja. Kuhinja je očigledno pregledavana zbog otisaka. Na kuhinjskim je ormarićima, sudoperu i pećnici još uvijek bilo praška za otiske. Mrlja od kave još uvijek nije bila obrisana.

Vratio se u dnevnu sobu u trenutku kada je zapovjednik Coffin govorio: "Upamti Jonathane, da sam već prekoračio svoja ovlaštenja. Ali, želim snimiti razgovor koji će se voditi s tom ženom. Svjestan sam da, ukoliko nešto prizna pod sedativima, to neću moći upotrijebiti na sudu, ali ću bar znati što ću pitati prilikom regularnog ispitivanja."

"Ništa ona nema za priznati," nestrpljivo je odgovorio Jonathan, "Ono što mene zabrinjava je sljedeće; ukoliko prihvatimo njenu nevinost, ne samo u slučaju Michaela i Missy, već i u slučaju ubojstva njene prve djece, pretpostavka je sljedeća. Ukoliko je ubojica djece Harmonovih i napisao članak u današnjim novinama i koristio se uslugama pošte u Hyannisu, to znači da se nalazi u capeu već duže vrijeme."

"Ti dakle tvrdiš da je onda on jutros oteo djecu Eldredgeovih.", dovršio je zapovjednik Coffin.

Jonathan je upalio lulu i uvukao veliki dim prije no što je odgovorio; "Bojim se da je to istina." Njegov je bezizražajni ton glasa naveo Lendona da shvati što je htio reći. Jonathan je vjerovao da, ukoliko je

ubojica djece Harmonovih oteo i Michaela i Missy, onda su vjerojatno i ona mrtva.

"U suprotnom;" teorizirao je Jed, "ukoliko isključimo gospođu Eldredge kao osumnjičenu, jednako je moguće da je netko tko se nikada nije pojavio na suđenju Harmon znao nešto o tim ubojstvima, napisao članak i oteo djecu Eldredgeovih. Treća je mogućnost da ta dva slučaja uopće nisu povezana, izuzev da je možda netko tko je pročitao članak i prepoznao Nancy Eldredge, umiješan u nestanak njihove djece. Djecu je možda otela neka isfrustrirana majka, koja smatra da ih Nancy ne zaslužuje. Već sam vidio takve slučajeve."

"Jed," zavikao je Jonathan, "želio sam reći da bez obzira tko bio umješan, jedna je stvar vrlo jasna: ne vjerujem da postoji bilo kakva sumnja da Nancy zna ili je znala nešto više o nestanku svoje djece prije sedam godina nego što je rekla."

Lendon je podidao jednu obrvu u znak čuđenja. Jed se duboko zamislio. Ugledavši izraze lice dvojce muškaraca, Jonathan je snažno zalupio rukom po stolu. "Ne govorim da je ta žena kriva. Želio sam kazati da zna više no što je ispričala; vjerojatno više no što je i sama svjesna. Pogledajte njene fotografije sa suđenja. Lice joj je potpuno bezizražajno. Pročitajte svjedočenje. Za Boga miloga, ljudi, pročitajte svjedočenje. Ta žena nije znala što priča. Njen je advokat možda i pokušao dokazati nedužnost, ali to ne znači da nije dozvolio tužitelju da je u potpunosti uništi i iscrpi. Vi to pokušavate ponovo učiniti."

"Pokušavam ne misliti na tvoje teorije ... a to je sve što one i jesu ... i izvršiti moju dužnost - a to je pronaći tu djecu, mrtvu ili živu - i doznati tko ih je oteo." Jedu je očigledno ponestajalo strpljenja. "Prvo mi kažeš da je ona previše bolesna za ispitivanje, a zatim da zna i više no što govori. Slušaj me, Jonathane, i sam si rekao da je pisanje knjiga o sumnjivim suđenjima za tebe hobi. No, ti životi za mene nisu hobi i ja nisam ovdje da bih ti pomogao igrati šah sa zakonom."

"Smiri se." Lendon uhvati zapovjednikovu ruku. "Gospodine Knowles ... Jonathane ... vi vjerujete da bilo što Nancy zna o svojoj prvoj obitelji može pomoći nama u pronalasku Eldredgeove djece."

"Točno. Problem je kako izvući to saznanje iz nje, a ne potisnuti ga još dublje u podsvjest. Doktore Miles, vas smatraju stručnjakom u

upotrebi sodium amytala u psihijatriji, zar ne?"

"Da."

"Mislite li da ćete uspjeti od Nancy saznati ne samo ono što zna o jutrošnjim događajima, jer ionako mislim da to neće biti ništa važno, već i nešto o njenoj prošlosti čega niti ona sama nije svjesna?"

"Moguće je."

"U tom slučaju, kad nam već ne može reći ništa bitno o Michaelu i Missy, ja vas preklinjem da pokušate."

Kada se Dorothy sat vremena poslije vratila u kuću, u dnevnoj sobi i kuhinji nije bilo nikoga izuzev policajca koji je odgovarao na telefonske pozive. "Svi su tamo," rekao je, kimajući glavom u pravcu salona za primanje gostiju, "Nešto se čudno tamo događa."

Dorothy je užurbano krenula prema salonu i naglo stala na vratima. Pozdrav koji se spremala izustiti ostao je sleđen na usnama kada je ugledala prizor ispred sebe.

Nancy je ležala na kauču, s jastukom ispod glave, pokrivena prekrivačem. Stranac koji je izgledao kao doktor sjedio je pored nje, polagano govoreći. Nancyne su oči bile sklopljene. Tugoban Ray i namršteni Jonathan sjedili su jedn do drugoga na dvosjedu. Jed Coffin sjedio je za stolom iza kauča, držeći u ruci mikrofon uperen prema Nancy.

Shvativši što se događa, Dorothy je samo utonula u naslonjač, ne mareći skinuti kaput. Zavukla je hladne ruke u džepove, nesvjesno stežući komadić vlažne, čupave vune koji je napipala u džepu.

"Kako se osjećaš, Nancy? Je li ti udobno?" Lendonov je glas bio umirujući.

"Bojim se ..."

"Zašto?"

"Djeca ... djeca ..."

"Nancy. Idemo pričati o današnjem jutru. Jesi li dobro spavala prošlu noć? Jesi li bila nemirna kada si se probudila?"

Nancyn je glas zvučao kao da govori iz dubine; "Sanjala sam. Mnogo sam sanjala ..."

"Što si sanjala?"

"Peter i Lisa ... Bili bi već odrasli ... Mrtvi su sedam godina ... " Počela je jecati. Kad je Jonathanov stisak natjerao Raya da sjedne,

ona je zaustila: "Kako sam ih mogla ubiti? Oni su moja djeca! Kako sam ih mogla ubiti ...?"

Petnaesto poglavlje

Prije no što je Dorothy krenula na sastanak s Johnom Kragopoulosom, pokušala je svoje crvene i natečene oči sakriti puderom u prahu. Pokušavala se uvjeriti da je naposljetku pokazivanje Huntove kuće neka vrsta ispušnog ventila, radnja na koju se mora skoncentrirati i, bar na neko vrijeme, ne razmišljati o nestanku djece i prestati neprekidno tražiti neke dokaze. Kakve dokaze?

U normalim je uvjetima moguće kupce prvo vodila u kratak obilazak imanja, plaža, jezera i luke; starih, slikovitih kuća između Cranberry ulice i zaljeva; pokazivala im prekrasan pogled s Maushop tornja; negdašnje gradske granice.

No, danas, uz susnježicu koja lupa po autima i prozorima, nebo puno crnih oblaka i hladnu buru koja hladi svaku košćicu u tijelu, odlučila je poći direktno do "Osmatračnice."

Bilo joj je teško usredotočiti se na posao. Bila je dekoncentrirana i potresena. Ona, koja nije plakala godinama, sada je morala gristi vlastite usnice da bi zaustavila suze. Na ramenima je osjećala tonu tereta; boli i straha koje nije mogla nositi sama.

Vozeći se opasno sklizavom cestom, povremeno je pogledavala krupnog muškarca koji je sjedio pored nje. John Kragopoulos imao je oko trideset i pet godina. Iako je bio građen poput dizača utega, u njegovoj pojavi bilo je nečega profinjenoga naglašenog još više jedva zamjetljivim naglaskom kojim je govorio.

Ispričao je Dorothy da su on i njegova žena upravo prodali restoran u New Yorku i dogovorili se da će sljedeći otvoriti u mjestu u kojem bi ostali zauvijek. Željeli su živjeti tamo gdje dobro stojeći umirovljenici provode zimske i ljetne praznike.

Razmišljajući o tome, Dorothy je kazala: "Ne bih vam preporučila otvaranje restorana na drugoj strani Capea. Tamo su pootvarani mnogobrojni moteli i pizzerije, ali ovaj dio Capea je još uvijek netaknut. "Osmatračnica" ima neograničene mogućnosti kao restoran i motel. Tijekom tridesetih je prepravljena u gradski klub. No, ljudi tada nisu imali dovoljno novca platiti članarinu, tako da se taj posao ubrzo ugasio. Kuću i imanje je konačno kupio gospodin

Hunt - sveukupno devet jutara zemlje, uključujući i tisuću stopavode i jedno od najljepših pogleda u Capeu."

"Osmatračnica" je zapravo kapetanova kuća, zar ne?"

Dorothy je shvatila da je John Kragopoulos pomalo istraživao - što je siguran znak ozbiljne zainteresiranosti. "Da, istina je." Složila se Dorothy, "Sagradio ju je zaljubljeni kapetan krajem šesnaestog stoljeća kao poklon svojoj budućoj ženi. Pri posljednjem renoviranju, prije četrdeset godina, dodana su još dva kata ali je vraćen originalni krov, kao i jedan od onih slatkih, malenih balkončića na vrhu pored dimnjaka. Zovu ih udovičino šetalište, jer su mnoge žene kapetana običavale uzaludno čekati muževe s putovanja."

"More može biti opasno." složio se njen suputnik, "Usput rečeno; ima li imanje i mol? Ukoliko se odlučim kupiti ovo mjesto, mislio sam si nabaviti i brod."

"Naravno, i to prilično dobar.", uvjerala ga je Dorothy. "O, Bože!", izustila je nakon što je auto počeo proklizavati dok je skretala u usku, krivudavu uličicu koja vodi do kuće. Uspjela je ispraviti kotače i nervoznao pogledala svoga putnika. Njega to, čini se, nije uznemirilo, nego je još i blago prokomentirao da je ona hrebra žena kada se odlučila voziti po zaleđenim ulicama.

Riječi su, poput kirurškog noža parale oklop njene tuge. Bio je ovo užasan dan. Čudit će se ukoliko auto ne sklizne s ove uske uličice. Nestalo je i ono malo poleta što ga je uspjela izvući iz sebe prije polaska. Da je vrijeme bar malo bolje, ulice i plaže i šume bile bi ispunjene ljudima u potrazi za Missy i Michaelom. No, samo će najhrabriji po ovom vremenu izaći napolje - osobito stoga što mnogi misle da je potraga ionako besmislena.

"Nije mi problem voziti," rekla je, "samo mi je žao što gospodin Eldredge nije s nama. Sigurna sam da razumijete."

"Naravno da razumijem." , uzvratio je, "Kakvo grozno iskustvo za roditelje - pronaći nestalu djecu! Žao mi je što sam vam baš danas oduzeo vrijeme. Vjerojatno ste vrlo zabrinuti - kao prijatelj i kao poslovni suradnik."

Dorothy je hrabro odlučila da neće dozvoliti utjecaj sažaljenja koje je osjećala u nastupu i glesu ovog čovjeka. "Dozvolite mi da vas još uputim o kući. Svi prednji prozori imaju pogled na more. Ulazna vrata osvjetljena su izuzetno lijepom svjetiljkom, karakterističnom za

bogatije kuće iz tog razdoblja. Velike sobe u prizemlju imaju prekrasne otvorene kamine. Za ovakvog dana, mnogi bi ljudi uživali otići u restoran iz kojega mogu promatrati oluju dok uživaju u dobroj hrani, piću i otvorenoj vatri kamina. Evo, stigli smo."

"Osmatračnica" je bila točno ispred njih. Dorothy se učinila čudnovato bezličnom i ruidnom. Oluk je bio tamno sive boje. Susnježica koja je udarala o prozore i trijem okrutno je isticala pohabane rolete i ulazne stube.

Iznenadila se vidjevši da je gospodin Parrish ostavio vrata garaže otvorena. Možda je unosio namirnice u kuću i zaboravio se vratiti zatvoriti vrata. No, njima je to odgovaralo. Uvezla je auto u prostranu garažu parkiravši pored njegovog velikog kombija.

"Imam ključeve stražnjih vrata.", rekla je Johnu Kragopoulosu nakon izlaska iz auta, "Ispričavam se što nisam ponijela Rayov kišobran. Nadam se da se nećete previše smočiti."

"Ne brinite se za mene. Poprilično sam zaštićen, zar ne vidite?"

Lagano se nasmiješila i kimnula. "Spremni?" Istrčali su iz garaže dvadesetak metara do kuhinjskih vrata. Pokušavali su ostati što bliže zidu ali su ih susnježica i vjetar ionako šibali.

Vrata su bila dvaput zaključana. Dorothy je iznervirano pomislila da je gospodin Parrish mogao biti obzirniji. Potražila je ključ za gornju bravu i otključala je. Kratko je pozvonila dajući gosp. Parrishu na znanje da su stigli. Dok je otvarala vrata čula je odzvanjanje zvona na gornjem katu.

Njen potencijalni kupac nije izgledao uznemireno. Stresao je snijeg s kaputa i posušio lice maramicom. Flegmatična osoba, pomislila je Dorothy. Prisilila se ne zvučati nervozno ili pretjerano pričljivo. Svaki atom njenog tijela tjerao ju je da mu što je moguće brže pokaže kuću. Pogledajte ovo ... i ovo ... zatim ovo ... A sada se moram vratiti Rayu i Nancy; možda ima nekih vijesti o djeci.

Primjetila je da pažljivo proučava kuhinju. Namjerno je potražila maramicu da bi obrisala lice i iznenada zaključila da na sebi ima novi zimski kaput. Odlučila je obući ga zbog ovog sastanka. Bio je prikladan i njegova sivkasta nijansa slagala se s bojom njene kose. Zapravo je primjetila da ne nosi stari kaput prikladan za olujno vrijeme tek kada je zavukla ruke u džepove. I shvatila da su preduboki za njega.

No, postojao je još jedan razlog. O, da. Kada je jutros oblačila kaput pomislila je hoće li Jonathan Knowles navratiti u ured i primjetiti ga. Možda će upravo danas predložiti da pođu na večeru. Sanjarila je tako prije samo dva sata. Kako se sve može toliko brzo, toliko strašno promijeniti ...?

"Gospođo Prentiss?"

"Da. Oh, oprostite. Pretpostavljam da sam danas malo rastrešena." Sama je sebi zazvučala lažno raspoložena. "Kao što vidite, kuhinja treba preinaku, no vrlo je prostrana. Ta je peć dovoljno velika za skuhati brdo hrane, ali pretpostavljam da ćete se odlučiti za modernije pećnice."

Nesvjesno je povisivala glas. Vjetar je hučao kućom tmurnim, tugaljivim zvukom. Negdje je odozgora začula lupanje vrata i ,na trenutak, nekakav jecaj. To su sigurno samo njeni živci; ova ju je kuća danas jednostavno nervirala. U kuhinji je bilo prehladno.

Ubrzo je krenula prema prednjim sobama. Željela je gospodina Kragopouloso odmah na početku zadiviti pogledom na more. Divlje je vrijeme učinilo prekrasnu panoramu još ljepšom. Valovi su se ljutito razbijali o obalu, pjeneći se pri vrhu. Zajedno su promatrali udaranje vode o stijene u podnožju litice na kojoj se kuća nalazila.

"Pri velikim plimama, ove su stijene potpuno prekrivene vodom.", dodala je, "Ali samo malo ulijevo nalazi se prekrasna pješćana plaža koja je također dio imanja. A i mol je nešto dalje."

Provela ga je iz sobe u sobu, ističući veličanstvene hrastove podove, masivne otvorene kamine, sjajna, drvena prozorska okna i ovalan oblik prostrane sobe koji bi činio prekrasni restoran. Otišli su na drugi kat gdje je pregledavao velike sobe koje bi se mogle iznajmljivati gostima.

"Tijekom renoviranja, malene sobe su prerađene u kupaonice i povezane s velikim sobama.", objasnila je Dorothy. "Kao ishod imate lijepe apartmane koje samo treba okrečiti ili obljepiti tapetama. Samo čelični kreveti vrijede malo bogatstvo. Doista, većina namještaja je u uistinu dobrom stanju - pogledajte samo ovu komodu. Nekada sam imala dućan za uređenje interijera, a ova je kuća moj ideal za preuređivanje. Mogućnosti su doista nebrojene."

Bio je zainteresiran. Vidjelo se to u načinu na koji je otvarao ormare, kuckao zidove i otvarao slavine.

"Na trećem su katu također sobe, a apartman gospodina Parrisha na četvrtom. Bio je predviđen za voditelja kluba. Prilično je prostran i ima prekrasan pogled na grad i zaljev."

Šutljivo je šetao sobom. Dorothy je stala kod prozora osjećajući se naglom i prenapadnom. Trebala mu je dati priliku da u miru razgleda kuću i sam postavi pitanja koja želi. Požuri, požuri, pomislila je. Željela je što prije otići odavde. Preplavila ju je potreba da bude s Rayom i Nancy, da bude u tijeku događaja. Što ako su djeca negdje vani, izložena ovom groznom vremenu? Možda bi se trebala autom voziti po gradu; možda su samo negdje odlutala. Možda je trebala pogledati u šumi, dozvati ih ... Odmahnula je glavom. Počela se ponašati budalasto.

Kada je Nancy jučer ostavila Missy u uredu, kazala je: "Molim te pripazi da obvezno ima rukavice ne rukama kada budete išle van. Ruke joj se uvijek smrznju." Nasmijala se i pružila Dorothy rukavice; "Kao što vidiš, nisu iste - a to nije stoga što pokrećem novi modni stil. Ona ih jednostavno neprekidno gubi." Predala joj je jednu crvenu rukavicu s nasmiješenim licem i jednu plavo zelenu.

Dorothy se prisjetila Missynog vedrog lica kada je ispružila ručice prije odlaska na vožnju. "Mama je rekla da ne zaboravimo moje rukavice, teta Dorothy.", upozoravala je. Poslije je, kada su pokupile Michaela i zastali da kupe sladoled, kazala: "Je li u redu skinuti rukavice dok jedem sladoled?" Divno maleno dijete. Dorothy je osjećala suze koje su joj punile oči.

Odlučno se sabrala i okrenula Johnu Kragopoulosu koji je upravo završavao bilješke o veličini sobe. "Ovakvi se stropovi mogu vidjeti još samo u ovakvim prekrasnim, starim kućama.", zaključio je.

Nije više mogla podnijeti ostanak. "Pođimo sada gore," prekinula ga je, "Mislim da će vam se svidjeti pogled iz apartmana." Vodila je put do glavnih stuba. "O, jeste li primjetili da svaki kat ima zasebno grijanje? To je velika ušteda na računima."

Brzo su prehodali stube. "Treći je kat isti kao i drugi.", objasnila je dok su ga mimoilazili. "Gospodin Parrish već šest godina povremeno unajmljuje ovaj apartman. Najamnina je prilično niska, ali gospodin Eldredge smatra da će stanar obeshrabriti provalnike. Evo nas - idemo do kraja hodnika." Pokucala je na vrata. Nitko nije odgovarao. "Gospodine Parrish," zazvala je, "gospodine Parrish."

Počela je otvarati svoju torbicu. "Vrlo čudno. Ne mogu zamisliti gdje bi otišao bez auta. Ali negdje imam ključ ... " Počela je pregledavati torbicu, bezrazložno nervozna. Gospodin Parrish očigledno nije bio oduševljen što netko dolazi vidjeti kuću. Mogao joj je bar reći da će biti vani. Nadala se da je apartman uredan. Danas nema mnogo ulagača od tristo pedeset tisuća dolara. Već godinu dana nitko nije niti pitao za nju.

Dorothy nije opazila pomicanje kvake iznutra. Vrata su se naglo otvorila. Ugledala je znojno lice Courtneya Parrisha.

"Kakav grozan dan za obilazak kuće.", rekao je uljudnim tonom i propustio ih unutra. Sjetio se da će izbjeći rukovanje ukoliko bude držao vrata dok ne uđu. Osjećao je ruke natopljene znojem.

Naizmjenice ih je pogledavao. Jesu li čuli onaj jedan jecaj malene djevojčice? Bio je toliko nestrpljiv ... Morao je žuriti nakon telefonskog poziva. Dok je uzbuđeno sklanjao dječju odjeću, umalo je zaboravio djevojččinu potkošulju. Zatim je prosuo dječji puder. Morao je i to počistiti.

Obljepio im je ruke, noge i usta ljepljivom trakom i sakrio ih u tajnu sobu iza kamina u prizemlju koju je otkrio lunjajući kućom prije nekoliko mjeseci. Znao je da ih imaju sve stare kuće u Capeu. Doseljenicima su služila za skrivanje tijekom napada Indijanaca. No, onda je počeo paničiti. Možda je ona glupača znala za sobu i odluči je pokazati? Otvarala se ručicom u ugrađenom ormaru u glavnoj sobi.

Pretpostavimo da zna za sobu; samo pretpostavimo. Kada je kroz prozor ugledao Dorothy auto kako ulazi u garažu, sjurio se u prizemlje po djecu. Odnio ih je gore i sakrio u jedan od velikih ormara u spavaćoj sobi. To je već bolje ... mnogo bolje. Mogao je objasniti da ga upotrebljava kao spremište, a ne može pronaći ključ. Budući je postavio novu bravu, ona glupa agentica nikako ne može imati ključ. Osim toga, ostali ormari u sobi bili su gotovo jednaki. Mogla je pokazati i neki drugi. Tako može pogriješiti ... komplicirajući stvari.

U prizemlju su se zadržali dovoljno dugo da bi imao vremena za posljednju provjeru stana. Ništa nije previdio. Kada je još uvijek bila puna vode, ali je odlučio tako je i ostaviti. Znao je da je pri telefonu zvučao nervozno. Neka Dorothy pomisli da je imao razlog za takvo ponašanje; da se upravo spremao na kupanje. To će ga opravdati.

Osjećao je bolnu potrebu što se prije vratiti malenoj djevojčici. A sada je eto, samo nekoliko metara od njih, sklupčana i polugola, bila iza tih vrata. Oh, jedva je čekao! Budi oprezan. Budi oprezan. Pokušavao se usredoočiti na glas razuma koji ga je neprekidno upozoravao. No, bilo je to tako teško ...

"John Kragopoulos." Taj je kreten inzistirao na rukovanju. Nespretno je pokušavao obrisati ruku o hlače prije stiska ispružene ruke koju nije mogao zanemariti. "Courtney Parrish," uljudno je rekao.

Primjetio je kratak izraz gađenja na njegovu licu kada su se rukovali. Vjerojatno je prokleti peder. Vlasnici pola restorana na ovoj strani Capea bili su pederi. Sada žele i ovu kuću. Pa, dobro. Ionako je sutra neće trebati.

Iznenada je shvatio da, ukoliko se kuća proda, nikome neće biti sumnjivo što se Courtney Parrish nije vratio u Cape. Onda može smršaviti, pustiti kosu i potpuno promijeniti sadašnji izgled. Želio se

pojaviti na suđenju, nakon što pronađu dječja tijela. Sudbina je bila u njegovim rukama. Tako je trebalo biti.

Zadrhtao je od uzbuđenja. Mogao je čak i upitati o Nancy. Sasvim dobrosusjedski. Pun samopouzdanja, uljudno je rekao; "Drago mi je što sam vas upoznao, gospodine Kragopoulos i žalim zbog obilaska ovako prelijepe kuće po tako groznom vremenu." Nekim se čudom prestajao znojiti.

Napetost u malenom hodniku je nestajala. Shvatio je da je glavni razlog bila Dorothy. Vidio ju je nebrojeno mnogo puta kako ulazi i izlazi iz Eldredgeove kuće, igra se s djecom, vozi ih nekamo. Znao je on dobro taj tip žene; dosadna srednjovječna udovica koja želi nekome biti važna, parazit. Muž mrtav. Bez djece. Samo je još nedostajala stara, bolesna mama. Većina takvih ju je imala. I uvijek su divne prema majci. Zašto? Jer su trebale biti divne prema nekome. Morale su biti važne. Ukoliko su imale djecu, usredotočile bi se na njih. Baš kao Nancyna mama.

"Slušao sam radio," rekao je Dorothy, "i strašno sam uznemiren. Jesu li pronašli djecu Eldredgeovih?"

"Ne." Dorothy je osjećala titranje živaca. Čula je radio i riječ - "glavne vijesti." "Ispricajte me," izustila je i potrčala u dnevnu sobu do radija. Brzo je pojačala ton. "... oluja u porastu. Predviđaju se naleti vjetra jačine šezdeset do devedeset kilometara na sat. Ne preporučuje se vožnja. Odgođena je zračna potraga i pretraživanje jezera za djecom Eldredgeovih. Posebne policijske jedinice će i dalje nastaviti kružiti po Adams Portu i okolici. Zapovjednik Coffin moli sve koji imaju bilo kakvu obavijest da se odmah jave u policijsku postaju; bez obzira radilo se to o nevažnom događaju, uočavanju nepoznatog vozila ili osobe u okolici kuće. Ukoliko imate neku obavijest, molimo vas da se javite na; KL 5 - 3500. Diskrecija je zajamčena."

Glas je nastavio; "Unatoč neprekidnim pozivima za pomoć, iz pouzdanih izvora saznajemo da će gospođa Eldredge biti odvedena u policijsku postaju na ispitivanje."

Morala je otići Rayu i Nancy. Naglo se okrenula prema Johnu Kragopoulosu. "Kao što i sami možete vidjeti, ovo je vrlo ugodan apartman za dvoje ljudi. Pogled je prekrasan iz svih soba; i prednjih i stražnjih."

"Pretpostavljam da ste astronom?", upitao je John Kragopoulos Coutneya Parrisha.

"Baš i ne. Zašto pitate?"

"Zbog ovog odličnog teleskopa."

Prekasno je Parrish shvatio da je teleskop još uvijek usmjeren prema kući Eldredgeovih. Vidjevši da se John Kragopoulos sprema pogledati, naglo ga je gurnuo uvis.

"Uživam proučavati zvijezde.", brzo je objasnio.

John se trgao kada je pogledao kroz leću. "Veličanstvena naprava," prokomentirao je, "jednostavno savršena." Pažljivo je vratio teleskop u prijašnji položaj. Osjetivši negodovanje vlasnika brzo se uspravio i nastavio proučavati sobu. "Ovaj apartman ima odličan raspored prostorija.", rekao je Dorothy.

"Ja se ovdje osjećam vrlo udobno.", dodao je Parrish. U sebi je kipio od bijesa. Još je jednom reagirao sumnjivo. Znoj mu se ponovno počeo cijediti niz tijelo. Je li zaboravio još nešto? Postoji li još neki znak da su djeca kod njega? Pogledom je panično prelazio sobom. Ništa.

Oglasila se Dorothy; "Ukoliko nemate ništa protiv, željela bih gospodinu pokazati spavaću sobu i kupaonu."

"Samo izvolite."

Popravio je prekrivač i gurnuo bočicu dječjeg pudera u ladicu noćnog ormarića.

"Kupaona je veličine današnjih gostinjskih soba.", objasnila je Dorothy Johnu. Pogledala je uokolo i rekla: "Oh, oprostite." Gledala je u napunjenu kadu. "Doista smo došli u nezgodno vrijeme. Spremali ste se na kupanje."

"Ja nemam raspored prepun obveza." Unatoč riječima, ostavio je dojam da su ga ustinu zasmetali.

John Kragopoulos brzo se vratio u spavaću sobu. Shvatio je da im je ovaj čovjek zamjerio na dolasku. Ostaviti kadu punu vode bio je nespretna način da im se to kaže. I još ta patka koja je plutala na vodi. Dječja igračka. S gnušanjem je ustuknuo. Rukom je prešao po zatvorenom ormaru. Privukla ga je kvaliteta sjajnog drveta. Ova je kuća zaista prekrasno izgrađena. John je Kragopoulos bio tvrdoglav poslovni čovjek, ali je također vjerovao u nagon. A on mu je govorio

da je ova kuća dobra investicija. Tražili su tristo pedeset tisuća dolara ...

Ponudit će im dvjesto devedeset i pet i pristati na tristo tisuća. Bio je siguran da je može dobiti za toliku cifru.

Nakon što je u sebi već donio odluku, počeo se vlasnički zanimati za apartman. "Mogu li otvoriti ovaj ormar?", upitao je reda radi i ,ne čekajući odgovor, počeo okretati ručicu.

"Žao mi je. Promjenio sam ključanicu i ne mogu pronaći ključ. Možete pogledati ovaj drugi ormar ... gotovo su jednaki."

Dorothy je ljutito pogledala novu ključanicu. Bila je to jedna od onih jeftinih koja se mogla kupiti u svakom dućanu. "Nadam se da niste bacili originalnu," prokomentirala je, "sve su kvake i ključanice načinjene od posebne mjedi."

"Ne, sačuvao sam je. Treba je popraviti." Bože, hoće li ova žena inzistirati na otvaranju? Možda ova nova ključanica popusti? Nije se mogla baš dobro pričvrstiti. Što ako se otvori?

Dorothy je maknula ruku s kvake. Za ime Božje, kakve veze ima čak i da se sve mjedene kvake na svijetu promjene? Koga je briga?

Parrish je morao čvrsto stisnuti usnice nebi li naredio toj znatiželjnoj ženi i njenom potencijalnom kupcu da nestanu iz kuće. Djeca su bila s druge strane vrata. Je li im dovoljno pritegnuo ruke i noge? Što ukoliko čuju poznati glas i pokušaju dati neki znak? Morao se riješiti ovih ljudi.

No, Dorothy je i sama željela otići. Bila je svjesna dobro poznatog mirisa u spavaćoj sobi - Missynog mirisa. Okrenula se Johnu Kragopoulosu. "Možda bismo trebali poći ... ako ste spremni."

Kimnuo je. "Što se mene tiče, možemo." Počeo je izlaziti, ovaj puta izbjegavajući rukovanje. Dorothy ga je slijedila. "Hvala vam, gospodine Parrish.", usput je rekla, "Čut ćemo se."

Šutke je vodila put do glavne sobe u prizemlju. Prošli su u kuhinju i otvorila stražnja vrata. Naglo je postala svjesna zašto sva ona silna upozoravanja o vremenu. Vjetar je, u ovo kratko vrijeme koje su proveli u kući, znatno ojačao. O, Bože, djeca će umrijeti od hladnoće ako su negdje vani.

"Bolje da potrčimo do garaže." John Kragopoulos je zamišljeno kimnuo i uhvatio je za ruku. Potrčali su zajedno, ne mareći za zaklon. Uz ovakav vjetar i snijeg to nije ni bilo moguće.

Kada su stigli u garažu, Dorothy je krenula do vozačevog sjedala hodajući između njenog i auta gospodina Parrisha. Ulazeći u auto pogledala je dolje. Krajičkom je oka zapazila svijetlo crveni materijal na podu. Izišla je iz auta, sagnula se, podignula ga, a zatim se zavalila u sjedalo držeći materijal čvrsto uz obraz. John Kragopolos uzbuđeno je upitao; "U ime Božje, gospođo Prentiss, što se dogodilo?"

"To je rukavica!", zavapila je Dorothy, "Missyna rukavica! Nosila ju je jučer kada sam je vodila na sladoled. Vjerojatno ju je ostavila u autu. Pretpostavljam da sam je gurnula kada sam izlazila iz auta. Ona uvijek gubi rukavice. Nikada ne nosi dvije iste. Uvijek se zbog toga smijemo. A jutros su našli ovakvu istu na njihovoj." "

Pokušavala je prigušiti jecaje držeći rukavicu na usnama.

Gospodin Kragopoulos tiho je rekao: "Ne mogu vam reći mnogo, osim vas podsjetiti da je milostivi i dobri Bog svjestan vaše patnje i agonije roditelja. Neće vas iznevjeriti. Siguran sam u to. A sada vas molim da mi dozvolite da ja vozim."

"Molim vas.", rekla je Dorothy plačnim glasom. Premjestivši se na suvozačevo mjesto, gurnula je rukavicu duboko u džep. Nije htijela da je vide Nancy ili Ray - bilo bi to previše za njih. O, Missy, Missy! Skinula ju je kada je jela sladoled. Mogla je vidjeti kako je baca na sjedalo. Oh, jadna, malena dječica.

Johnu je Kragopoulosu bilo drago voziti. U prisutstvu onog čovjeka obuzeo ga je nemir. Bio je nekako previše čudan i bizaran. I onaj miris dječjeg pudera u spavaćoj sobi i smiješna dječja igračka. Kako jedan odrastao čovjek može koristiti takve stvari?

Parrish ih je gledao kroz prozor sve dok nisu zamakli iza zavoja. Zatim je drhtavim rukama izvadio ključ iz džepa i otvorio ormar.

Dječak je bio pri svijesti. Kosa mu je pala na čelo, a velike, plave oči bile su preplavljene užasom. Usta su mu još uvijek bila sljepljena, a ruke i noge čvrsto svezane.

Grubo je odgurnuo dječaka da bi dohvatio malenu djevojčicu. Podigao je njeno mlohavo tijelo i položio je na krevet. Bijes i očaj provalili su iz njega dok je gledao njene sklopljene oči i plavkasto lice

...

Šesnaesto poglavlje

Nancy je grčila i ispružala ruke, pomicala prekrivač. Lendon je svojim snažnim, lijepim rukama nježno prekrpio njene prste. Tjeskoba i nespokoj poticale su je da diše teško i isprekidano.

"Nancy, ne brini se. Svi mi ovdje znamo da ti ne možeš nauditi svojoj djeci. Na to si mislila, zar ne?"

"Da ... da ... ljudi misle da ih mogu povrijediti. Kako bih ih mogla ubiti? Oni su ja. Ja bih umrla s njima ..."

"U svakom od nas umre jedan mali dio kada izgubimo ljude koje volimo, Nancy. Vрати se prije no je sve počelo. Reci mi kako je bilo odrastati u Ohio."

"Odrastati?" Nancyn se glas pretvorio u šapat. Ukrućeno tijelo počelo se opuštati.

"Da, ispričaj mi o ocu. Nikada ga nisam upoznao."

Jed Coffin nemirno se pomaknuo, a stolac na kojem je sjedio zaškripao o pod. Lendon ga je upozoravajuće pogledao. "Znam što radim," mirno je rekao, "Molim vas da budete strpljivi."

"Tata?" Živost se vratila u njezin glas. Lagano se nasmijala. "Bio je vrlo zabavan. Mama i ja obično smo išle po njega u zračnu luku kada se vraćao s puta. Nikada se nije vraćao bez poklona za nas. Za praznike smo putovali po cijelom svijetu. Uvijek su me vodili sa sobom. Sjećam se jednom kada ..."

Ray nije mogao odvojiti pogled s Nancy. Nikada je nije čuo da priča tim tonom - zabavnim i animirajućim, punim smijeha. Je li on to slijepo pokušavao pronaći u njoj? Nadao se.

Jonatha Knowles pozorno je slušao Nancy, odobravajući tehniku koju je upotrebljavao Lendon Milesa da bi zadobio njeno povjerenje i opustio je, prije no što je počne ispitivati o danu nestanka njene prve djece. Uznemiravali su ga meki otkucaji ručnog sata njegovog djeda ... podsjetnik da i vrijeme prolazi. Shvatio je da nikako ne može prestati gledati Dorothy. Bio je svjestan da je pregrubo reagirao razgovarajući s njom kada je ulazila u auto. Tada je razočaranje progovorilo iz njega - činjenica da mu je slagala govoreći da je Nancy poznavala još kao dijete.

Zašto je to učinila? Možda stoga što je rekao da mu je Nancy odnekud poznata? Ili mu nije željela reći istinu jer nije znala kako bi

reagirao? Možda se ponašao na način koji je Emily nazivala "vaš svjedok, odvjetniče"?

U svakom je slučaju dugovao Dorothy ispriku. Nije dobro izgledala. Bila je napeta. Još je uvijek na sebi imala težak kaput, a ruke je sakrila u džepove. Odlučio je prvom prigodom razgovarati s njom. Trebalo ju je smiriti. I ona je obožavala tu djecu.

Svjetla su u sobi zatreperila, a zatim se ugasila. "Znao sam." Jed Coffin postavio je mikrofona na stol i potražio šibice. Ray je brzo upalio starinske plinske svjetiljke na zidovima. Njihov žuti sjaj stopio se sa živim, crvenim plamenom kamina, osvjetljavajući rozom svjetlošću kauč na kojemu je ležala Nancy i bacajući velike sjene po uglovima tamne sobe.

Rayu se učinilo da se neprekidno lupkanje susnježice o kuću i hućanje vjetra kroz borove pojačava. Što ako su djeca negdje vani po ovom vremenu ...? Prošle ga je noći probudio Missyn kašalj. Kada je stigao do njene sobe, već je duboko spavala, držeći ručicu ispod obraza. Popravio je pokrivač i čuo kako je promrmljala; "Tatice." i počela se okretati. Na dodir njegove ruke odmah se smirila.

I Michael. On i Mike išli su u Wigginsov dućan po mlijeko - je li to bilo tek jučer ujutro? Stigli su u trenutku kada je onaj podstanar u "Osmatračnici", gospodin Parrish, upravo odlazio. Uljudno je kimnuo glavom u znak pozdrava, ali kada je sjeo u njegov stari kombi, Michael se namršti i rekao: "On mi se ne sviđa."

Prisjećajući se toga, Ray se umalo nasmijao. Mike je bio pomalo grub dječak, ali isto kao i Nancy, nije volio ružne stvari. A s koje god da strane pogledaš, Courtney Parrish bio je nespretan, spor i neprivlačan muškarac.

Čak su ga i Wiggins prokomentirali. Nakon što je izišao, Jack Wiggins bez okljevanja je rekao: "Taj je čovjek najsporije ljudsko biće koje sam ikada vidio. Šeta se po dućanu kao da ga u životu ne čeka ništa drugo."

Michael je dodao: "A ja nikada nemam dovoljno vremena. Pomažem tati prepraviti stol za moju sobu i svaki puta kada ga odlučim dovršiti, moram se spremati za školu."

"Pa vi imate pravog pomoćnika, Ray.", komentirao je Jack Wiggins, "Zaposlit ću ga kada god želi; čini se vrijedan radnik."

Michael je uzeo paket. "Ja sam i snažan. Mogu nositi stvari. Mogu nositi moju sestru jako dugo."

Ray je stisnuo dlanove u šake. Ovo je nestvarno, nemoguće. Nema djece. Nancy pod sedativima. Što je to govorila?

Njen je glas još uvijek zvučao veselo. "Tata je mene i mamu nazivao njegovim djevojčicama ..." Glas se promijenio.

"Što je bilo, Nancy?", upitao je doktor Miles, "Tvoj te je otac nazivao svojom malenom djevojčicom? Je li ti to smetalo?"

"Ne ... ne ... ne ... nazivao nas je svojim djevojkama. To je drugačije ... drugačije ... uopće ne tako kako mislite..." Ton je porastao u protest.

Lendonov je glas zvučao umirujuće; "U redu je, Nancy. Ne brini se. Idemo pričati o fakultetu. Jesi li željela poći na studij?"

"Da ... stvarno jesam ... osim ... što sam brinula za mamu ..."

"Zašto si bila zabrinuta za nju?"

"Bojala sam se da će biti usamljena - zbog tate ... i prodali smo kuću; ona se selila u stan. Mnogo se toga za nju promijenilo. I počela je raditi na novom poslu. Ali ona je voljela raditi ... Rekla je da želi da ja pođem ... Voljela je reći da je danas ... danas ..."

"Da je danas prvi dan ostatka tvog života.", tiho je dovršio Lendon. Da, Priscilla je to i njemu rekla. Dan kada se vratila u ordinaciju nakon što je otpratila Nancy na avion. Ispričala mu je kako je mahala čak i kada je avion već uzletio s piste. Oči su joj se napunile suzama. Smješeći je kazala: "Baš sam smiješna. Ponašam se kao majka kvočka."

"Mislim da se ti ponašaš sasvim prikladno.", odgovorio je Lendon.

"Kad samo pomisliš kako ti se život može promijeniti ... toliko iznenada. Odjednom ... jedan dio, navažniji dio ... je završen. No, s druge strane, kada si proživio nešto prekrasno ... bio sretan ... ne možeš se osvrtni sa žaljenjem. To sam rekla i Nancy danas ... Ne želim da se brine zbog mene. Želim da joj u školi bude predivno. Rekla sam joj da obje trebamo uvijek na umu imati izreku: "Danas je prvi dan ostatka naših života."

Lendon se prisjetio da je tada u ordinaciju ušao pacijent. Tada je blagoslivljao taj događaj - bio je opasno blizu da zagrlji Priscillu.

"... no, sve je prošlo dobro," nastavljala je Nancy okljevujućim glasom, "mamina pisma zvučala su sretno. Voljela je svoj posao."

Često je pisala o doktoru Milesu ... bilo mi je drago ..."

"Jesi li uživala u školi?", upitao je Lendon. "Jesi li imala mnogo prijatelja?"

"U početku jesam. Sviđale su mi se djevojke, a i često sam izlazila s dečkima."

"A što je s fakultetom? Jesu li ti se sviđali predmeti?"

"O, da. Sve sam ih prilično lako položila ... osim biologije ..."

Glas joj je iznanađ postao uznemiren.

"Ona je bila teža. Nikad nisam voljela takve predmete ... ali sam ih morala slušati ..."

"I tada si sreća Carla Harmona."

"Da. On ... mi je želio pomoći s biologijom. Dolazila sam u njegov kabinet i ponavljala gradivo. Rekao je da često izlazim i da moram prestati ili ću se razboljeti. Bio je vrlo zabrinut ... čak mi je počeo davati vitamine. Vjerojatno je bio u pravu ... jer sam bila umorna ... tako često ... i osjećala sam se tjeskobno ... nedostajala mi je mama."

"Ali ti si znala da ideš doma za Božić"

"Jesam ... i sve to nije imalo smisla ... Odjednom ... osjećala sam se vrlo loše ... nisam je željela uznemiravati ... pa joj nisam niti pisala o tome ... ali mislim da je svejedno znala ... Došla me posjetiti vikendom ... jer je bila zabrinuta za mene ... znala sam ... A onda je ubijena ... jer me je došla posjetiti. ... To je moja greška... ja sam kriva ...", rekla je to vrišteći od bola, a zatim nastavila jecati.

Ray je ustao sa stolca, ali ga je Jonathan zaustavio. Svjetlost uljne svjetiljke poigravala se s Nancynim licem. Bilo je iskrivljeno od bola. "Mama!", zavikala je, "Oh, mama ... molim te, ne budi mrtva ... trebam te ... mama, na budi mrtva ... mama..."

Dorothy je okrenula glavu pokušavajući sakriti suze. Nije ni čudo što joj je Nancy zamjerila kada je sebe nazvala drugom bakom. Zašto je uopće i bila ovdje? Nitko nije bio svjestan njenog prisutstva. Bit će korisnije da počne skuhati kavu. Možda će i Nancy poslije htjeti šalicu. Nije mogla skinuti kaput. Jednostavno nije. Bilo joj je hladno; osjećala se tako usamljeno. Trenutak je buljila u tepih gledajući kako se njegov uzorak muti. Podigla je pogled i primjetila da je Jonathan Knowles promatra. Osjećala je da to radi već duže vrijeme.

" ... Carl ti je pomogao nakon majčine smrti. Bio je dobar prema tebi?" Zašto Lendon Miles na površinu izvlači tu agoniju? Od kakve je važnosti da Nancy i to otkrije? Dorothy je počela ustajati.

Nancyn je odgovor bio tih. "O, da. Bio je vrlo dobar prema meni ... Brinuo se o svemu. "

"I ti se udala za njega."

"Da. Rekao je da će se brinuti o meni. A ja sam bila tako umorna.... Bio je vrlo dobar prema meni..."

"Nancy, ne smiješ kriviti sebe za nesreću svoje majke. To nije tvoja krivnja."

"Nesreća?" Nancyn je glas zvučao zbunjeno. "Nesreća? Ali to nije bila nesreća. To nije bila nesreća ..."

"Naravno da jest." Lendonov je glas zvučao pribrano iako je osjećao stezanje grla.

"Ne znam ... ja ništa ne znam ..."

"U redu; o tome ćemo poslije. Reci nam nešto o Carlu."

"Bio je dobar prema meni ..."

"To neprekidno ponavljaš, Nancy. Na koji je to način on bio dobar prema tebi?"

"Brinuo se o meni. Bila sam bolesna; trebao je toliko toga činiti za mene ..."

"Što je to učinio za tebe, Nancy?"

"Ne želim pričati o tome."

"Zašto, Nancy?"

"Ne želim. Ne želim ..."

"U redu. Reci nam o djeci. O Peteru i Lisi."

"Bili su tako dobri ..."

"Misliš reći da su bili dobro odgojeni."

"Bili su tako dobri ... predobri ..."

"Nancy, ti neprekidno ponavljaš riječ "dobro." Carl je bio dober prema tebi. I djeca su bila dobra. Ti si sigurno bila vrlo sretna osoba."

"Sretna? Bila sam vrlo umorna ..."

"Zašto si stalno bila umorna? Što te je povrijedilo?"

"Tako umorna ... uvijek tako umorna ... Carl mi je pomogao ..."

"Kako ti je pomogao?"

"Ne želim pričati o tome."

"Ali moraš, Nancy. Što je Carl učinio?"

"Ja sam umorna ... sada sam umorna ..."

"U redu, Nancy. Želim da se nekoliko minuta odmoriš, a onda ćemo nastaviti razgovarati. Samo odmaraj ... samo odmaraj ..."

Lendon je ustao. Zapovjednik ga je Coffin istog trenutka zgrabio za ruku i kimanjem glave naredio da krene u kuhinju. Čim su napustili sobu, Coffin je ljutito rekao: "Ovo nas nikamo neće dovesti. Može trajati satima, a ionako nećete otkriti ništa. Žena okrivljuje sebe zbog majčine nesreće jer ju je ova došla posjetiti. To je vrlo jednostavno. Sad me slušajte; ukoliko mislite da možete otkriti nešto o ubojstvima Harmonove djece, bolje vam je da odmah počnete. Ili ću je u suprotnom odvesti u policiju na ispitivanje."

"Ne mogu je ja prisiliti na pričanje ... Tek počinje surađivati ... Postoji mnogo toga s čime se niti njena podsvijest ne želi suočiti."

Zapovjednik je planuo: "A ja se ne želim suočiti sa sobom ukoliko su ta djeca još uvijek živa, a ja ovdje gubim dragocijeno vrijeme."

"U redu, počet ću je ispitivati o jutrošnjim događajima. Ali molim vas da mi dozvolite da je upitam o danu nestanka njene prve djece. Ukoliko postoji neka povezanost, ona će je otkriti."

Coffin je pogledao na sat. "Bože, već je skoro četiri sata. Za pola sata bit će mrak. Gdje je radio? Želim poslušati vremensku prognozu."

"Ima jedan u kuhinji." Bernie Mills, policajac na dužnosti u kući, bio je radišan, tamnokosi muškarac tridesetih godina. U policiji je radio već dvanaest godina, ali ovo je najsenzacionalniji slučaj na kojemu je radio. Nancy Harmon. Nancy Elgredge je Nancy Harmon! Raya Eldredgea žena. Ništa čudno. Nikada ne znaš što se događa u ljudima. Bernie i Ray bili su, još kao djeca, članovi iste nogometne momčadi. Onda je Ray upisao jedan od onih bogataških fakulteta. Nikada nije očekivao da će se vratiti u Cape nakon odslužene vojske. Ali se vratio. Kada je oženio ženu koja unajmila ovu kuću, svi su komentirali da dobro izgleda. Nekoliko ljudi izjavilo je da ih ona podsjeća na nekoga.

Bernie se prisjećao njegove reakcije na te komentare. Mnogi ljudi slične nekome. Njegov je ujak, pijanac i propalica koji je ujni zagorčavao život, bio je pljunuti Barry Goldwater. Brzo je pogledao kroz prozor. Reporter i novinari još su uvijek bili vani pored auta i

sve opreme. Iščekujući priču. Pitao se što bi učinili da saznaju da je Nancy Eldredge pod serumom istine. E, to je priča. Jedva je čekao da dođe kući i sve ispriča Jean. Pitao se što radi. Djetetu su počeli izbijati zubići i cijelu su noć probdijeli kraj njega.

Na jedan je grozni trenutak Bernie pomislio kako bi se osjećao da je nestalo njihovo dijete na dan kao što je ovaj ... negdje vani ... a on ne zna gdje. Vizija je bila toliko grozna, uznemirujuća da ju je odmah odbacio. Jean nije odvajala pogled s Bobbyja. Ponekad bi mu zasmetalo što se toliko brine. Sada je razumio. Maleni je dječak siguran - vjeruj Jean.

Dorothy je bila u kuhinji i punila lončić za kavu. Bernie je pomislio da mu pomalo ide na živce. Bila je tako ... možda bih mogao reći - rezervirana. Nekada je znala biti simpatična i pristupačna ali ... nije ni sam znao zašto tako misli.

Po njegovom je mišljenju bila previše pretenciozna.

Uključio je radio i istog je trenutka sobu ispunio glas Dana Phillipsa, prognostičara na WCOD-u u Hyannisu. "Potraga za nestalom Eldredgeovom djecom upravo je poprimila novi oblik.", govorio je Phillips pomalo neprofesionalno uzbuđenim glasom, "Mehaničar, Otto Linden, radnik na benzinskoj postaji u Hyannisu, upravo nam je javio da je siguran da je jutros u devet sati točio benzin Robu Legleru, nestalom svjedoku sa suđenja Harmon. Gospodin je Linden rekao da mu se Legler učinio nervozan i objasnio da putuje u Adams Port posjetiti nekoga kome vjerojatno neće biti drago što ga vidi. Vozi noviji model crvenog Dodge Dart."

Jed Coffin tiho je opsovao. "A ja ovdje gubim vrijeme slušajući obična naklapanja." Krenuo je prema telefonu upravo u trenutku kada je zazvonio. Nakon što se nazivatelj predstavio, nestrpljivo je rekao: "Čuo sam. U redu. Želim blokadu cesta na mostovima koji vode u grad. Provjeri FBI-jev dosije - saznaj što oni znaju o posljednjim kretanjima Roba Leglera. Naredi potjeru za crvenim Dodgeom." Zalupio je slušalicom i okrenuo se Lendonu: "A sada gospođi Eldredge želim postaviti samo jedno jednostavno pitanje; je li Rob Legler jutros bio ovdje ... i što joj je rekao."

Lendon je započeo: "Misliš reći ..."

"Mislim reći da je Rob Legler osoba koja Nancy Eldredge može vratiti ponovno na suđenje za ubojstvo. Slučaj Harmon nikada nije

riješen. Pretpostavimo da se nekih šest godina skrivao po Canadi. Treba mu novac. Nije li se na suđenju otkrilo da je Nancy naslijedila novac od roditelja? Otprilike sto pedeset tisuća dolara. Pretpostavimo da Rob Legler zna za taj novac i nekako dozna gdje je Nancy sada. Okružno tužiteljstvo San Francisca zna gdje je ona. Pretpostavimo da je Legleru odjednom Canada dosadila i da se odlučio vratiti u SAD, ali mu treba novac. Odlazi Nancy Eldredge i obećava joj da će, ukoliko ga uhvate i pokrenu novo suđenje, promijeniti iskaz u njenu korist. To je isto kao da mu je do kraja života dala ček bez pokrića. Dolazi ovdje. Vidi nju. Dogovor propada. Ona ne želi pristati na to ... ili se on predomisli. Ona je svjesna da ga mogu uhvatiti svakog trenutka, a tada je ona ponovno na suđenju ... i jednostavno poludi..."

"A što je s ubojstvima njene sadašnje djece?" Lendonov glas bio je preziran. "Jesi li ikada pomislio da je ovaj student, koji je umalo odveo Nancy u plinsku komoru, bio u blizini kada je nestalo svo četvero djece?"

"Daj mi još jednu priliku da pokušam," molio je Lendon. "Dozvoli mi samo da je još upitam o danu nestanka njene prve djece. Želio bih da prvo opiše događaje tog dana."

"Imaš trideset minuta - i niti sekundu više."

Dorothy je počela lijevati kavu u šalice koje je već postavila na poslužavnik. Žurno je isjekla kolač koji je Nancy jučer ispekla. "Možda će kava svima pomoći.", objasnila je.

Donijela je poslužavnik u sobu. Ray je sjedio na stolici koju mu je Lendon postavio pored kauča. Držao je Nancyne ruke, nježno ih masirajući. Bila je vrlo mirna. Disanje je bilo ujednačeno, no kada su ostali ušli u sobu, promeškolljila se i nešto promrmljala.

Jonathan je stajao pored kamina, zureći u vatru. Zapalio je svijeću, a ugodan se miris kvalitetnog duhana počeo širiti sobom. Dorothy ga je duboko udahнула i ostavila poslužavnik na stoliću. Obuzao ju je val čiste nostalgije. Kenneth je također pušio lulu, a ovo je bila njegova omiljena vrsta duhana. Nekada su voljeli ovakva zimska olujna poslijepodneva. Upalili bi vatru u kaminu, donijeli sir, vino i knjige i zadovoljno sjedili jedno pored drugoga. Obuzelo ju je žaljenje. Žaljenje, zato što zapravo ne možeš kontrolirati svoj život. Većinu vremena, umjesto da živiš, ti zapravo preživljavaš.

"Jesi li za kavu i kolač?", upitala je Jonathana.

Brižno ju je pogledao: "Da, molim te."

Znala je da kavu pije s jednom žličicom šećera i malo mlijeka. Bez pitanja je pripremila takvu i dodala mu je. "Ne bi li trebala skinuti kaput", upitao je.

"Uskoro. Još mi je uvijek malo hladno."

Doktor Miles i zapovjednik Coffin slijedili su je u sobu i poslužili se kavom. Dorothy je uzela još jednu šalicu i odnijela je Rayu; "Ray, molim te popij malo."

Nancy se iznenada pomaknula. Otvorila je oči i ispružila ruku, rušeći šalicu kave koju je Ray držeo u ruci. Pala je na pod i razbila se, razlivši vrući tekućinu po parketu i tepihu. Dio je bio i na Rayu i Nancy. Svi su ustuknuli kada je Nancy zavrištala, tonom životinje uhvaćene u stupicu; "Ja nisam tvoja malena djevojčica! Ne zovi me tvoja malena djevojčica!"

Sedamnaesto poglavlje

Courtney Parrish se, teško dišući, okrenuo od malene, beživotne figure koja je ležala na krevetu. Skinuo je ljepljivu traku s Missynih usta i odvezao joj noge i ruke. Njena meka, svilenkasta kosa sada je bila razbarušena. Planirao ju je počešljati nakon kupanja, ali sada to nije imalo smisla. Prvo je trebao njen odgovor.

Dječak, Michael, još je uvijek ležao u ormaru. Užasnuto ga je pogledao kada ga je uzeo u naručje i pritisnuo o njegova jaka prsa.

Položio ga je nakrevet, odvezao užad oko ruku i nogu i naglim pokretom odljepio traku s usana. Dječak je jauknuo od bola i ugrizao se za usnicu. Činio se mirnijim i poslušnijim, no još je uvijek zadržao i hrabrost uhvaćene životinje.

"Što si učinio mojoj sestri?" Zbog jasnoće kojom je to rekao, Courtney je shvatio da dječak nije popio svo mlijeko sa sedativom koje mu je dao prije no što su naišle one lutajuće budale.

"Ona spava."

"Pusti nas kući. Želimo ići kući. Ti mi se na sviđaš. Rekao sam to i tati. Teta Dorothy je bila ovdje, a ti si nas sakrio."

Courtney je podigao desnu ruku, skupio prste u šaku i opalio ga po obrazu. Michael je ustuknuo od bola i izvukao se iz njegovog zagrljaja. Pokušao ga je dohvatiti, ali je izgubio ravnotežu i nespretno pao na krevet. Pažnju mu je natrenutak odvukla Missyna zamršena kosa koju je dotaknuo usnama kada je pao. Pokušao se okrenuti i dohvatiti Michaela, ali je ovaj već stigao do vrata spavaće sobe. Brzo ih je otvorio i istrčao u dnevnu sobu.

Courtney je požurio za njim, sjetivši se da nije zaključao ulazna vrata. Nije htio da Dorothy čuje okretanje ključa u bravi.

Michael je širom otvorio vrata i sjurio se niz stube. Cipelama je lupalo o netapacirano stubište. Kretao se brzo, a njegova je tanka silueta nestajala u zaštitničkoj tami trećeg kata. Courtney je potrčao za njim, ali je u bijesnoj žurbi izgubio ravnotežu i pao. Kotrljao se niz stube sve dok nije uspio zgrabiti rukohvat. Otresao je glavom i ustao, svjestan oštrog bola u desnom zglobu. Mora zaključati kuhinjska vrata.

Koraci se više nisu čuli. Dječak se vjerojatno skrivao u jednoj od soba na trećem katu. Imao je vremena na pretek poslije ga potražiti.

Prvo kuhinjska vrata. Prozori nisu predstavljali problem. Bili su dobro zatvoreni, a ionako preteški za otvaranje. Dupla brava na ulaznim vratima bila je previsoko da bi je dječak dosegnuo. Samo će zaključati kuhinjska vrata, a zatim ga potražiti - sobu po sobu. Pozvat će ga i upozoriti. Dječak je sigurno uplašen. Oči su mu bile toliko užasnite i velike. Više no ikada sličio je na Nancy. Oh, sve je ovo bilo tako neočekivano predivno. No, morao je požuriti. Morao se pobrinuti da dječak ne napusti kuću.

"Odmah se vraćam, Michael.", povikao je, "Pronaći ću te. Ti si jedan vrlo zločest dječak. Moraš biti kažnjen. Čuješ me, Michael?"

Učinilo mu se da je začuo buku u spavaćoj sobi. Požurio je ne mareći za bol u zglobu. No, soba je bila prazna. Možda je dječak protrčao ovim hodnikom i upotrijebio prednje stube? Iznenada ga je uhvatila panika, pa se struštio niz preostala dva kata. Izvana je dopirao zvuk udaranja valova o stijene. Sjurio se u kuhinju, prema vratima. Onim koje je upotrebljavao za ulaženje i izlaženje iz kuće. A ona nisu imala samo duple brave, već i visoki zasun. Isprekidano je disao. Tankim, drhavam prstima namjestio ga je u udlagu. Zatim je dovukao teški, drveni stolac i postavio ga ispod kvake. Dječak ih sada zasigurno neće moći otvoriti. A drugog izlaza nije bilo.

Jaka je oluja gotovo u potpunosti prekrila preostalu svjetlost dana. Courtney je upalio svjetlo, ali je žarulja trenutak poslije zatreperila i svjetlosti je nestalo. Sjetio se da je oluja vjerojatno srušila nekoliko stupova rasvjete. To će mu samo otežati pronalazak dječaka. Sve sobe na katovima bile su potpuno namještene. Sve su imale ormare, i to one duboke, kao i ormariće u koje se mogao skriti. U bijesu se ugrizao za usnu, dohvatio petrolejsku lampu na stolu, upalio šibicu i zapalio fitilj. Staklo je bilo crveno, pa je čudna, crvenkasta svjetlost obasjala kamin, drveni pod i sjajan strop. Vjetar je cvilio kroz rolete. Courtney je zazvao: "Michael ... u redu je, Michael. Više nisam ljut. Izadi, Michael. Odvest ću te kući tvojoj majci."

Osamnaesto poglavlje

Prilika za ucjenu Nancy Harmon bila je ono što je Rob Legler čekao već šest godina - od dana kada je sjeo u avion za Kanadu, nakon što je brižljivo poderao poziv za vojsku u Vijetnam. Tijekom je godina radio na nekoj farmi u blizini Halifaxa. Bio je to jedini posao koji je uspio pronaći, i prezirao ga je. Ni za jedan trenutak nije zažalio što je izbjegao vojsku. Koji je kreten htio otići u tu prljavu, vruću rupetinu da ga ubije neko patuljasto kopile? On sigurno nije jedan od tih.

Na farmi u Canadi radio je jer nije imao drugu mogućnost. Iz San Francisca otišao je sa šezdeset dolara u džepu. Da se vratio kući, strpali bi ga u zatvor. Odležavanje kazne za dezerterstvo nije način na koji je želio provesti ostatak svog života. A trebao je pozamašnu hrpicu novca da bi se skrasio na nekom mjestu kao što je na primjer Argentina. On nije bio jedan od one tisuće dezertera koji su se, nakon nekog vremena, ponovno mogli uvući u Ameriku uz pomoć lažnih isprava. Zahvaljujući tom blaženom Harmon suđenju, on je bio bjegunac.

Da bar ta osuda nije nešto obvezatno ... slučaj bi već davno bio zatvoren. No, taj se idiot od okružnog tužitelja zarekao da će, makar utrošio i dvadeset godina, ubojstva te djece nekako prišiti Nancy Harmon. A Rob je bio svjedok - svjedok koji je znao motiv.

Rob nije mogao dopustiti da se ta scena još jednom ponovi. Prošli je puta okružni tužitelj poroti rekao da vjerojatno postoji neki jači motiv za ubojstvo, nego samo da bi se rješila kuće. "Vjerojatno je bila zaljubljena. Ovdje imamo posla sa ženom koja je od svoje osamnaeste godine udana za starijeg muškarca. Njegova odanost svojoj mladoj ženi bila je uzorom cijeloj zajednici. No, je li Nancy Harmon bila zadovoljna? Nije. Kada muž užurbano šalje studenta - majstora da bi joj što prije osigurao daljnju udobnost, što ona čini? Slijedi ga uokolo, inzistira da ostane na kavi, kaže da je lijepo za promjenu popričati s nekim mlađim ... kaže da mora pobjeći ... strastveno odgovara na njegove ponude ... a kada joj on kaže da odgajanje djece nije ono što želi od života, ona mirno obeća da će ih ugušiti."

"Da se razumijemo, gospodo porotnici, ja prezirem Roba Leglera. Smatram da se poigravao s tom mladom ženom. Niti na minutu

nisam povjerovao da je njihova besramna strast završila na samo nekoliko poljubaca ... ali mu vjerujem kada citira rečenicu koju je izustila Nancy Harmon."

K vragu i on. Svaki puta kada se sjetio tog govora, Rob je osjetio grč u želudcu. To bi kopile dalo sve da ga može optužiti kao suučesnika za ubojstvo. A sve zbog slučajnosti što je toga dana, kada ga je žena izvijestila o pokvarenoj peći, sjedio u kabinetu profesora Harmona. Rob nije imao običaj nekome besplatno nuditi posao. No, nikada nije vidio aparat ili stroj koji nije mogao popraviti, a i čuo je da taj starkelja ima vrlo zgodnu, mladu ženu.

Ta intrigantna sitnica nagnala ga je da dobrovoljno ponudi svoje usluge. Harmon ga je isprva odbio, no budući da majstor koji im je redovno održavao peć nije bio slobodan, pristao je na ponudu. Rekao je da ne želi da mu žena vodi djecu u hotel jer je u kući prehladno. To je, naime, bio njen prijedlog ukoliko se situacija ne riješi.

Rob je otišao njihovoj kući. Sve što su dečki govorili o njegovoj ženi, bila je istina. Nancy je bila pravi komad. Ali to nije znala. Bila je nekako nesigurna ... Stigao je oko podneva. Upravo je hranila dvoje malene djece ... dječaka i djevojčicu. Tiha djeca. Nije obraćala mnogo pažnje na njega, samo se zahvalila na dolasku i okrenula djeci.

Shvatio je da je jedini način na koji će joj privući pažnju bio pričanjem o djeci. Robu je oduvijek bilo lako biti šarmantan. A i volio je malo starije ženske. Ova nije bila baš mnogo starija od njega. Još kao šesnaestogodišnjak je, spavajući sa susjedom, naučio da će , ukoliko si dobar s njihovom djecom, misliti da si sasvim dobar dečko i sva će grižnja savjesti nestati. Mogao bi napisati knjigu o majčinskom kompleksu.

Za nekoliko minuta nasmijao je i djecu i Nancy, a zatim pozvao dječaka da mu bude pomagač pri popravljanju. Kao što je i očekivao, i djevojčica se javila za pomoć, pa je došla i Nancy u slučaju da mu počnu smetati. Peć nije imala neki velik kvar, problem je bio samo istrošeni filter - ali je ipak rekao da je posrijedi jedan dio koji će nabaviti i vratiti se sutradan dovršiti posao.

Taj je prvi dan otišao dosta brzo. Nije bilo smisla previše uznemiravati starog Harmona. Vratio se u njegov kabinet. Profesor je

izgledao zabrinuto i ljutito, no kada je ugledao Roba široko se nasmiješio. "Već gotov? Ti si sigurno čarobnjak. Ili možda nisi mogao ništa učiniti?"

Rob je odgovorio: "Peć radi. Ali treba kupiti jedan novi dio i ja ću to rado učiniti. Za to vam se ne isplati zvati servis jer će vas više koštati njihov dolazak nego dio koji treba promijeniti. A ja ga mogu kupiti za nekoliko dolara. I to rado."

Naravno, Harmon je nasjeo. Vjerojatno mu je bilo drago što je uštedio novac. A Rob se vratio sljedećeg dana, pa opet sljedećeg dana. Harmon ga je upozorio da mu je žena vrlo nervozna i da se mora mnogo odmarati i da joj ne smeta. No, Rob to nije primjetio. Bila je možda plaha i uplašena. Naveo ju je na priču. Priznala je da je imala moždani udar nakon smrti njene majke. "Pretpostavljam da sam bila previše potištena," rekla je, "no sigurna sam da mi je sada bolje. Čak sam prestala piti većinu lijekova. Moj muž to ne shvaća. Vjerojatno bi bio ljut da sazna. Ali je se osjećam mnogo bolje bez njih."

Rob joj je rekao da je lijepa. Već je prije zaključio da mu ne bi trebalo dugo da je osvoji. Bilo je očigledno da joj je sa starim profesorom Harmonom poprilično dosadno i da postaje sve nemirnija. Preporučio joj je da više izlazi. Rekla je: "Moj suprug ne vjeruje u društvo. Kaže da na kraju dana nema potrebu sastajati se s prijateljima - ne nakon svih onih studenata koje mora trpiti tijekom dana."

U tome je trenutku znao da će je pokušati pridobiti.

Rob je imao vrlo čvrst alibi za to jutro kada su nestala djeca. Bio je u razredu sa samo šest studenata. Okružni tužitelj mu je rekao da će ga, ukoliko uspije iskopati bar neki dokaz, vrlo rado osuditi za suučesništvo. Rob je unajmio odvjetnika. Nije želio da tužitelj čeprka po njegovoj prošlosti i dozna za onu tužbu za oćinstvo u Cooperstownu. Odvjetnik mu je savjetovao da se mora ponašati kao uzoran student cijenjenog profesora; koji mu je vrlo rado učinio uslugu; pokušao se držati podalje supruge, ali je je ova slijedila uokolo. Da nikada nije ozbiljno shvatio njenu izjavu o ugušenoj djeci. Zapravo, mislio je da je ona samo nervozna i bolesna, baš kao što je i profesor rekao.

No, na sudu to nije prolazilo. "Je li vam ova mlada žena bila privlačna?", mirno je upitao tužitelj.

Rob je pogledao u Nancy koja je sjedila pored svog odvjetnika na optuženičkoj klupi. Gledala ga je tupim, bezizražajnim pogledom. "Nisam tako gledao na nju. Za mene je ona bila žena profesora kojemu sam se duboko divio. Ja sam jednostavno želio popraviti peć i vratiti se u moju sobu. Morao sam još napisati referat, a u svakom slučaju - bolesna žena s dvoje malene djece nije ono što me privlači." To je upravo i bila rečenica koja je nagnala tužitelja da i dalje čeprka. Kada je konačno završio ispitivanje, Rob je bio potpuno znojan.

Da ... čuo je da je profesorova žena zgodna. ... Ne, nitko ga nije natjerao da se dobrovoljno javi ... Da, bio je znatiželjan vidjeti ženu ... Da, on joj se počeo upucavati ...

"A sad prestanite!", povikao je Rob s klupe za svjedoke, "Uz dvije tisuće komada na faksu, nisam trebao ovakve probleme." Zatim je priznao da je kazao Nancy da ga uzbuđuje i da bi je želio poševiti.

Tužitelj ga je optužujuće pogledao, a zatim pročitao izvještaj kada ga je pretukao ljutiti muž - epizoda u Cooperstownu kada mu se sudilo za očinstvo.

Okružni je tužitelj rekao: "Ovaj zavodnik nije se dobrovoljno javio samo da bi popravio peć. U tu je kuću otišao zavesti prekrasnu mladu ženu o kojoj je slušao priče. Plan mu je uspio, a da ni on sam nije mogao vjerovati da će tako ispasti. Dame i gospodo porotnici, ne govorim da je Rob Legler dio plana za ubojstvo Nancyne djece. Bar u onom pravnom smislu. Ali uvjeren sam da je moralno, ispred Boga, on kriv. Rekao je toj nezahvalnoj mladoj ženi da bi je, upotrijebit ću njegove riječi - "bario" ukoliko je slobodna, a ona je zatim odabrala slobodu koja je strana i odvratna ljudskom rodu. Ubila je djecu da ih se oslobodi."

Nakon što je Nancy Harmon osuđena na smrt u plinskoj komori, profesor Harmon izvršio je samoubojstvo. Dovezao se autom do onog istog mjesta na obali gdje su pronašli djecu. Za kotač je okačio poruku govoreći da je sve njegova krivica. Trebao je znati koliko je njegova žena bolesna. Trebao joj je oduzeti djecu. Bio je odgovoran za njihovu smrt. "Pokušao sam se igrati Boga," napisao je, "Beskrajno sam je volio i mislio da je mogu izlječiti. Smatrao sam da

će joj odgajanje djece odvratiti misli od razmišljanja o pokojnoj majci. Mislio sam da će je izlječiti ljubav i pažnja, ali pogriješio sam; sve je to bilo van moje pomoći. Oprosti mi, Nancy."

Nitko se nije iznenadio kada je presuda pročitana. I to stoga što je netko načuo dvije porotnice kako u baru raspravljaju o slučaju govoreći da je Nancy kriva kao što je i vedro nebo plavo. Kada je određeno drugo suđenje, Rob je već diplomirao, bio unovačen, dobio zaduženja u Vijetnamu i nestao. Bez njega okružni tužitelj nije imao dokaza, pa je oslobodio Nancy zaklinjući se da će je dovući na suđenje čim ga pronađu.

Tijekom je godina Rob često mislio na suđenje. U cijeloj toj predstavi bilo je nešto što ga je kopkalo. Ako bi izuzeo sebe oz svega, nije mogao zamisliti Nancy Harmon kao ubojicu. U toj je sudnici bila poput glinenog goluba. Harmon joj sigurno nije pomogao svojim optuženičkim izjavama u trenutku kada je trebao izjavljivati da je ona divna majka.

U Canadi je bio neka vrsta slavne osobe mađu svim onim dezerterima s kojima se družio i rekao im za suđenje. Zapitkivali su o Nancy, a on im je govorio kakav je dobar komad bila ... nabacujući usput da je u svemu bilo i nešto više od poljupca. Pokazao im je izvatke iz novina i Nancyine fotografije.

Natuknuo je kako vjerojatno ima dosta love - na suđenju se saznalo da joj je mama oporučno ostavila sto pedeset tisuća dolara. Govorio im je da će, ukoliko je ikada pronađe, nekako izvući taj novac od nje i pobjeći u Argentinu.

A onda mu se ukazala prilika. Jedan je od njegovih prijatelja, Jim Ellis, koji je znao za njegovu povezanost s suđenjem Harmonici, otišao kući posjetiti mamu koja je umirala od tumora. Živjela je u Bostonu, no budući je FBI motrio kuću nadajući se da će uhvatiti Jima, sastali su se u Cape Codu, u nekoj unajmljenoj kućici na Maushop jezeru. Vrativši se u Canadu, Jim je bio pun vijesti. Upitao je Roba koliko bi mu vrijedila obavijest o sadašnjem životu Nancy Harmon.

Rob je bio skeptičan sve dok nije ugledao fotografiju koju je Jim kradomice uslikao na plaži. Nije bilo nikakve sumnje da je to ona. Jim je također i malo istraživao. Saznao je da joj je muž poprilično imućan. Brzo su načinili plan. Rob će posjetiti Nancy. Reći joj da će,

ukoliko ga pomogne s pedeset tisuća dolara, otići u Argentinu, a ona se više neće morati brinuti o ponovnom suđenju. Računao je da će brzo pristati na ponudu, posebno sada kada se ponovo udala i ima djecu. Bila je to jeftina cijena za sigurnost da je više nikada nitko neće moći odvući u Californiju na suđenje.

Jim je tražio dvadeset posto dobitka. Dok Rob posjećuje Nancy, Jim će nabaviti lažne kanadske putovnice, iskaznice i rezervacije za Argentinu. Mogle su se nabaviti za određenu cijenu.

Pomno su razradili čitav plan. Rob je uspio unajmiti auto od nekog američkog klinca koji se školovao u Canadi. Obrijao je bradu i ošišao se. Jim ga je upozorio da ne smije izgledati kao hippie jer će ga zaustavljati svaki policajac na cesti.

Rob je odlučio voziti direktno iz Halifaxa. Što je manje vremena proveo u SAD-u, manja je mogućnost da ga uhvate. Planirao je u Cape doći rano ujutro. Jim je saznao da muž otvara ured oko devet i trideset. Njenoj će kući doći oko deset. Jim mu je nacrtao plan ulice, uključujući i prilaz kroz šumu. Tamo je mogao sakriti auto.

Dolazeći u Cape, ponestalo mu je benzina. Zato je skrenuo u Hyannis na benzinsku postaju. Jim mu je rekao da tamo uvijek ima mnogo turista, čak i van sezone. Teško da će netko obraćati pozornost na njega.

Svo je vrijeme puta bio nervozan pokušavajući odlučiti hoće li ovu ponudu predložiti i Nancy i njenom mužu. On će ionako doznati da je podizala veću sumu novca sa računa. No, što ako tip pozove policiju? Rob će biti osuđen za dezerterstvo i ucjenu. Ne, bolje bi bilo popričati samo s Nancy. Sigurno se sjeća kako joj je bilo sjediti na optuženičkoj klupi.

Pomoćnik na benzinskoj postaji bio je vrlo uslužan. Provjerio je stroj, oprao prozore i napumpao gume a da ga nitko ništa nije zamolio. Zbog toga je Rob i postao nepažljiv. Ispisujući račun pomoćnik ga je upitao je li ovdje zbog pećanja. Tada je izbrbljao da je ovdje zapravo stigao zbog lova, odnosno da ide u Adams Port posjetiti bivšu djevojku kojoj vjerovatno neće biti drago što ga vidi. Proklinjući svoju brbljavost, naglo se ugrizao se za jezik i krenuo dalje. Zaustavio se pored obližnjeg restorana i doručkovao.

U Adams Port stigao je u petnaest do deset. Dok je kružio uokolo proučavajući kartu koju mu je Jim nacrtao, iznenada ga je preplavio

dobar osjećaj. Toliko snažan da je gotovo promašio blatnjavu cestu što vodi prema šumi iza njenog imanja. To je shvatio tek nakon što je usporio da bi propustio stari Ford karavan koji je s nje izlazio. Vratio se par metara unazad, krenuo prljavom cesticom, parkirao automobil i zakoraknuo prema stražnjim vratima Nancyne kuće. Upravo u tom trenutku ona je poput luđakinje istrčala na cestu izvikivajući ta imena. Peter, Lisa, to su bila mrtva djeca. Pratio ju je kroz šumu do jezera i gledao kako se baca u vodu. Znao je da je gledala u njegovom pravcu. Nije znao da li ga je vidjela, ali je znao da se mora izvući sa tog mjesta. Nije znao što se dogodilo, ali je znao da ne želi biti umiješan.

Po povratku u auto, smirio se. Možda se je opila. Ukoliko još uvijek oplakuje svoju mrtvu djecu, prihvaćće svaki prijedlog koji će je spasiti novog suđenja.

Odlučio je odsjesti u nekom od motela Adams Porta i pokušati je vidjeti idući dan.

U motelu, Rob se odmah sručio na ležaj i zaspao. Probudio se kasno poslijepodne i uključio televizor da uhvati vijesti. Ekran se izoštrio točno na vrijeme da uhvati svoju sliku i glas koji ga je opisivao kao nestalog svjedoka u slučaju ubojstva Harmon. Umravljen, Rob je slušao najavljiivača kako rekonstruira nestanak Eldredgeove djece. Po prvi put u životu osjetio se ulovljenim u zamku. Sada, kada je obrijao bradu i skratio kosu izgledao je upravo kao i na slici.

Ako je Nancy Eldredge zapravo pobila svoju novu obitelj, tko će vjerovati da on nije imao ništa s tim? To se moralo dogoditi baš neposredno prije njegova dolaska. Rob je mislio o starom Ford karavanu koji je izlazio s cestice baš prije no što će on na nju skrenuti. Registracija Massachusetts, prva dva broja 8_6- ...krupan čovjek za volanom.

Ali on ne može pričati o tome čak ni ako ga uhvate. Ne može priznati da je jutros bio u Eldredgeovoj kući. Tko bi mu vjerovao da govori istinu? Nagon za preživljavanje govorio mu je da što prije napusti Cape Cod, ali loše je bilo to što se više nije mogao koristiti svijetlocrvenim Dodgeom kojeg je tražio svaki policajac.

Spakirao se i iskrao na stražnja vrata motela. Na parkiralištu pokraj Dodgea bila je parkirana "Buba". Još je kroz prozor primjetio par koji je

izlazio iz nje. Prijavili su se u trenutku kad je uključivao televizor. Ukoliko se on ne vara, oni će u motelu ostati bar nekoliko sati. Nitko po ovoj susnježici i vjetru ne izlazi van.

Rob je podigao haubu "Bube", prespojio nekoliko žica i odvezao se. Krenut će cestom 6A koja vodi prema mostu. Uz malo sreće za pola sata bit će van Cape Coda.

Šest minuta poslije projurio je kroz crveno svjetlo. Trideset je sekundi nakon toga pogledao u retrovizor i u njem ugledao blješteće crveno svjetlo. Slijedila ga je policija. Na trenutak je pomislio na predaju; a zatim ga je obuzela želja da izbjegne nevolju. Skrenuo je iza ugla, širom otvorio vrata, pritisnuo papučicu gasa koferom i iskočio iz auta. Nestao je u pošumljenom djelu iza velikih rezidencijalnih kuća, dok je policijski auto nastavio za "Bubom" niz strmu ulicu.

Devetnaesto poglavlje

Kada je Michael počeo trčati niz stepenice, bio je siguran da će ga gospodin Parrish uhvatiti. Ali onda je čuo strašnu lomljivu što je značilo da je gospodin Parrish pao niz stube. Michael je znao da, ako želi pobjeći od gospodina Parrisha, ne smije praviti nikakvu buku. Sjetio se dana kada je mama uklonila tepih sa stuba. "A sada, dok ne postavimo novi tepih, vi ćete se djeco igrati jedne nove igre.", rekla je, "Zove se civilizirano hodanje." Michael i Missy napravili su igru od hodanja po stubama na vrhovima prstiju. Postali su tako dobri, da su se uspijevali prišunjati i preplašiti jedno drugo. Sada, hodajući istim načinom, Michael je uspio skliznuti do prvog kata ne praveći nikakvu buku. Čuo je gospodina Parrisha kako ga doziva, govoreći kako će ga pronaći.

Znao je da mora pobjeći iz kuće. Morao je bježati niz vjetrovitu ulicu, do duge ulice koja vodi do Wigginsovog dućana. Michael još nije bio odlučio hoće li ući u Wigginsov dućan ili protrčati preko ceste 6A, do ceste koja vodi do njegove kuće. Mora pronaći tatu i dovesti ga natrag po Missy.

Jučer je u Wigginsovom dućanu rekao tati da mu se gospodin Parrish ne sviđa. Sada ga se je plašio. Michael je osjećao gušeci strah dok je trčao kroz mračnu kuću. Gospodin Parrish bio je zao čovjek. Zato ih je svezao i sakrio u ormar. Zato se Missy tako uplašila da se nije mogla probuditi. Michael je pokušavao dotaknuti Missy u ormaru. Znao je da je ona preplašena. Ali nije mogao osloboditi svoje ruke. Iz unutrašnjosti ormara mogao je čuti glas tete Dorothy. Ali ona nije pitala za njih. Ona je bila baš tamo i nije niti pretpostavila da su oni tamo. Bio je vrlo ljut što teta Dorothy nije znala da je oni trebaju. A trebala je znati.

Bivalo je sve mračnije. Vidljivost je bila sve slabija. Pri dnu je stuba Michael zbunjeno pogledao oko sebe, a zatim krenuo prema stražnjem dijelu kuće. Stigao je u kuhinju. Tamo su bila stražnja vrata. Dotrčao je do njih i uhvatio kvaku. Upravo se spremao otključati vrata, kada je čuo približavanje koraka. Gospodina Parrish. Koljena su mu počela klecati. Ako se vrata zaglave, Parrish će ga uhvatiti. Brzo, nečujno Michael se iskrao kroz druga kuhinjska vrata, preko malog hodnika, u stražnji salon. Čuo je da gospodin Parrish

zaključava vrata. Čuo je da postavlja stolicu ispod kvake. U kuhinji je zasjalo svjetlo i Michael se skupio iza velikog starinskog kauča. Tiho se namještajući, jedva je stao između kauča i zida. Prašina mu je škakljala nosnice. Želio je kihnuti. Svjetlo u kuhinji i hodniku iznenada se ugasilo, i kuća je utonula u crnilo. Čuo je kako gospodin Parrish šeta uokolo i pali šibicu.

Trenutak je poslije u kuhinji zasjalo scvenkasto svjetlo, a gospodin Parrish je govorio: "U redu je, Michael. Više se ne ljutim. Izadi. Odvest ću te doma tvojoj majci."

Dvadeseto poglavlje

John Kragopoulos namjeravao je u New York krenuti odmah nakon što odveze Dorothy kući. No, petosatna vožnja sada mu se činila nepremostiva, posebno uz ovakav tjeskoban osjećaj i pulsirajuću glavobolju. Vrijeme je bilo grozno. Dorothy mu je pokazala fotografiju koju je izvadila iz novčanika i sama pomisao na tu prekrasnu djecu uvučenu u najcrnje igre, izazivala je mučnimu u želucu.

Koja nevjerojatna pomisao! Još je uvijek postojala mogućnost da su djeca jednostavno negdje odlutala. Kako bi netko mogao povrijediti dijete? John je pomislio na njegove sinove, dvadeset osmogodišnje blizance - jedan je vojni pilot, a drugi arhitekt. Obojica dobri mladići. Očev ponos. Živjet će još dugo nakon njegove smrti. Bili su oni dio njegove besmrtnosti. Što bi se dogodilo da su nestali kao djeca ...

Vožio je prema gradu cestom 6A. Ispred njega, s desne strane, nazirao se atraktivan restoran. Svjetleća reklama bila je poput zvijezde vodilje u poslijepodnevnom sumraku. John je nagonski skrenuo s ceste na parkiralište. Shvatio je da je skoro petnaest sati, a sve što je do tada pojeo bio je komad tosta i šalica kave. Zbog lošeg je vremena vožnja iz New Yorka bila toliko usporena da je bio prisiljen preskočiti ručak.

Razumno je zaključio da je pametno pojesti dobar obrok prije no što krene na put. Ali bio je to i poslovni potez - pokušati porazgovarati s osobljem velikog restorana u blizini imanja koje ga je zanimalo. Možda izvuče neke korisne informacije o vrijednosti zemljišta.

Podsvjesno odobravajući rustikalno uređen restoran, krenuo je direktno u bar. Bio je prazan, što nije čudno jer u ovakvim gradićima rijetko tko i izlazi prije pet popodne. Naručio je Chivas Regal s ledom i upitao konobara je li moguće naručiti i nešto za jelo.

"Naravno." Konobar je bio u četrdesetim, tamne kose i izraženih jagodičnih kostiju. Svidio mu se uljudan odgovor i način na koji je održavao bar. "Ukoliko ste za odrezak, juneći je odličan.", preporučio je. "Kuhinja je zapravo zatvorena između četrnaest i trideset i petnaest sati, ali ukoliko nemate ništa protiv jesti ovdje ..."

"Zvuči odlično." Brzo je naručio krvavi odrezak i zelenu salatu. Chivas ga je ugrijao, a i raspoloženje mu se popravljalo. "Spravljate dobra pića.", pohvalio je konobara.

Ovaj mu je uzvratio osmijehom. "Treba doista biti nadaren za spravljanje scotcha s ledom"

"Ja se također bavim ovim poslom. Znete što sam htio reći." John je odlučio biti iskren. "Razmišljam o kupnji kuće koju zovu "osmatračnica" i preurediti je u restoran. Koje je vaše prvo mišljenje?"

Čovjek je lijeno kimnuo glavom. "Moglo bi ići. Mislim na vrhunski restoran. Mi ovdje imamo posla, ali dolaze nam ljudi prosječnih primanja. Obitelji s djecom. Stare umirovljene gospođe. Turisti koji idu na plažu ili u antikvarijate. Restoran je na glavnoj cesti. Ali mjesto kao što je "osmatračnica", s pogledom na zaljev ... uz dobar ugođaj, dobro piće, dobar jelovnik ... mogli bi naplaćivati najskupljim cijenama, a da ga održite neprekidno punim."

"To sam i ja mislio."

"Naravno, da sam na vašem mjestu, prvo bih se riješio onog čudaka s najgornjeg kata."

"I sam sam razmišljao o njemu. Doista je nekako čudan."

"Ovdje je kao svake godine u isto vrijeme, zbog pecanja. To mi je rekao Ray Eldredge. Onaj čija su djeca nestala. "

"Čuo sam."

"Baš šteta. Dobra malena djeca. Ray i njegova gopođa ponekad ih dovode ovamo. Zgodna žena; mislim na Rayevu suprugu. Ali kao što sam i prije rekao, ja nisam odavde. Prestao sam konobariti u New Yorku nakon što su me triput opljačkali vraćajući se kući s posla. Ali uvijek sam bio lud za pecanjem. Tako sam i završio ovdje. I tako jedan dan, prije nekoliko tjedana, ovamo uđe neki krupan frajer i naruči piće. Znam tko je, već sam ga i prije viđao. Podstanar u "osmatračnici." Budući da sam tip koji će pokušati svakoga opustiti, olakšati mu teret s leđa, upitam ga je li bio ovdje u rujnu na pecanju. Znete li što je taj glupan odgovorio?"

John je čekao odgovor.

"Ništa. Tajac. Muk. Nije imao pojma." Barmen je stajao s rukama obješenim o bokove. "Možete li vjerovati da netko ovdje dolazi sedam godina na pecanje, a da još uvijek ne zna što sam htio reći?"

Odrezak je stigao. John je zadovoljno počeo jesti. Bio je vrlo ukusan. Konačno se dokraja opustio i počeo razmišljati o "osmatračnici."

Ono što je čuo od barmena, samo je učvrstilo njegovu odluku da ponudi svoju cijenu za kuću.

Uživao je obilazeći je. Neugodan osjećaj obuzeo ga je jedino na zadnjem katu. To je to. Nije mu se svidio podstanar, gospodin Parrish, a ne apartman.

John je dovršio odrezak i platio račun, ne zaboravljajući bogato nagraditi barmena. Napustio je restoran i krenuo prema autu. Trebao je skrenuti desno prema auto cesti. Umjesto toga je nekoliko minuta neodlučno sjedio u autu. Koji mu je vrug? Ponašao se poput budale. Što ga je to tjeralo da se vrati u "osmatračnicu"?

Courtney Parrish bio je nervozan. John je toliko godina proveo baveći se poslom koji zahtijeva procjenjivanje ljudi, da je vrlo lako mogao uočiti nervozu i napetost na nekome. Taj je čovjek bio zabrinut ... očajnički je čekao da iziđu. Zašto? Oko sebe je širio neugodan i težak miris znoja ... miris straha ...ali straha od čega? A i taj teleskop. Parrish je požurio promjeniti pravac gledanja kada se John sagnuo pogledati. Kada ga je otprilike vratio na mjesto na kojem je i prije stajao, mogao je vidjeti policijske aute oko Eldredgeove kuća. Strašno jak teleskop. Ukoliko bi ga netko usmjerio prema nekom od prozora u gradu, moglo ga se jednostavno nazvati voajerom.

Je li moguće da je Courtney Parrish gledao kroz teleskop u trenutku kada je netko odvodio djecu ... je li moguće da je nešto vidio? Ali da jest, naravno da bi pozvao policiju.

Auto je bio hladan. John je ubacio ključ u bravu i čekao da se ugrije. Uzeo je cigaretu i upalio je malenim, zlatnim Dunhillovim upaljačem. Bio je to poklon njegove žene za godišnjicu braka; ekstravagantan, vrijedan predmet.

Baš je budala. Sumnjičava budala. Što bi netko drugi učinio? Nazvao policiju i rekao da neki čovjek izgleda nervozan i da bi trebali provjeriti? A čak i da provjere, Courtney Parrish bi vjerojatno rekao; "Upravo sam se spremio na kupanje i nisam bio oduševljen što, u tako kratkom vremenu, netko dolazi vidjeti kuću." Savršeno razuman odgovor. Samci obično vrlo točno slijede njihove navike.

Samac. To je bila riječ. To je ono što je smetalo Johna. Iznenadio se što nije vidio još nekoga u apartmanu. Zbog nečega je bio siguran da je s njim još netko.

Zbog one dječje igračke u kadi. To je to. Ta smiješna gumena patkica. I taj miris dječjeg pudera ...

Sumnja je bila toliko apsurdna, da je nije mogao izgovoriti naglas.

Znao je što učiniti. Namjerno je izvadio zlatan upaljač iz džepa i sakrio ga u pretinac u autu. Nenajavljeno će se vratiti u "osmatračnicu." Kada mu Courtney Parrish otvori vrata, zamolit će ga za dozvolu da potraži taj vrijedan predmet koji mu je sigurno ispao tijekom razgledavanja kuće. Bio je to jednostavan i logičan razlog. To će mu dati vremena da pozornije razgleda uokolo i ili odbaci tu smiješnu sumnju ili pronađe nešto više od toga, zbog čega bi vrijedilo obavijestiti policiju.

Kada je to smislio, pritisnuo je papučicu gasa i skrenuo ulijevo na cestu 6A, prema centru Adams Porta i vijugavoj, strmoj cestici što vodi do "osmatračnice." U mislima mu je neprekidno bila gumena patkica ...

Dvadeset i prvo poglavlje

Nije se željela sjetiti ... Osjećala je samo bol u glavi. Jednom je kao malena , Nancy srušila zdjelu sa štednjaka. Još se sjećala crvenih potoka juhe od rajčica koji su klizili po njoj. U bolnici je provela nekoliko tjedana i još uvijek imala malene ožiljke po prsima.

...Carl ju je pitao o tim ožiljcima...dodirivao ih... "Jadna moja malena djevojčice, zlato moje malo..." Volio je uvijek iznova čuti o tome. " je li te mnogo bolilo?"; upitao bi.

Samo prisjećanje je bilo nalik tome... samo bol. Nemoj se sjećati... zaboravi... zaboravi... ne želim se prisjećati...

Ali pitanja, uporna, daleka...pitanja o Carlu... o mami... Lisi...Peteru... Njen glas. Ona je pričala. Odgovarala na pitanja.

"Ne molim vas, ne želim pričati o tome."

" Ali moraš. Moraš nam pomoći." Taj uporni glas. Zašto? Zašto?

" Nancy, reci nam zašto si se bojala Carla?"

Morala je odgovoriti, Ako ni zbog čega drugog onda bar da zaustavi daljnje ispitavanje.

Negdje daleko čula je svoj glas kako pokušava odgovoriti. ...Bilo je to kao da gleda sebe na pozornici. ...

Prizori su poprimali oblik.

Mama... večera... posljednji puta kada ju je vidjela... njeno tako zabrinuto lice, kako gleda u nju, u Carla. " Gdje si kupila tu haljinu Nancy? " Vidjela je da joj se ne sviđa.

Bila je to bijela vunena haljina. "Carl mi je pomogao da je odaberem. Sviđa ti se?"

"Nije li malo...premladenačka?"

Majka je otišla na telefon. Nazvati dr. Milesa? Nancy se nadala da je tako. Željela je da mama bude sretna. ...Možda bi trebala poći kući s njom. ...Možda bi se prestala osjećati tako umorno. Je li to bila rekla Carlu?

Carl se ustao od stola. "Ispričaj me, dušo." ...Mama se vraća prije njega...

"Sutra moramo razgovarati... kad ostanemo sami. Doći ću po tebe pa ćemo otići na doručak."

Carl se vratio... i mama... ljubi je u obraz... "Laku noć, srce. Vidimo se u osam." Mama ulazi u unajmljeni auto, maše, odlazi niz ulicu...

Carl ju je odvezao doma. "Bojim se da me tvoja mama previše ne voli."

Telefonski poziv... "Dogodila se nesreća... volan..."

Carl... "Ja ću se brinuti o tebi moja mala djevojčice..."

Pogreb...

Vjenčanje. Mlada bi trebala biti u bijelom. Obući će bijelu vunenu haljinu. Ona će biti prikladna za matični ured.

Ali nije ju mogla obući... masne mrlje na ramenima. ..."Carl, gdje li sam mogla zamasniti ovu haljinu? Nosila sam je jedino na večeri s mamom."

"Odnijeti ću je na kemijsko čišćenje." Njegova ruka poznato je grli...

"Ne...ne...ne..."

Taj glas." O čemu govoriš Nancy?"

"Ne znam... nisam sigurna... Bojim se..."

"Bojiš se Carla? "

"Ne... on je dobar prema meni. ...Stalno sam umorna...uvijek tako umorna. ...Popij svoj lijek. ...Trebaš ga. ...Djeca...Peter i Lisa...zbrinuti za to vrijeme. ...Carl je bio dobar. ...Molim te Carl zatvori vrata. ...Molim te Carl, to ne volim. ...Ne diraj me tako. ...Ostavi me na miru..."

"Kako te treba ostaviti na miru, Nancy?"

"Ne...ne želim pričati o tome..."

"Je li Carl bio dobar prema djeci?"

"Morala su ga slušati... Morala su biti dobra...Peter ga se bojao...i Lisa. ..."Znači moja mala djevojčica ima malenu djevojčicu" ..."

"Je li to Carl rekao?"

"Da. Više me ne dodiruje. ...Drago mi je zbog toga. ...Ali ne smijem više uzimati lijek poslije večere...suviše sam umorna. ...Nešto nije u redu. ...Moram otići. ...I djeca...pobjeći..."

"Od Carla?"

"Ja nisam bolesna. ...Carl je bolestan..."

"Kako misliš, bolestan?"

"Ne znam..."

"Nancy, reci mi o danu kada su nestali Lisa i Peter. Čega se sjećaš?"

"Carl je ljut."

"Zašto ljut?"

"Lijek...prošle noći...video je da ga proljevam...donio je još...natjerao me da ga popijem. ...Tako umorna...pospana. ...Lisa plače...Carl...s njom. ...Moram ustati...otići do nje. ...Užasno plače. ...Carl ju je udario...rekao da se popiškila u krevet. ...Moram je odvesti nekuda... ujutro. ...Moj rođendan...reći ću Carlu..."

"Reći mu što?"

"On zna...počinje sumnjati..."

"U što sumnjati Nancy?"

"Da odlazim...s djecom. ...Moram otići..."

"Zar ga nisi voljela?"

"Trebala sam. Čestitao mi je rođendan...Lisa je bila vrlo tiha. Obećala sam joj da ćemo ispeći moju rođendansku tortu. Ona, Peter i ja. ...Kupit ćemo svijeće i čokoladu. Vrijeme je loše...počinje kišiti. ...Možda se Lisa razboli. ...?"

"Da li je Carl otišao u školu toga dana?"

"Da. ...Telefonirao je. ...Rekla sam da idemo u robnu kuću... nakon toga sam svratila doktoru da pogleda Lisu. ...Bila sam zabrinuta.Rekla sam da u jedanaest moram izaći... poslije dječijeg programa na televiziji. ...?"

"Što je Carl rekao kad si mu rekla da si zabrinuta za Lisu?"

"Rekao je da je to bio samo loš dan... ako se Lisa prehladila, on ne želi da ide van. Rekla sam da ću ih ostaviti u autu dok kupujem. ...Željeli su pomoći oko torte. ...Bili su uzbuđeni oko mog rođendana. Njima nedostaje zabave. ... nisam smjela dopustiti Carlu da bude tako krut, meni se to ne sviđa... moja greška. ... Razgovarati ću sa liječnikom ...moram pitati doktora... o Lisi ... o meni. ...Zašto sam uvijek tako umorna? ... Zašto uzimam tako puno lijekova? ... Rob je nasmijavao djecu. ...S njim su bili skroz različiti. ...Djeca se trebaju smijati. ..."

"Da li si bila zaljubljena u Roba, Nancy?"

" Ne. ... Bila sam u kavezu... morala sam izaći van... pričati sa nekim. ...tad je Rob rekao ono što sam mu pričala. ...Nije bilo tako... nije bilo tako. ... " Počela je podizati glas.

Lendonov glas postane umirujući. "A zatim si u jedanaest otišla s djecom u dućan."

"Da. Kiši ... Rekla sam djeci da ostanu u autu ... Obećali su da hoće ... Takova dobra djeca ... Ostavila sam ih na stražnjem sjedalu ...

Više ih nikada nisam vidjela ... nikada ... nikada ..."

"Je li na parkiralištu bilo mnogo auta?"

"Ne ... Nikoga poznatog u dućanu ... Tako vjetrovito ... hladno ... nema mnogo ljudi ..."

"Koliko si se zadržala u dućanu?"

"Ne dugo ... deset minuta. ... Nisam mogla pronaći rođendanske svijeće. ... Deset minuta. ... Žurim do auta. ... Djeca su nestala."

Glas joj je postajao uzbuđeniji.

"Što si tada učinila?"

"Ne znam što učiniti ... Možda su otišla kupiti poklon za mene. ... Peter ima novca. ... Izišli bi samo zbog toga. ... Bili su dobri ... Ali zbog toga bi otišli. ... Možda su u drugom dućanu ... zlatarni ... Pogledaj u slastičarnu ... pogledaj u poklon galeriju ... u drugi dućan ... trči natrag do auta ... Traži, traži djecu ..."

"Jesi li upitala nekoga je li ih možda vidio?"

"Nisam. ... Carl ne smije saznati. Ljutit će se ... Ne želim da kažnjava djecu ..."

"Ti si, znači, provjerila sve dućane u robnoj kući."

"Možda su me pošla tražiti ... i izgubila se. ... Gledaj na parkiralištu. ... Možda ne mogu pronaći auto. ... Počinjem ih dozivati. ... Bojim se. ... Netko govori da će obavijestiti policiju i mog muža. ... Govorim; "Nemojte reći mužu, molim vas." Žena je to posvjedočila na sudu. ... Ja samo nisam željela da se Carl ljuti. ..."

"Zašto to nisi rekla na sudu?"

"Nisam smjela. ... Odvjetnik je rekao; "Nemoj reći da je Carl bio ljut. ... Nemoj reći za svađu na telefonu. ... Lisa se nije upiščila u krevet ... krevet je suh ..."

"O čemu pričaš?"

"Krevet je suh ... Zašto ju je Carl povrijedio? Zašto? Nije bitno. ... Ništa nije bitno. ... Djeca su nestala. ... Michael ... nema ni Missy. ... Traži ih ... moraš ih tražiti ..."

"Ispričaj nam o jutrošnjoj potrazi za Michaelom i Missy."

"Moram pogledati na jezeru. ... Možda su otišli na jezero. ... Možda su pali u vodu. ... Požuri, požuri. ... Nešto je u jezeru. ... Nešto je pod vodom ..."

"Što je pod vodom, Nancy?"

"Crveno, nešto crveno. ... Možda Missyna rukavica ... moram je dohvatiti. ... Voda je tako hladna. ... ne mogu doseći. ... Nije rukavica. ... Hladno je, hladno..."

"Što si tada učinila?"

"Djeca nisu ovdje. ... Izađi iz vode. ... Tako je hladno ... plaža ... pala sam na plažu. ... On je još uvijek bio tamo ... u šumi ... gledao me. ... Vidjela sam ga ... gledao me je."

Jed Coffin je ustao. Ray se žustro približio kauču. Lendon je podigao ruku u znak upozorenja. "Tko je bio tamo, Nancy?", upitao je, "Reci nam tko je bio tamo?"

"Muškarac ... znam ga. ... To je ... to je ... Rob Legler. ... Rob Legler bio je tamo. ... Skrivao se ... gledao me." Glas joj se stišavao; očni se kapci podizali i spuštali. Ray je problijedio. Dorothy šokirano udahnula zrak. Znači da su dva slučaja povezana.

"Amytal će uskoro prestati djelovati. Brzo će se probuditi." Lendon je ustao s grimasom na licu zbog ukočenih koljena i nogu.

"Doktore, mogu li razgovarati s vama i Jonathanom nasamo?", upitao je Jed.

"Ray, ostani s njom.", savjetovao je Lendon, "Za nekoliko minuta bit će budna."

Troja su se muškaraca uputila u blagovaonu. "Doktore, koliko će dugo ovo trajati?", oštrim je tonom upitao Jed.

"Smatram da je ne bismo smjeli više ispitivati."

"Iz svega ovoga doznali smo samo da se bojala muža; da ga očigledno nije voljela i da je Rob Legler jutros možda bio na jezeru."

Lendon je zbunjeno gledao. "Za Boga miloga, zar niste čuli što je ta žena govorila? Zar niste svjesni što ste čuli?"

"Znam jedino da me ništa od ovoga što sam čuo neće osloboditi odgovornosti da pronađem njihovu djecu. Čuo sam da se Nancy Eldredge okrivljuje za smrt svoje majke, što je uobičajeno jer je majka došla u posjetu njoj. Reakcije na prvog muža zvuče poprilično histerično. Pokušava ga okriviti za činjenicu da je htijela otići."

"Kakav je vaš dojam o Carlu Harmonu?", tiho je upitao Lendon.

"Jedan od onih posesivnih tipova koji se ženi mlađom ženom i želi sve imati pod kontrolom. Dovraga, on nije ništa drugačiji od pola muškaraca u Capeu. Točno vam mogu reći imena muževa koji ne dopuštaju svojim ženama da prilaze peći, ukoliko se ne radi o ručku.

Znam jednoga koji ne dozvoljava ženi voziti auto. Drugi opet ne pušta svoju ženu noću van. Sve su to vrlo česti slučajevi. Možda stoga sve one ženske udruge imaju o čemu blebetati."

"Zapovjedniče, znate li što je pedofilija?"

Jonathan je kimnuo glavom. "Baš sam o tome i sam razmišljao.", rekao je.

Lendon nije čekao Jedov odgovor. "Običnim rječnikom rečeno, to je seksualna devijacija koja uključuje seksualnu aktivnost bilo koje vrste s djetetom koje još nije zašlo u pubertet."

"Kakve to ima veze s ovim o čemu pričamo?"

"I nema ... ne u cijelosti. Nancy je imala osamnaest godina kada se udala. No, izgledala je vrlo djetinje. Recite mi zapovjedniče, možete li provjeriti Carl Harmonov dosije?"

Jed Coffin izgledao je krajnje uznemireno. Dok je odgovarao, glas mu je podrhtavao od potisnutog bijesa. Pokazao je prema prozoru na kojem je susnježica otkucavala svoj uporni, oštri staccato.

"Doktore," rekao je, "da li vi to vidite i čujete?"

"Negdje vani izgubljeno i smrznuto luta dvoje djece, ili su u rukama bogzna kakve propalice a možda su i mrtva. Ali moj posao je da ih nađem, da ih odmah pronađem. Imamo jedan jasan trag. Oboje, Nancy Eldredge i prodavač na benzinskoj crpki smjestili su Roba Leglera, prilično sumnjivu osobu, u neposrednu blizinu centra događanja. To je informacija od koje mogu poći." Glas mu je odzvanjao prezirom. "A vi tražite od mene da gubim svoje vrijeme provjeravajući mrtvog čovjeka, samo da potvrdim vašu genijalnu teoriju."

Telefon je zazvonio. Bernie Mills, koji je do tada gotovo neprimjetno stajao u sobi, požuri odgovoriti. Brzo je podigao telefon. Poziv je bio iz policijske stanice. "Daj mi zapovjednika." Procijedi narednik Spoler sa centrale.

Lendon i Jonathan gledali su kako zapovjednik Coffin prvo sluša, a zatim postavlja brza, kratka pitanja. "Prije koliko vremena? Gdje?"

Ljudi su nijemo pogledali. Glendon je shvati da se moli. Neku nerazumljivu, vatrenu molitvu da poruka ne nosi ,, o djeci.

Jed je spustio slušalicu i okrenuo se ka njima. "Rob Legler se oko pola jedanaest jutros nalazio u motelu, baš ovdje u gradu. Auto, koji mi vjerujemo da je jutros ukrao, nađen je razmrskan na cesti 6A, ali

on je pobjegao. Vjerovatno je krenuo prema unutrašnjosti. Pokrenuli smo cjelovitu potragu za njim i ja idem tamo da rukovodim. Ovdje ću ostaviti službenika Millsa. Uхватit ćemo tu ptičicu Leglera, i kad to obavimo, mislim da ćemo zbilja saznati što se dogodilo toj djeci."

Čim su se za zapovjednikom zatvorila vrata, Jonhatan se obrati Lendonu. "Što vi mislite o svemu tome?" upita.

Lendon pričekava dugi trenutak prije no što će odgovoriti. Tako sam blizu rješenju, pomisli. Vidim Priscillu na tom telefonu ... zove me. Carl Harmon je napustio stol prije nje. Gdje je otišao? Da li je prečuo što mi je Priscilla rekla? Nancy je rekla da joj je haljina bila umašćena. Da li je to rekla u kontekstu toga da su Carlove ruke bile umazane i da joj je stavivši ruke na ramena umastio haljinu? Da li je pokušavala reći da vjeruje da je Carl Harmon učinio nešto Priscillinim kolima? Lendon uvidje logiku tog zaključka. Ali kakve sve to vrijednosti ima, uzimajući u obzir da Carl Harmon leži na groblju?

Jonathan reče, "Ako vi razmišljate poput mene, povratak na nestanak Harmonove djece neće nam pomoći. Vi mislite o ocu."

"Da," odgovori Lendon.

"A pošto je on mrtav, okrećemo se Robu Legleru, čovjeku kojeg je u vlastitu kuću poslao Carl Harmon i jedinom svjedoku čiji je iskaz teretio Nancy. Koliko je pouzdano njeno svjedočenje pod amitalom, jutros?"

Lendon zatrese glavom. "Nisam siguran. Poznato je da se i pod sedativima neki pacijenti mogu oduprijeti. Ali vjerujem da je vidjela - ili vjeruje da je vidjela - roba Leglera na jezeru Maushop."

"A onda on, oko pola jedanaest jutros, svraća u motel SAM." odvrati Jonathan.

Lendon klimanjem glavom potvrdi.

Bez riječi, dvojica ljudi se okrenuše i pogledaše kroz prozor prema jezeru.

Dvadeset i drugo poglavlje

Televizijske vijesti u pet dale su kratak osvrt na srednjoistočnu krizu, rastuću inflaciju, prijetnje štrajkom djelatnika automobilske industrije i loš položaj New England Patriotsa na tablici. Više od pola emisije bilo je posvećeno nestanku Eldredgeove djece i starim filmskim isječcima iz medijski zanimljivog slučaja Harmon.

Slike su se redale na Cape Codskoj televiziji. Posebna pažnja bila je usredotočena na onu koja je prikazivala Roba Leglera kako skupa sa profesorom Carlom Harmonom napušta sudnicu San Franciska nakon što je Nancy Harmon osuđena za hotimično ubojstvo svoje djece.

Glas komentatora postao je izrazito užurban nakon prikazivanja slike. "Sa sigurnošću je potvrđeno prisustvo Roba Leglera u neposrednoj blizini kuće Leglerovih jutros. Ako vjerujete da ste vidjeli ovog čovjeka, molimo da odmah nazovete posebni policijski broj: KL5-3800. U pitanju su životi Eldredgeove djece. Ako vjerujete da imate kakvih saznanja o osobi ili osobama odgovornim za nestanak djece, molimo nazovite: KL5-3800. Dozvolite da ponovim: KL5-3800."

Wigginsi su zatvorili dućan u trenutku nestanka struje i već su kod kuće pratili vijesti koristeći televizor priključen na akumulator.

"Ovaj čovjek izgleda nekako poznato," primjeti gospođa Wiggins.

"Ti bi to ionako rekla," odgovnda njen muž.

"Ne... zbilja. Postoji nešto u vezi s njim ... u načinu kako se naginje naprijed ... Sigurno nema u što gledati."

Jack Wiggins se zagleda u svoju ženu. Baš sam se mislio da je tip koji bi općinio mladu ženu."

"On? O, pa ti misliš na mlađeg. Ja govorim o drugom - profesoru."

Jack samilosno pogleda svoju ženu. "Zato ja govorim da žene nisu nikakvi svjedoci i da nikad ne bi trebale biti u poroti. Nitko ne govori o tom profesoru Harmonu. On je počinio samoubojstvo. Govore o tom Legleru."

Gospođa Wiggins zagriže usnicu. "Vidim. U redu , pretpostavljam da si u pravu. Samo mi je ... u redu..."

Muž tromo ustade. "Kad će večera?"

" Ne zadugo. Ali teško je brinuti o hrani dok misliš na male Michaela i Missy ...Bog zna gdje su. ... Kako li im pomoći. Nije me briga što govore o Nancy Eldredge. Nikad nije prečesto svraćala u dućan, ali kad bi svratila, uživala sam je gledati sa djecom. Postupala je s njima na tako lijep način -nikad uzrujano, nikad otresito, kao većina tih mladih majki.Znaš, to čini naše malo otkriće tako nevažnim."

" Kakvo smo to malo otkriće imali ?" njen će muž tonom oštrog sumnjičenja.

" Dobro ... " Gospođa Wiggins gricnu usnicu.Imali su toliko problema sa snabdjevačima prošlog ljeta. Jack bi se jako uznemirio čak i na spomen toga.Zbog toga joj se, čitav dan, nije učinilo vrijednim da mu spominje da je siguna da je gospodin Parrish jutros sa police ukrao veliku posudu pudera za bebe.

Dvadeset i treće poglavlje

U skromnom domu nedaleko Crkve Sv. Franje u Hyannis Portu bio je uključen televizor. Obitelj Patricka Keeneya upravo se spremala večerati. Sve su oči bile uperene u maleni prijemnik smješten u blagovaoni.

Ellen Keeney odmahнула je glavom kada su se na ekranu pojavili likovi Michaela i Missy Eldredge. Nesvjesno je pogledala svoju djecu - Neil i Jimmy, Deidre i Kit ... jedan ... dva ... tri ... četiri. Tako ih je prebrojavala kad god bi išli na plažu. Nijada nije prestala prebrojavati glave. O, Bože, ne daj da im se što dogodi. Bila je to njena molitva.

Ellen je svakodnevno odlazila na misu i to obično u isto vrijeme kad i gospođa Rose Kennedy. Prisjetila se dana kada je ubijen predsjednik, a zatim i Bobby. Gospođa Kennedy dolazila bi u crkvu, lica zgrčenog od bola, ali još uvijek ponosna i sabrana. Ellen je nikada nije gledala tijekom mise. Jadna žena, pa i ona je trebala malo privatnosti. Ukoliko su skupa izlazile nakon mise, gospođa Kennedy često bi se nasmiješila, kimnula i poželjela mi dobro jutro. Kako to ona može podnijeti?, pitala se Ellen. Kako to ona može izdržati? Sada se pitala isto pitanje. Kako to Nancy Eldredge može podnijeti? ... posebno nakon što joj se to već i prije dogodilo.

Komentator je govorio o članku u novinama - policija pokušava pronaći autora. U sebi je već odlučila da ne vjeruje da je Nancy odgovorna za smrt djece. To jednostavno nije bilo moguće. Niti jedna majka ne bi nikada mogla nautiti svojoj djeci. Primjetila je da je Pat gleda, pa mu se slabašno nasmiješila. Značilo je to - Mi smo, moja ljubavi, blagoslovljeni; mi smo sretnici.

"Užasno se udebljao.", rekao je Neil.

Ellen je zbunjeno gledala njeno najstarije dijete. Neil je imao samo sedam godina, ali ju je užasno zabrinjavao. Bio je tako smion, tako nepredvidljiv. Imao je plavo smeđu kosu i sive oči, na Pata. Bio je, za njegove godine, malen rastom i znala je da ga to zabrinjava. Tješila bi ga s vremena na vrijeme, govoreći; "Tvoj je tata visok, i ujak John je visok, a jednoga ćeš dana i ti biti."

Ipak, Neil je izgledao mlađi od bilo koga drugog u svom razredu.

"Tko se udebljao, dušo?" upita odsutno, upirući ponovno pogled u ekran.

"Čovjek, onaj sprijeda. To je onaj koji mi je prošli mjesec dao dolar da na pošti pitam ima li kakva pošiljka za njega. Sjećaš se, nisi mi htjela vjerovati pa sam ti pokazao bilješku koju mi je napisao."

"Griješiš, Neil. Taj čovjek je odavno mrtav."

Neil je i dalje izgledao uvjeren. "Vidiš, ti mi nikad ne vjeruješ. Kad si me stalno zapitkivala otkud mi taj dolar i kad sam ti rekao, ti mi također nisi vjerovala. On je puno deblji i potpuno ćelav, ali dok je izlazio iz Ford karavana, imao je glavu nekako ovješenu na vratu poput tog čovjeka."

Voditelj je govorio, "... bilo kakva informacija, ma koliko izgledala nevažna, može pomoći."

Pat se namršti.

"Zašto si ljut, tata?" nesigurno upita petogodišnja Deirdre.

Lice mu se opusti. "Valjda zato što ponekad shvatim kako je teško odgojiti malu "bandu" poput vas," dok joj je odgovarao rukom je gladio njenu kovrčavu glavicu, zahvalan što mu je ona na dohvat ruke. "Neil, ugasi televizor," naložio je sinu. "Djeco prije blagoslova pomolićemo se Bogu da Eldredgeovu djecu sretno vrati kući."

Kroz molitvu koja je uslijedila, Elenine su misli vrludale. Oni mole za bilo kakvu informaciju, ma kako beznačajnu, a Neil je dobio taj dolar da podigne pismo iz pošte. Točno se sjećala dana: srijeda, prije četiri tjedna. Sjećala se datuma jer je toga dana bio roditeljski sastanak, a Neil je malo kasnio na ranu večeru. Odjednom se sjeti nečeg.

"Neil, da li slučajno još uvijek imaš onu bilješku koju ti je čovjek dao da pokažeš u pošti?" upitala je. Nisam li te vidjela da je stavljaš u svoju kasicu skupa s dolarom?"

"Da, sačuvao sam je."

"Da li bi mi je donio?" upita ga. "Želim vidjeti ime na njoj."

Pat ju je proučavao. Kad je Neil otišao, on upita; "Nemoj mi reći da misliš ..."

Odjednom se osjetila smiješnom. "Jedi, dragi. Mislim da sam samo malo uznemirena. Ljudi kao ja uvijek policiji krađu vrijeme. Kit, dodaj mi svoj tanjur. Odrezat ću ti komad s kraja mesne štruce, baš kao što voliš."

Dvadeset i četvrto poglavlje

Sve je išlo tako loše. Ništa nije uspijevalo prema očekivanju. Najprije dolazak te budalaste žene, zatim djevojčica; morat će pričekati dok se ne probudi, ako se uopće probudi, da može osjetiti njeno micanje i otimanje. Onda dečko koji je zbrisao i skriva se. Morat će ga pronaći.

Courtney je imao osjećaj da mu sve klizi kroz prste. Osjećaj zadovoljstva i iščekivanja pretvorio se u razočaranje i kivnost. Nije se više preznojavao, ali se teški znoj još uvijek cijedio niz njegovu odjeću čineći da se ova neugodno ulijepi za tijelo. Pomisao na dječakove velike plave oči, toliko nalik Nancynim, nije mu doprinosila zadovoljstvu.

Dječak je bio prijetnja. Ako pobjegne, to će biti kraj. Bolje da svrši s oboje; bolje da učini ono što je već činio. U trenutku može otkloniti prijetnju - začepiti im usta i nosnice - a poslije nekoliko sati, kad plima bude dovoljno jaka, prepustiti im tijela valovima. Nitko neće znati. Onda će opet biti siguran i bez ikakve prijetnje uživati u njenim mukama.

A slijedeće noći, u potpunoj sigurnosti, polako će se odvesti ka unutrašnjosti. Da, krenut će u sumrak, vjerovatno će naići na kakvu djevojčicu kojoj će se predstaviti kao novi učitelj. ... To uvijek pali.

Nakon odluke, osjećao se bolje. Sada je samo trebalo dokinuti jedinu nevolju. To dijete, poslušno poput Nancy ... neugodno ... nezahvalno ... koje želi pobjeći... pronaći će ga. Vezat će ga trakom od gumene plahte. Nabavio je točno istu vrstu kakvu je Nancy tražila kod Loweryja. Tada će najprije srediti dječaka, zbog toga što je mali nevolja. A tad ... mala djevojčica ... također odmah. Bilo bi previše opasno da bar nju zadrži.

Osjet opasnosti oduvijek je pojačavao njegovu percepciju. Kao zadnji put. Nije imao pojma što će uraditi kada je prelazio put od sveučilišta do robne kuće. Znao je samo da ne smije dozvoliti Nancy da odvede Lisu liječniku. Bio je tamo prije no što je ona stigla, parkirao se na puteljku između studentskog naselja i robne kuće. Gledao ju je kako dolazi, priča s djecom, ulazi u dućan. U blizini nije bilo drugih auta. Na ulici niti psa. U hipu je znao što mu je činiti.

Djeca su bila tako poslušna. Izgledala su zatečeno i zaplašeno kada je otvorio automobilska vrata. Ali kada je rekao, "Sad ćemo mami prirediti rođendansku šalu,"brzo su uskočila u prtljažnik i to je bilo to. Plastične vreće preko njihovih glava, čvrsto svezane, njegove ruke ih drže dok se ne prestaju otimati; zatvara prtljažnik i vraća se u školu. Nije prošlo ni osam minuta; on je već u svom laboratoriju, svi studenti prisutni na vježbama. Soba puna svjedoka spremnih da u slučaju potrebe potvrde njegov alibi. Te noći jednostavno je odvezao auto do plaže i tijela bacio u ocean. Prilika iskorištena, opasnost izbjegnuta, kako prije sedam godina, tako će biti i danas. "Michael, dođi Michael. Odvešću te doma mami."

Još je bio u kuhinji. Držao je baterijsku lampu i gledao uokolo. Ovdje se nije imao gdje skriti. Naći dječaka u ovoj mračnoj kućerini punoj zakutaka, služeći samo lampom, moglo bi biti jako teško. Moglo bi trajati satima, i otkud da uopće krene.

"Michael, zar ne želiš kući svojoj majci?" pozvao je ponovno. "Ona nije otišla k Bogu ... bolje joj je ... želi te vidjeti."

Da li da započne od trećeg kata, da prvo obiđe one sobetine ? zapitao se.

Ali dječak će sigurno pokušati izaći iz kuće. Bio je pametan. Neće htjeti ostati gore. Da li će pokušati na prednja vrata? Bolje da pogleda tamo.

Počeo je od malog hodnika, kroz malo predsoblje. Ako je dječak pokušao stići do kuhinje pa odustao čuvši njegov dolazak onda je to bilo logično mjesto da se skrije.

Da li je to što čuje nečije disanje, ili samo vjetar propuhuje kroz prozore? Spustio se u sobu, držeći lampu visoko iznad glave. Strijeljao je očima, hvatajući odbljeske predmeta. Već se okretao ka izlazu kad povuče lampu na svoju desnu stranu.

Zabuljio se u ono što je ugledao istodobno ispuštajući visok, histeričan pisak. Ugledao je obris malog tijela sklupčanog iza kauča u kutu sobe. "Našao sam te, Michael," kliknu još se hihoćući, "i ovaj put mi nećeš pobjeći."

Dvadeset i peto poglavlje

Struje je nestalo upravo u trenutku kada je John Kragopoulos skretao s ceste 6A na onu koja je vodila do "osmatračnice." Odmah je uključio duga svjetla. Vidljivost je još uvijek bila slaba. Vozio je polako osjećajući sklisku cestu pod kotačima auta i njegovo zanošenje u zavojima.

Pitao se kako bi upoće mogao opravdati lutanje po kući tražeći običan upaljač. Gospodin bi mu Parrish sasvim razumno mogao odgovoriti da se vrati ujutro ili predložiti da ga on potraži i prosljedi ga Dorothy koja će mu ga poslati.

Odlučio je uzeti bateriju. Reći će da je sasvim siguran da je čuo neki tresak kada je gledao kroz teleskop. Želio je samo pogledati je li to upaljač ispao iz džepa. To je bilo razumno. Ionako je želio vidjeti samo apartman.

Uzbrdica prema "osmatračnici" bila je zastrašujuća. Pri posljednjem zavoju prednji dio auta počeo je proklizavati. John je čvrsto zgrabio volan i pokušao ispraviti auto. Bio je samo nekoliko centimetara od branika i, ukoliko ne uspije u naumu, sigurno će izletjeti s ceste i udariti u veliko drvo iza njega. Nekoliko minuta poslije parkirao je ispred kuće, odustajući od nauma da auto ostavi u garaži, kao što je to učinila Dorothy. Htio je biti vidljiv. Htio je izgledati smeteno što se morao vratiti. Reći će da je tijekom ručka otkrio gubitak, a budući je još bio u gradu, odlučio je radije doći direktno u kuću, nego prvo nazvati.

Izlezaći iz auta, šokirala ga je zastrašujuća tama ogromne kuće. Čovjek je sigurno imao bar petrolejske lampe. Nestanci struje u Capeu tijekom oluje nisu bili novica. Možda je gospodin Parrish zaspao i nije primijetio kada je nestalo struje. Možda je u posjeti imao ženu koja nije željela biti viđena. Po prvi se puta sada sjetio te mogućnosti.

Iznenada se osjetio budalasto, i umalo sjeo natrag u auto. Susnježica mu je lupala o lice. Nošena jakim vjetrom, padala je iza vrata i u rukave. Shvatio je da je umoran i da mu je hladno i da je pred njim još duga vožnja. S tom njegovom smišljenom pričom, izgledat će poput budale. Zašto se prije nije sjetio da je gospodin Parrish možda imao posjetitelja kojemu bi bilo neugodno ukoliko bi

ga netko vidio? Samome je sebi rekao da je budala i sumnjičavi kreten. Otići će odavde prije no što od sebe napravi još većeg klauna.

Spremao se ući u aotu kada je krajičkom oka uhvatio tračak svjetlosti na udaljenom prozoru desno od kuhinjskih vrata. Netko se brzo kretao po kuhinji, noseći svjetiljku.

Pažljivo je zatvorio vrata, pazeći da ne pravi buku. Uzeo je bateriju, polagano došao do kuhinjskih vrata i provirio unutra. Pokušavao se prisjetiti rasporeda prostorija u kući. Svjetlost je sada dolazila iz hodnika koji je vodio do stražnjih stuba i malenog predsoblja. Žurno je krenuo prema stražnjem dijelu kuće, do prozora koji su, po njegovom sjećanju, trebali biti oni od predsoblja. Svjetlost je odjednom nestala, a zatim se ponovno pojavila. Hitro se sagnuo kada je ugledao nečiju ispruženu ruku. Courtney Parrish. Čovjek je nešto tražio ... ali što? Dozivao je nekoga. John se naprezao čuti. Vjetar je skrivao zvukove, ali je siguran da je čuo ime "Michael." Parrish je dozivao "Michael!"

John je osjetio trnce kako prolaze leđima. Imao je pravo. Taj je čovjek manijak, a djeca su bila negdje u kući. Pomalo ga je uhvatio strah kada je shvatio da se po građi ne može mjeriti s Parrishem. Kao oružje mogla mu je poslužiti jedino svjetiljka. Da pođe po pomoć? Je li moguće da je Michael pobjegao? No, ukoliko ga Parrish pronađe, i minute će postati bitne.

A onda je, pred njegovim šokiranim očima, John ugledao Parrisha kako poseže iza kauča i izvlači malen lik, koji se očajnički trudio pobjeći. Parrish je spustio svjetiljku i objema rukama uhvatio dječaka za vrat.

Nagonski je reagirao, kao da se opet nalazi u boju tijekom drugog svjetskog rata. Odmaknuo se od prozora i svjetiljkom razbio prozor. Dok se Courtney Parrish okretao, John je provukao ruku kroz razbijeno staklo i otpustio lokotić na prozoru. Nadljudskom je snagom otvorio prozor i ubacio se u kuću. Dok je ulazio unutra, ispala mu je svjetiljka. Parrish ju je uhvatio. U drugoj je ruci još uvijek držao petrolejku, a bateriju je podigao visoko u zrak, kao oružje.

Nije bilo moguće izbjeći udarac. No, John se naglo povukao prema zidu i dobio dovoljno vremena da poviče: "Bježi, Michael. ... Idi po

pomoć." Uspio je izbiti petrolejku iz Parishovih ruku, trenutak prije no što je osjetio udarac baterije o njegovu glavu.

Dvadeset i šesto poglavlje

Pogriješio je što je ostavio auto. Bila je to jednostavno glupa i u panici donesena odluka. Rob je vjerovao da je svatko kovač svoje sreće. On je danas sve učinio pogrešno. Kada je ugledao Nancy na jezeru, trebao je istog trenutka zbrisati iz Capea. No, pomislio je da je ušmrkana ili napušena i da je bolje malo pričekati, a zatim posjetiti i nju i muža i izvući neki novac. Djeca su im nestala, a on je još unajmio sobu u blizini njihove kuće.

Rob zapravo nikada nije vjerovao da je Nancy imala nešto s nestankom njene prve djece. Ali oet, tko će ga znati? Možda bi povremeno pošandrcala, baš kao što mu je i Harmon rekao.

Nakon što je napustio auto, Rob je krenuo prema jugu i glavnoj cesti koja je prolazila kroz Cape. Uplašio se kada je pored njega projurio policijski auto. Čak i da ga je netko povezao, policija je vjerojatno na mostu postavila blokadu. Bolje je krenuti prema zaljevu. Ondje sigurno ima mnogo zatvorenih ljetnikovaca. Provalit će u jedan od njih i neko se vrijeme pritajiti. U većini je bilo i nekih zaliha hrane, a već je postajao i gladan. Za nekoliko će se dana, kada se situacija malo stiša, sakriti u neki kamion i nestati s ovog prokletog otoka.

Drhtao je žureći niz uske, tamne ulice. U cijeloj je situaciji bilo i nešto dobro; nije postojala opasnost da će nekoga susresti po ovakvom vremenu. Na cesti čak nije bilo niti mnogo auta.

Ali zamaknuvši iza ugla, hitro se morao baciti u živicu jer mu je ususret dolazio neki auto. Teško je dišući čekao da auto prođe pored njega. Isuse! Još jedan policijski. Ovo ih je mjesto bilo puno. Mora se skloniti sa ceste. Do plaže nema još mnogo. Nastavio se užurbano kretati uz živicu i drveće.

Što ako ga je Nancy vidjela na jezeru? Gledala je u njegovom pravcu ... ali možda nije. Naravno da će poricati da je bio tamo. Ona sigurno nije bila pouzdan svjedok. A nitko ga drugi nije vidio. Bio je siguran u to. Osim možda ... vozača onog karavana. Vjerojatno neki mještаниn ... tablice Massachusettsa ... 8X642. ... Kako li ih je samo upamtio? Obrnuto bi bile ... pa, naravno ... 2468. To bi primjetio. Ukoliko ga i uhvate, reći će im za taj auto. Dolazio je puteljkom koji je vodio do Eldredgeovih i to u vrijeme nestanka njihove djece.

No, što ako je karavan bio neki njihov snabdjevač? Rob uopće nije vidio vozača; nije obraćao pozornost ... samo je primjetio da je bio krupan i debeo. Ako policiji i kaže za taj auto, to će samo značiti da se tada i on nalazio u blizini kuće.

Ne, ništa im neće reći. Možda samo da je planirao posjetiti Nancy. Vidio je svoju fotografiju u novinama koje su objavile članak o Nancy, i odlučio pobjeći. Rob se osjećao mnogo bolje, sada kada je donio odluku. Još da se samo domogne neke kućice na plaži ...

Žurio je nastojeći se zakloniti drvećem i ogradom; potepao se; tiho opsovao i nastavio dalje. Ova je susnežica od cijelog prikletog mjesta načinila jedno veliko sklizalište. Sigurno neme još mnogo hoda. Morao se negdje zavući, ili će ga netko sigurno opaziti. Požurio je, oslanjajući se o smrznuto drveće.

Dvadeset i sedmo poglavlje

Thurston Givens je mirno sjedio na svojoj ostakljenoj terasi, upirući pogled u oluju koja je bjesnila obližnjim mrakom. Kao osamdesetogodišnjak dobro je poznao sjeveroistočnjake, i znao je da bi bilo lijepo ne vidjeti ih baš prečesto. Radio je bio stišan i jedva je čuo zadnji prilog o Eldredgeovoj djeci. Još im nije bilo traga.

Thurston je piljio u oluju i pitao se zašto mladi ljudi moraju osjetiti takav jad i nevolju. On je bio još dijete kad mu je otac 1917 umro u epidemiji španjolske gripe.

Kao umirovljeni agent za nekretnine, Thurston je dobro poznao Raya Eldredga. Bio je prijatelj s njegovim ocem, pa čak i sa djedom. Ray je bio dobar dečko, čovjek kakvoga je Cape trebao. Bio je vrsan nekretninaš, ne od onih kojima je pišljivi dolar bitniji od zadovoljstva stranke. Sramota da se to upravo njemu događa. Nancy, sasvim sigurno, nije na Thurstona ostavila dojam osobe koja bi pokušala ubiti svoju djecu. Ne, moralo je postojati bolje objašnjenje.

Polako je zapadao u lagani starački drijemež, kadli neko kretanje kroz stabla privuče njegovu pažnju. Krenuo je naprijed i pogledom uronio u mrak. Netko je vani, klizi iz sjene u sjenu trudeći se ostati skriven. Nitko normalan po ovakvom vremenu ne šeće po šumi. Ionako je u zadnje vrijeme bilo mnogo provala, posebno na ovom području.

Thurston posegnu za telefonom. Okrenuo je policijski broj. Zapovjednik Coffin bio mu je stari prijatelj. Ali vjerovatno njega nema, zasigurno je vani, u potrazi za Eldredgeovom djecom.

S druge strane linije začuo se glas, "Dobili ste policiju Adams Porta. Narednik Poler. "

Thurston ga nestrpljivo prekinu. "Thurston Givens pri aparatu, "reče. "Želio sam vas obavijestiti da se netko krije u šumarku pored moje kuće. Kreće se prema zaljevu."

Dvadeset i osmo poglavlje

Nancy je uspravno sjedila na naslonjaču, buljeći ravno ispred sebe. Ray je upravo zapalio vatru i plamenovi su tek lickali hrpu tankih cjepanica i slomljenog granja. Jučer. To je bilo jučer, ona i Michael su uređivali travnjak ispred kuće.

"Ovo nam je zadnji takav posao ove zime, " rekla mu je ."Mislim da je konačno otpalo sve lišće."

Zaklimao je glavom potvrdno. Onda je, bez da mu je ona išta rekla, počeo sakupljati najveće komade suhih, otpalih grana. "Ove su dobre za kamin. "komentirao je.Odbacio je grabulje koje su sa metalnim odjekom odskočile od tla.Ali kada je Missy trčeći stizala na travnjak on je brzo prišao grabuljama, podigao ih i odložio na pravilan način. S poluosmjehom ispričavanja reče, "Tata uvijek kaže da je opasno ovako ostavljati grabulje."

Imao je tako zaštitnički stav prema Missy. Bio je tako dobar. Tako nalik ocu.Nancy je na neki čudan način bila tješena saznanjem da je Mike sa Missy. Ako bude postojao ikakav način, on će se pobrinuti za nju.Bio je tako pun pažnje. Kad su bili vani on je uvijek vodio računa da joj jakna bude zakopčana. Pokušavao ju je nositi. On je.

...

"O, Bože"

Nije znala da razmišlja na glas dok nije na sebi osjetila Rayov pogled. Sjedio je u svojoj fotelji. Lice mu je bilo tako napeto. Činilo se da zna da je u ovom trenutku ne treba dodirivati - da joj treba vremena da sama dođe k sebi, da se pribere.Mora vjerovati da djeca nisu mrtva. Ne mogu biti mrtva. Moraju biti pronađena prije no što se išta desi.

Dorothy ju je također gledala. Dorothy, odjednom tako postarana,tako izgubljena. Spremno je prihvaćala Dorothynu nesebičnu pažnju. Blago se držala za zaglavak njene ruke da joj pokaže, da iako nije dio obitelji, da nije ni uljez, već neko do čije brige im je stalo.Kako je glupo bilo sjediti ovdje tako bespomoćno. Opet, nešto ju je stalno ponovno uvjeralo. Stalno je osjećala diskretan dodir nade. Otkud taj izvor njene utjehe.

"Rob Legler,"rekla je. "Rekla sam ti da sam vidjela Roba Leglera jutros na jezeru."

"Da," reče Ray.

"Je li moguće da sam to samo sanjala? Da li doktor vjeruje da sam ga vidjela - da sam rekla istinu.

Ray razmisli, a zatim odluči biti iskren. Bilo je neke snage u Nancy. Nekakve odlučnosti, koja neće trpiti izmotavanje.

"Vjerujem da doktor misli da se baš to dogodilo. Također trebaš znati da je potvrđeno da se Rob Legler nalazio u blizini ovih dana."

"Rob Legler nije nudio djeci." Nancyn glas je zvučao čvrsto i uvjereno. To je bila njena utjeha. "Ako ih je on oteo, ako je on odgovoran, sigurno ih nije povrijedio. Znam da nije. "

Lendon se vratio u sobu, a malo zatim i Jonathan. Jonathan shvati da je prvo zagledao Dorothy. Ruke je držala duboko u džepovima. Pretpostavljao je da su zgrčene u šake. Uvijek ju je doživljavao kao čudesno efikasnu, samodovljnu ženu, kojoj se svejedno divio i koja mu zbog toga nije ništa gubila na ženstvenosti.

Kada je Jonathan želio biti iskren prema sebi, shvatio bi da je bit odnosa između njega i Emily činila njena stalna potreba za njim. Nikad nije mogla sama otvoriti staklenku, pronaći ključeve od auta ili uravnotežiti vlastiti bankovni račun. On je za nju obavljao upravo sve. Posljednjih godina njena života uvidio je da nikad neće otvoriti čelične brave do srca njene ženskosti. Sada, dok je gledao ovu ranjenu, a ipak snažnu ženu, poželio joj je na neki način pružiti utjehu.

Bio je ometen Rayovim pitanjem. "Je li bilo telefonskih poziva?"

"Zapovjednik Coffin je izašao na teren" odvrati Jonathan.

"U redu. Nancy zna da je Legler zaista bio ovdje."

"Zato je zapovjednik i otišao. Legler je napustio ukradeni auto par kilometara niže, na 6A. Ne brini, neće daleko pješke po ovakvom vremenu."

"Nancy, kako se osjećaš?" Lendon ju je oštro studirao. Bila je pribranija nego je očekivao.

" U redu sam. Puno sam pričala o Carlu, zar ne?"

" Da."

"Ima nešto čega sam se željela sjetiti, nešto važno što sam ti htjela reći."

"Nekoliko puta si rekla " Ne vjerujem ... ne vjerujem. ..." da li znaš što si time htjela reći?"

Nancy zatrese glavom. "Ne." Ustala je i nesigurno odšetala do prozora." Mračno je. Teško će po takvom mraku išta naći."

Pokušavala se opet pribрати, pročistiti glavu. Pogled joj je pao naniže pa je uvidjela da je još uvijek obučena u pahuljasti, vuneni ogrtač. "Idem se presvući," rekla je.

"Da li...?" Dorothy zagriže usnu. Htjela je upitati Nancy da li da je otprati.

"Bit ću u redu" ljubazno odgovori Nancy. Oni će pronaći Roba Leglera. Bila je sigurna u to. Kada to učine, ona želi biti spremna. Ona će za njim, bez obzira gdje da ga odvuku. Onda će mu reći, "Znam da ne bi povrijedio moju djecu. Da li želiš novac? Što tražiš? Reci gdje su, i dobićeš sve."

Gore, u spavaćoj sobi; skinula je ogrtač, zatim ga mehanički spremila u ormar. U trenutku je osjetila izmaglicu i naslonila čelo na hladni zid. Vrata se otvoriše, i ona začuje Rayov vapaj, "Nancy!" On projuri preko sobe i zagri je. Na svojoj golj koži osjećala je toplinu njegova tijela i divlje, preplašene otkucaje njegova srca.

"Dobro sam" reče "zbilja..."

"Nancy!" Podignu joj glavu. Njegove usne prekriju njene. Kad su im se usne spojile, ona mu se privije.

Tako je bilo od početka. Od prve noći kada je stigao k njoj na večeru, i kad su poslije toga odšetali do jezera.

Bilo je svježije, i ona je drhtala. Njegov kaput bio je raskopčan, on se nasmijao, raširio ga i prigrlio je tako da i nju prekrije. Kad ju je prvi put poljubio, bilo je tako opojno. Jako ga je željela od samog početka. Ne poput Carla. ...jadnog Carla ... samo ga je podnosila, osjećala krivnju zato jer ga ne želi. Nakon Lisinog začeca nikad nisu ...nikad kao muž i žena ... Da li je osjećao njen otpor? Uvijek se pitala. Bila je djelom i njena krivnja.

"Volim te." nije ni sama bila svjesna tih riječi. Riječi, tako često nježno prošaptanih Rayu, čak i kroz san.

"I ja tebe. Nancy. Tebi mora da je tako teško. Mislio sam da razumijem, ali nisam mogao..."

"Ray, da li ćemo vratiti našu djecu?" Glas joj zatreperi i cijelo tijelo zadrhti.

Čvršće ju stegne. "Ne znam, draga. Ne znam. Ali zapamti i ovo: Bez obzira što bude, još imamo jedno drugo. Ništa to ne može

promijeniti. Maloprije su stigli policajci. Rob Legler je uhićen i sproveden u postaju. Dr. Miles je otišao s njima, ja i Jonathan idemo također.

"I ja želim ići. Možda će meni reći ... "

"Ne. Jonathan ima jednu dobru zamisao. Moramo još malo razmisliti o njoj. Možda Rob ima nekog suučesnika koji je oteo djecu. Ako vidi tebe, možda odbije reći bilo što, posebno je li umiješan o otmicu prošli puta."

"Ray ...", zavapila je Nancy očajničkim glasom.

"Ti samo pazi na sebe, ljubavi. Još samo malo. Pođi se istuširati i preodjeni se. Dorothy će ostati s tobom. Upravo ti spravlja sendvič. Ja se vraćam čim prije budem mogao." Nježno ju je poljubio i otišao.

Nancy je poput robota krenula prema kupaonici. Pustila je vodu iz tuša, a zatim se pogledala u zrcalo iznad umivaonika. Lice koje je ugledala bilo je blijedo i ispijeno, očni kapci teški i otečeni. Isto je izgledala i svih onih godina s Carlom, kao i na fotografijama objavljenim u novinama.

Brzo je okrenula glavu, skupila kosu u rep i ušla pod tuš. Topao, igličasti mlaz masirao joj je tijelo i opuštao njene napete mišiće. To joj je godilo. Zadovoljno je postavila lice pod mlaz vode. Osjećala se pročišćenom.

Nikada, baš nikada se nije kupala - ne nakon onih godina provedenih s Carlom. O tome više nije željela razmišljati. Sada ju je na to podsjetio mlaz vode na licu. Kada ... Carlov izričit zahtjev da je on okupa ... način na koji je dodirivao i pregledavao njeno tijelo. Jednom ga je pokušala odgurnuti; poskliznuo se i glava mu je završila pod vodom. Na trenutak je bio toliko šokiran, da se nikako nije mogao izvući iz kade. Kada je to konačno uspio učiniti, počeo je pljuvati, tresti se i kašljati. Bio je strašno ljut ... ali više preplašen. Užasavalo ga je kada mu je lice bilo pod vodom.

To je to. To je ono čega se pokušavala prisjetiti; tog tajnog straha od vode.

O, Bože. Nancy se naslonila na zid do kade. Osjetila je mučninu u želudcu, pa je brzo izišla ispod tuša i nekontrolirano počela povraćati.

Minute su prolazile. Rukom se pridržavala za ormarić, nemoćna zaustaviti reakcije svog organizma.

Dvadeset i deveto poglavlje

"Ray, nemoj toliko računati na to.", Jonathan ga je upozorio.

Ray nije obraćao pozornost na njega. Kroz prozor je ugledao policijsku postaju. Svjetlost petrolejki davala joj je izgled zgrade iz nekog drugog stoljeća. Brzo je parkirao auto, otvorio vrata i potrčao u postaju preko travnjaka. Iza sebe je čuo zapuhanog Jonathana koji ga je pokušavao slijediti.

Dežurni narednik bio je iznenađen. "Nismo vas večeras očekivali, gospodine Eldredge. Vrlo mi je žao zbog vaše djece ..."

Ray je nestrpljivo kimnuo glavom. "Gdje ispituju Roba Leglera?"

Narednik se uzrujao. "Vi se nemate pravo miješati u to."

"Vraga nemam.", istim mu je tonom odgovorio Ray, "Idite unutra i recite zapovjedniku da ga odmah želim vidjeti."

Narednik je zašutio. Okrenuo se policajcu koji je dolazio hodnikom. "Reci zapovjedniku da ga Ray Eldredge želi vidjeti."

Ray se okrenuo Jonathanu. Obratio mu se sa slabašnim osmjehom na licu: "Iznenada mi se sve ovo čini pomalo blesavo."

"Ali nije.", odgovorio je mirno Jonathan.

Ray je pogledao po prostoriji i po prvi puta shvatio da na klupi do vrata sjedi dvoje ljudi. Bili su otprilike istih godina kao on i Nancy - neki simpatičan par. Upitao se što rade ovdje. Što bi ponukalo bilo koga na izlazak po ovakvom vremenu? Jesu li se možda posvađali, pa ga je ona došla tužiti? Pomisao je bila smiješna. Negdje van ove sobe, van ovog cijelog nevjerojatnog dana, ljudi su bili u kućama sa svojim obiteljima; kuhali večere pod svijećama, govorili djeci da se ne boje mraka, vodili ljubav ... svađali se ...

Opazio je da žena bulji u njega. Počela se ustajati, ali ju je muž zaustavio. Ray im je brzo okrenuo leđa. Posljednje što je trebao na ovome svijetu je nečije suosjećanje.

Niz hodnik su dopirali nečiji koraci. Zapovjednik Coffin pojavio se u sobi. "O čemu se radi, Ray? Jesi li doznao nešto novo?"

Odgovorio je Jonathan. "Držite Roba Leglera u pritvoru?"

"Da. Ispitujemo ga. Doktor Miles je ovdje. Legler je tražio odvjetnika. Neće odgovarati na pitanja dok ne dođe."

"To sam i mislio. Zato smo i došli." Jonathan je tihim glasom iznio plan.

Coffin je odmahnuo glavom; "To neće uspjeti. Ovog tipa je teško uzdrmati. Nema nikakve šanse da od njega izvučete priznanje da je jutros bio kod Eldredgeovih."

"Bar nam dozvoli da pokušamo. Zar ne shvaćaš koliko nam je vrijeme bitno? Ukoliko je imao nekog suučesnika koji još uvijek drži djecu, možda je sada počeo paničariti. Sam Bog zna što će učiniti s njima."

"Pa ... idite tamo. Pričajte s njim. Ali ne nadajte se previše." Zapovjednik im je pokazao kamo krenuti. Kada su Ray i Jonathan pošli za njim, žena je iznenada ustala s klupe.

"Zapovjedniče Coffin." Rekla je okljevajućim glasom. "Mogu li načas razgovarati s vama?"

Coffin ju je iznenađeno pogledao. "Je li nešto važno?"

"Pa, vjerojatno nije. Ali mislim da ne bih imala mira da vam nisam... Radi se o nečemu što je moj mali sin ..."

Zapovjednik je očigledno izgubio strpljenje. "Samo sjednite tamo, gospođo. Doći ću po vas čim budem mogao."

Ellen Keeney sjela je na klupu gledajući trojcu muškaraca kako odlaze. Dežurni je narednik osjetio njeno razočaranje. "Jeste li sigurni da vam ja ne mogu pomoći, gospođo?", upitao je.

Ali Ellen mu nije vjerovala. Kada su ona i Pat ušli u postaju, pokušali su mu objasniti da njihov sin izgleda zna nešto o slučaju Eldredge. Narednik im je otresito odgovorio: "Gospođo, znate li vi koliko smo mi danas primili takvih poziva? Otkada su se novinari domogli priče, pozivi su neprekidni. Nekakav čudak iz Tuscona nazvao je da bi nam rekao da je vidio djecu na igralištu ispred njegove zgrade. Nema nikakve šanse da su mogli jutros stići do tamo, čak niti supersoničnim avionom. Zato vi sjednite na klupu. Zapovjednik će doći čim prije bude mogao."

Pat je rekao: "Ellen, mislim da bismo trebali poći kući. Samo smetamo."

Ellen je odmahнула glavom. Iz torbe je izvadila papirić koji je Neilu dao neki stranac kada ga je poslao na poštu. Njega je zakvačila za drugi papirić na kojem je napisala sve što joj je Neil ispričao. Znala je točno vrijeme njegovog odlaska na poštu. Pažljivo je zapisala opis čovjeka; njegove točne riječi kada je izjavio da čovjek izgleda kao Nancyn prvi muž kojega je vidio na televiziji; marku njegovog auta -

"jako stari karavan isti kao i djedov" - a to je vjerojatno Ford. Neil je još rekao da je čovjek na autu imao dozvolu za pećanje Adams Porta.

Ellen je odlučila sjediti ovdje dok ne dobije priliku da ispriča njenu priču. Pat je izgledao umorno. Pomilovala ga je po ruci. "Izdrži još malo, ljubavi.", prošaptala je, "Pretpostavljam da su sve ovo gluposti, ali nešto me tjera da i dalje čekam. Zapovjednik je rekao da će ubrzo doći."

Ulazna vrata su se otvorila. Ušao je srednjovječni par. Muškarac je izgledao ljutito, a žena vrlo nervozno. Dežurni ih je policajac pozdravio; "Dobra večer gospodine Wiggins ... gospođo Wiggins. Nešto nije u redu?"

"Nećete vjerovati kad vam kažem. Moja me žena, po ovakvom vremenu, tjera da prijavim krađu dječjeg pudera iz našeg dućana."

"Dječjeg pudera?", rekao je začuđeno narednik.

Gospođa je Wiggins postala još uznemirenija. "Ne zanima me koliko to glupo zvuči. Želim vidjeti zapovjednika Coffina."

"Brzo će doći. I ovi ga ljudi čekaju. Odite sjesti tamo."

Pokazao je klupu u desnom uglu na kojoj su sjedili Keeneyevi.

Sjedajući, muž je ljutito promrmljao: "Još mi uvijek nije jasno zašto smo ovdje."

Elenina urođena ljubaznost primora je da se obrati paru. Mislila je da bi malo razgovora pomoglo drugoj ženi da se oslobodi napetosti. "Mi također, u biti, ne znamo zašto smo tu," rekla je "ali zar nije užasno to sa nestalom djecom. ..."

U uredu petnaestak metara niže niz hodnik, Rob Legler je natmureno, neprijateljski zurio u Raya Eldredgea.

Ovaj ima stila, mislio je. Nancy je ovog puta prošla bolje. Taj Harmon je bio nekakav ljigavac. Strah je prevrtao Robovu utrobu. Eldredgeova djeca još nisu pronađena. Ako im se nešto desi mogli bi to njemu prikačiti. Ali nitko ga nije vidio blizu njihove kuće ... nitko osim onog debelog glupana u starom karavanu. Moguće da je taj bio dostavljač ili tako nešto pa je pozvao policiju. Moguće da može prepoznati Roba kao osobu koju je vidio u blizini kuće. Kakav je drugi razlog mogao imati da bude tamo. Nitko neće povjerovati da je samo svratio pozdraviti Nancy.

Rob je pokušavao smisliti neku imalo logičnu priču. Ništa sa smislom mu nije padalo na pamet. Odlučio je šutjeti dok ne stigne odvjetnik, pa možda i poslije toga. Stariji čovjek mu se obrati.

"U vrlo ste ozbiljnoj situaciji," Jonathan reče. "Vi ste dezertter za kojim je izdana tjeratica. Trebam li Vas podsjećati koje su zakonske mjere protiv dezerttera? Vaša situacija je puno ozbiljnija nego kod onih koji su bježali da izbjegnu novačenje. Vi ste bili član oružanih snaga. Bez obzira što se dogodilo sa Eldredgeovom djecom, ma kako nevini ili krivi bili, suočeni ste sa izvjesnošću da veći dio ostatka svog života provedete u zatvoru. Bar idućih deset do dvadeset godina.

"To ćemo još vidjeti," Rob promrmlja. Ali i sam je znao da je Jonathan u pravu. Kriste!

"Ali, razumije se, optužba za dezertterstvo nije ništa prema onoj za umorstvo ..."

"Nikada nisam nikoga ubio," pobuni se Rob skačući sa stolice.

"Sjedi, "naredi zapovjednik Coffin.

Ray je ustao i prišao stolu, dok nije mogao zagledati Robu u oči. "Objasnit ću ti na ovaj način," reče mu. "Mislim da si obično kopile. Najradije bi te ubio vlastitim rukama. Tvoje svjedočenje je, prije sedam godina, skoro poslalo moju ženu u plinsku komoru, a sada možda znaš nešto što bi moglo spasiti živote mojoj djeci, ako već nije prekasno. Sada slušaj huljo, dobro slušaj. Moja žena ne vjeruje da si mogao ili htio uživati našoj djeci. U redu, ja prihvaćam njen stav. Ali , ona te je vidjela jutros. Što znači da vjerovatno znaš nešto o svemu tome. Tvrdnje da nikad nisi bio blizu naše kuće neće ti pomoći. Lako ćemo dokazati da si bio ondje. Ali ako nam nešto upotrebljivo kažeš i pomogneš da nađemo djecu odustati ćemo od tužbe za otmicu. Uz to, angažirat ćemo gospodina Knowlesa, koji spada među najbolje odvjetnike u državi, da ti pomogne kod suđenja za dezertterstvo. On se proslavio baš na takvim slučajevima.

... Što misliš o tome? Prihvaćaš li pogodbu? Na čelu su mu iskočile vene. Približio se još malo, sve dok mu oči nisu bile samo par centimetara od Robovih. "Jer ako ne prihvatiš ,... ako znaš nešto ... ako saznam da je to moglo spasiti djecu, a ti nisi ... Nije me briga u koji će te zatvor odvesti ... Naći ću te i ubiti. Zapamti to, smrdljivo kopile. "

"Ray." Jonathan ga povuče natrag.

Rob je zvjerkao od lica do lica. Zapovjednik... doktor ... Ray Eldredge... taj Knowles,odvjetnik. Ako prizna da je bio kod Eldredgeove kuće ... ali kakvo dobro ako ne prizna? Postoji očevidac. Nagon mu je govorio da prihvati ponudu. Rob je znao da u ruci drži slabe karte. Ako prihvati ponudu, ima bar neke šanse u svezi sa optužbama za dezerterstvo.

Uzdahnuo je i pogledao Jonathana. "Vi ćete me braniti?"

"Da."

"Ne želim nikakvih gluposti o otmici."

"Nitko vam to ne želi priljepiti. Želimo samo saznati istinu-jednostavnu istinu. A dogovor otpada dok je ne saznamo."

Rob se povuče unatrag. Izbjegavao je gledati Raya. "U redu," reče. "Evo kako je sve počelo.Ja i moj prijatelj gore u Kanadi ..."

Pozorno su slušali njegovu priču. Samo su ga zapovjednik ili Jonathan povremeno prekidalii pitanjima. Rob je pažljivo birao riječi kojima bi objasnio da je došao samo zatražiti novac od Nancy. "Gledajte, nikad nisam vjerovao da je ona svojoj prvoj djeci napravila išta nažao. Nije takva osoba. Ali, rekli su mi da se klonim svojih konstrukcija, da samo odgovaram na pitanja i svoje mišljenje držim za sebe. Bilo mi je žao. Bila je tek preplašeno dijete dovedeno na stratište.

"Stratište za koje si ti bio odgovoran," ubaci se Ray."

"Umukni , Ray," ušutka ga Coffin. "Vratimo se na ovo jutro," naredi Robu." Kada si stigao do Eldredgeove kuće?"

"Nekoliko minuta prije deset," reče Bob. "Sporo sam se vozio, tražeći prašnjavi puteljak sa crteža mog prijatelja ... a onda sam shvatio da sam promašio. "

"Po čemu si to znao?"

"Taj... drugi auto ...morao sam usporiti ...Onda sam shvatio da je to baš ta cestica i vratio se."

"Drugi auto?" Ray ponovi. Skočio je sa stolice. "Koji drugi auto?"

Vrata sobe za ispitivanje odjednom se otvoriše. Uleti narednik. "Zapovjedniče, mislim da je zbilja važno da razgovarate sa Wigginsima i drugim parom. Mislim da će reći nešto zaista važno."

Trideseto poglavlje

Nancy se konačno uspjela ustati, umiti lice, isprati usta. Nije željela da vide njenu mučninu. Nije željela da pričaju o tome. Mislili bi da je luda. Ne bi vjerovali ili razumijeli. Ali ako su nevjerovatne stvari moguće ... Djeca. Bože, ne ponovo, ne tako, ne više.

Utrčala je u spavaću sobu, zgrabila rublje iz ladice te hlače i tešku vestu iz ormara. Morala je do policijske postaje. Mora vidjeti Roba, reći da mu vjeruje, moliti da kaže istinu. Što ima veze ako je svi budu smatrali ludom?

U žurbi se obukla, navukla tenisice, svezala ih drhtavim prstima te pojurila niz stube. Dorothy je čekala u blagovaonici. Na stolu su stajali sendviči te posuda s čajem.

"Nancy, sjedi. ... Probaj nešto pojesti. ... "

Nancy je prekine. "Moram vidjeti Roba Leglera. Nešto ga moram pitati." Čvrsto snisnutim vilicama suzbijala je histeričan napad. Ne smije zvučati histerično. Stigla je do Bernie Millsa koji je stajao pred kuhinjskim vratima.

"Molim da pozovete policijsku postaju," preklinjala je "Recite zapovjedniku Coffinu da inzistiram na odlasku tamo ... ima veze s djecom."

"Nancy," Dorothy je zgrabila za ruku. "Što to govoriš?"

"Da moram vidjeti Roba. Dorothy, zovi postaju. Ne, ja ću."

Nancy je potrčala prema telefonu. Skoro ga je dodirnula u trenutku kada je započeo zvoniti.

"Halo?" Glas joj je bio ubrzan i nestrpljiv.

Tad je začula. Tihi šapat. Morala se naprezati da shvati riječi. "Mama, mama, molim te dođi po nas. Pomozi nam mama. Missy je bolesna. Dođi po nas..."

"Michael ... Michael!" zavrištala je. "Michael, gdje ste? Reci mi gdje ste!"

"Mi smo u ..." tad je glas utihnuo i linija zamrla.

Bijesno je protresla slušalicu. "Centrala," poviče, "ne prekidajte liniju! Centrala ..." Bilo je prekasno. Trenutak poslije mogla je čuti samo dosadni, bezlični ton signala.

"Nancy, što ti je? Tko je to bio?" Dorothy je dotrčala do nje.

"To je bio Michael. Michael je nazvao. Rekao je da je Missy bolesna." Nancy je primjetila nevjericu na Dorothyinom licu. "Za Boga miloga, zar ne razumiješ? To je bio Michael!"

Panično je podigla slušalicu i nazvala centralu. "Možete li mi reći tko je sada nazvao ovaj broj? Od kuda je poziv došao?"

"Žao mi je, gospođo. Nismo u mogućnosti to saznati. Većina telefona u gradu ne radi zbog oluje. U čemu je problem?"

"Moram doznati od kuda je poziv došao? Jednostavno moram."

"Nemamo mogućnost saznati tko je nazvao, jednom kada se linija prekine."

Nancy je tupo spustila slušalicu.

"Netko je mogao prekinuti liniju.", rekla je, "Netko tko ima djecu."

"Nancy, jesi li sigurna?"

"Gospođo Eldredge, vi ste sada napeti i nervozni."

Bernie Mills pokušavao je zvučati umirujuće.

Nancy nije obraćala pozornost na njega. "Dorothy, Michael je rekao; "Mi smo u ..." On zna gdje se nalazi. Ne može biti daleko. Zar ne shvaćaš? I rekao je da je Missy bolesna."

Iz daleka je čula nešto sasvim drugo. Lisa je bolesna ... Ne osjeća se dobro. To je jednom davno rekla Carlu.

"Koji je broj policijske postaje?", upitala je Nancy Bernia Millsa. Odagnala je nalete slabosti koji su se poput magle stvarali u njenoj glavi. Bilo bi tako jednostavno leći ... odlutati. Upravo sada, netko je s Missy i Michaelom ... netko tko im nije želio dobro ... možda im radi iste stvari koje su se dogodile i prošli puta. Ne ... ne ... mora ih pronaći ... Ne smije se razboljeti ... Mora ih pronaći.

Čvrsto se uhvatila za rub stola da bi se umirila. Mirno je rekla: "Vi možete misliti da sam histerična, ali govorim vam; ono je bio glas moga sina. Koji je broj policijske postaje?"

"Nazovi KL53800.", nevoljko je rekao Bernie i pomislio; Ova stvarno nije normalna. A zapovjednik će ga "ubiti" što se on nije javio na telefon. Ona si je umislila da je to njen sin ... a mogao je biti bilo tko, ili čak neki manijak.

Telafon je jednom zazvonio. Hrapavi je glas odgovorio: "Policijska postaja Adams Porta. Narednik pri telefonu." Nancy je započela; "Trebam zapovjednika Coffina.", ali je odjednom shvatila da nitko ne

odgovara s druge strane. Nervozno je spustila slušalicu. "Ne radi," kazala je, "telefon ne radi."

Bernie Mills je podigao slušalicu. "Doista ne radi. Ništa novo. Vjerojatno je tako i u većini kuća. To je zbog oluje."

"Odvezite me u policijsku postaju. Ne, bolje pođite sami. Ja želim ostati ovdje u slučaju da telefoni prorade i Michael nazove ... Molim vas, pođite na policiju, ili pošaljite nekoga drugoga."

"Mislim da nema nikoga drugoga vani. Televizijski auto također je na policiji."

"Onda vi idite. Mi ćemo ostati ovdje. Recite im da je Michael nazvao. Recite im da dovezu Roba Leglera ovdje. Mi moramo čekati."

"Ja ne smijem otići."

"Nancy, jesi li sigurna da je to bio Michael?"

"Sigurna sam, Dorothy. Molim te da mi vjeruješ. Sigurna sam. To je bio Michael. Policajče, molim vas. Koliko vam treba da dođete do policije? ... Pet minuta. Neće vas biti tek desetak minuta. Ali molim vas da ih nagovorite da dovezu Roba Leglera. Molim vas."

Bernie Mills pažljivo je razmislio. Zapovjednik mu je rekao da oстане ovdje. No, budući da telefoni ne rade, neće biti ni poziva. Ukoliko povede Nancy sa sobom, zapovjednik bi se mogao ljutiti. Ako ode i odmah se vrati, neće ga biti svega deset minuta. A ukoliko je to doista bio Michael, a on nije prijavio poziv ...

Pomislio je da bi možda mogao poslati Dorothy, ali je tu zamisao istog trenutka odbacio. Ceste su bile sklizave. Bila je previše nervozna i vjerojatno bi se negdje slupala.

"Dobro, otići ću.", rekao je, "Vi ostanite ovdje."

Istrčao je napolje, ne mareći uzeti kaput.

Nancy je rekla: "Dorothy, Michael je znao gdje se nalazi. Rekao je: "Mi smo u ..." Što to znači? Ako si na ulici ili cesti, onda kažeš; "Mi smo NA cesti 6A.", ili "Mi smo NA plaži.", ili "Mi smo na brodu." Ali ukoliko se nalaziš u kući ili dućanu, onda ćeš reći: "Mi smo U Dorothynoj kući."; "Mi smo U tatinom uredu." Shvaćaš li što govorim? Oh, Dorothy, mora postojati neki način da doznamo gdje su djeca. Moramo razmišljati. Mora postojati neki način ...

"I još je rekao da je Missy bolesna. Ja je umalo nisam jutros pustila napolje. Dugo sam promišljala. Je li prehladno; je li prevjetrovito? Ali

mrzila sam i samo pomisao da se razbole, a sada znam i zašto. Zbog Carla i načina na koji je pregledavao njih ... i mene. On je bio bolestan. Sada to znam. Ali baš sam zato i pustila Missy napolje. Iako je bilo prehladno. Ali mislila sam si; samo pola sata. Obukla sam joj njene crvene rukavice, one s nasmješanim licima, i rekla joj da ih ne skida jer je vani prehladno. Sjećam se da sam pomislila kako jednom, za promjenu, ima dvije iste rukavice. Ali ona je jednu izgubila na njihaljci. O, Bože, da ih bar nisam pustila van! Da su ostali u kući jer Missy nije bila baš zdrava ... Ali ja nisam željela o tome razmišljati ... Dorothy!"

Nancy je zastala zbog Dorothynog susprezanog plača. Lice joj se grčilo od bola. "Što si rekla? Što si ono rekla ... o rukavicama?"

"Ne sjećam se. Misliš na ono da je jednu izgubila ili na ono da su bile jednake? Dorothy, na što misliš?... Što ti to znaš?"

Dorothy je jecajući prekrila lice rukama. "Ja znam gdje su djeca. O, Bože, ja znam ... a ponašam se kao glupača. O, Nancy, što sam učinila? Što li sam to učinila?" Iz džepa je izvadila rukavicu. "Bila je tamo ... ovo poslije podne na podu garaže ... a ja sam mislila da sam je nogom izbacila iz auta. I taj grozan čovjek ... Znala sam da ima nešto čudno u njemu; način na koji je mirisao ... zlobno ... i taj dječji puder. O, moj Bože!"

Nancy je zgrabila rukavicu. "Dorothy, molim te da mi pomogneš. Gdje si pronašla tu rukavicu?"

"Tijekom obilaska "osmatračnice."

"Osmatračnica" ... tamo živi onaj Parrish. Mislila sam da sam ga vidjela jedino izdaleka. O, ne!" Dorothy je iznenada shvatila što joj Dorothy želi reći i pomislila da bi već moglo biti prekasno. "Dorothy, ja idem do "osmatračnice." Odmah. Djeca su tamo. Možda ... možda još stignem na vrijeme. Ti dovedi Raya i policiju. Reci im da moraju doći. Kako mogu ući u kuću?"

Dorothy se prestala tresti. Glas joj je bio trezven poput Nancynog. Poslije, poslije se može utapati u grižnji savjesti ... ali ne sada. "Kuhinjska vrata imaju zasun. Ukoliko ga je postavio, nećeš moći ući. Ali prednja vrata, ona što gledaju na zaljev, nikada ne upotrebljava. Nikada mu nisam dala ključ. Evo, ovaj će otključati obje brave."

Zavukla je ruku u džep i izvadila snop ključeva.

Nije se protivila Nancynoj odluci da pođe sama. Zajedno su istrčale napolje prema autima. Dorothy je pustila Nancy da pođe prva. Na trenutak je ostala bez daha gledajući njen auto koji se klizao lijevo, pa desno, da bi se konačno ispravio i nestao u daljini.

Vidljivost je bila vrlo slaba. Susnježica je stvarala tanak sloj leda na staklu. Nancy je očistila njenu stranu i sjela u auto. Pritisnula je papučicu gasa i projurila cestom 6A, do ulice koja je vodila prema "osmatračnici."

Auto je na strmoj uzbrdici počeo zastajati. Pritisnula je gas do kraja i čula okretanje kotača u mjestu. Nancy pritisne kočnicu. Auto se počeo okretati. Pokušala ga je ispraviti. Ispred nje se stvorilo drvo. Malo je ispravila kotače ali nedovoljno da bi izbjegla stablo.

Poletjela je naprijed, a zatim naglo natrag. Kada je izašla iz auta, kotači su se još uvijek okretali. Nije imala kaput, ali je jedva osjećala snijeg i kišu koji su prodirali kroz džemper dok je trčala sklizavom ulicom.

Na prilazu kući, poskliznula se i pala. Nastavila je, ne obraćajući pozornost na oštru bol u koljenu. Samo da ne dođem prekasno. Molim te, Bože, samo da ne dođem prekasno. Poput oblaka koji su nestajala s neba, ugledala je leševe Lise i Petera ... njihova bijela i napuhana lica ... komadiće plastične vrećice sljepljene na licima. Molim te, Bože, molila je; Molim te"

Stigla je do kuće i trčeći do vrata pridržavala se za oluk. Ključ u ruci bio je hladan i mokar. Čvrsto ga je držala. Kuća je bila u potpunom mraku, izuzevši posljednji kat. Vidjela je svjetlo koje je prodiralo kroz rolete. Čula je teške zvuke razbijanja valove o stijene. Hrpetine kamenja. Plaža se nalazila s lijeve strane.

Nikada prije nije primjetila da se ovo imanje nalazi na takvoj visini. Sa stražnjih se prozora vjerojatno mogao vidjeti cijeli grad.

Disala je teško i isprekidano. Srce joj je snažno lupalo. Smrznutim je prstima pokušala pronaći pravi ključ. Samo da uspijem otvoriti ta vrata, pomislila je. Morala je malo gurnuti vrata da bi ključ pravilno sjeo u bravu. Ključanica se konačno okrenula, a Nancy je širom otvorila vrata.

Kuća je bila mračna, tako užasno mračna. Ništa nije vidjela. Osjećala je miris vlage. Sve je bilo tiho. Onda se pojavila svjetlost sa

zadnjeg kata. Tamo se nalazio apartman. Morat će pronaći stube. Teško se opirala ne dozvati Michaela.

Dorothy joj je rekla da, u predsoblju pored glavne sobe, postoje dva stubišta. Ona se sada nalazila u toj velikoj sobi. Nesigurno je pošla naprijed. Ispružila je ruke kako ne bi nešto srušila. Ne smije praviti buku; ne smije davati upozorenja. Potepla se, poletjela naprijed ali se uspjela uhvatiti za fotelju. Da bar ima šibice. Naprezala se da bi čula neke zvuke ... Je li to nešto čula ... neki jecaj ... ili je to samo vjetar hučao dimnjakom?

Morala je doći do apartmana ... morala ih je pronaći. Što ako nisu ovdje? ... Što ako je stigla prekasno? ... Što ako bude kao i prošli puta? ... Djeca su joj vjerovala. To posljednje jutro, Lisa se naslonila na nju; "Tata me povrijedio." To je sve što je bila u stanju reći. Nancy je bila uvjerenjena da ju je Carl istukao što se upiščila u krevet. Proklinjala je sebe što je bila previše umorna da bi ustala. Carla se nije usuđivala kritizirati ... ali kada je napravila krevet, shvatila je da uopće nije mokar - znači, Lisa se uopće nije upiščila. Trebala je to reći na sudu, ali nije mogla. Tada nije mogla razmišljati, bila je isuviše umorna ... a to više ionako nije bilo bitno.

Stube ... napipala ih je ... hodaj do rukohvata ... tiho. Sagnula se i skinula tenisice. Bile su natopljene snijegom i kišom ... Bitno je biti tih ... Moram se uspeti ... ne smijem opet zakasniti ... kao prošli puta ... Nisam smjela ostaviti djecu u autu ... Trebala sam znati ...

Stube su škripale pod stopalima. Ne smijem dozvoliti da ga uhvati panika ... Prošli je puta bilo tako ... Možda je počeo paničariti nakon Michaelovog poziva ... Zadnji su joj puta rekli da su djeca bačena u vodu tek nakon što su ubijena ... Ali Michael je prije samo nekoliko minuta još bio živ ... prije samo dvadeset minuta ... i rekao je da je Missy bolesna ... Mora doći do njih ... Prvi kat ... tu su spavaće sobe ... ali nema svjetla, ni zvuka ... Još samo dva kata ... Niti s trećeg nisu dopirali zvuci ...

Pri kraju posljednjeg stubišta, Nancy je zastala da bi došla do daha. Vrata na vrhu stuba bila su otvorena. Vidjela je sjene na zidu. A tada je začula glas ... Michaelov glas ... "Ne radi to! Prestani!"

Žurno je potrčala po stubama. Michael! Missy! Trčala je ne mareći za buku, ali je ionako nije pravila. Na vrhu stuba je zastala. Svjetlost je dolazila s kraja hodnika. Tiho je pretrčala sobu, vjerojatno dnevnu

koja je bila u tami i tiha, i uputila se prema svjetlosti svijeće koja je dolazila iz spavaće sobe. Ugledala je veliku figuru okrenutu leđima prema njoj, koja je držala malenu figuru navlačeći joj vrećicu preko glave.

Zauralala je: "Pusti ga, Carl! ... " Nije bila svjesna da je izustila to ime, sve dok nije čula zvuk svog glasa.

Čovjek se okrenuo. Negdje iz te ogromne mase ugledala je divlje i svjetleće oči. Missy je ležala na krevetu, njena crvena jaknica pored nje.

Osjetila je njegov pogled na sebi. "Ti si." Glas koji pamti. Glas koji je godinama pokušavala zaboraviti. Divlje je krenuo prema njoj. Morala mu je pobjeći. Michael nije imao zraka pod tom vrećicom.

Bacio se za njom. Pokušala se otrgnuti, ali je osjećala čvrst stisak oko ruke. Oboje su nespretno pali na pod. Osjećala je njegov lakat u prsima. Bol je bila užasna, ali je osjećala da mu stisak ruke popušta. Lice mu je bilo do njenog. Tijelo se promjenilo, ali miris ... miris je ostao isti.

Nekako se uspjela izvući ispod njega i ugristi ga za obraz. Zajaukao je i ustuknuo, a ona mu je pokušala pobjeći. Još je uvijek osjećala stisak njegove ruke. Bacila se na krevet i zabila nokte u plastičnu vrećicu na Michaelovoj glavi. Oči su mu već natekle, a obrazi postali plavkasti. Okrećući se natrag prema Carlu, čula je Michaela koji je ponovno pokušavao uhvatiti dah. Carl ju je uhvatio za nogu i privukao je sebi. Osjetila je gadljivu toplinu njegova tijela.

O, Bože. Odgurnula mu je lice rukama. Pokušavajući se izvući ispod njega, osjetila je Missynu nogu ispod sebe. Dodorivala ju je, pomicala se. Skoro je zaplakala od sreće. Missy je još uvijek živa. Bila je sigurna u to; mogla je osjetiti.

Počela je vrištati, zazivati pomoć. Carlove ruke prekrile su joj lice. Pokušala ga je ugristi za njegov debeo dlan i odagnati velike crne zastore koji su se navlačili preko očiju.

Već je počela tonuti u mračan san, kada je osjetila da stisak popušta. Počela je kašljati. Od nekuda daleko netko je zazivao njeno ime. Ray! To je Ray! Pokušala je povikati, ali zvuk nikako nije napuštao njena usta.

Oslonila se na lakat i protresla glavom. "Mamice, mamice, on uzima Missy!", vikao je Michael drmajući je.

U trenutku kada je uspjela sjesti, Carl je prošao pored nje. Zgrabio je malenu djevojčicu koja je počinjala plakati i ritati se.

"Carl, spusti je. Ne diraj je.", rekla mu je hrapavim glasom. Carl ju je samo divlje pogledao i nastavio tamo gdje je stao. Uzeo je Missy u naručje i počeo bježati nekim čudnim trkom. Iz mračne su sobe dopirali zvuci lupanja o namještaj. Šepajući je krenula za njim, pokušavajući odagnati vrtoglavicu. Sa stubišta su dopirali zvuci nečijeg žustrog trčanja po stubama. Očajnički je pokušavala čuti Carla. Trčao je hodnikom. Ugledala je njegovu tamnu siluetu kako se penje stubama u potkrovlje. Znači, tamo je krenuo. Krenula je za njim; sustigla ga i pokušala uhvatiti za nogu. U potkrovlju se osjećao miris vlage. Prostorije je bila stravična. I mračna. Toliko mračna da se jedva moglo bilo što vidjeti.

"U pomoć!", povikala je, "U pomoć!" Konačno se uspjela proderati. "Ovdje sam, Ray. U potkrovlju!" Pokušavala je čuti Carlove korake. Gdje li je? Ljestve. Penjao se tankim, starim ljestvama koje su vodile direktno na krov. Sjetila se da se tamo nalazi "udovičino šetalište." Tamo je, znači, krenuo. Pomislila je na uzak, zastrašujući balkon oko dimnjaka.

"Carl, ne penji se tamo. Previše je opasno. Carl, vrati se, vrati se!"

Čula je njegovo teško disanje; nešto između jecaja i smijuljenja. Pokušala ga je zgrabiti za nogu, ali ju je divljački odgurnuo. Osjetila je snažan udarac cipele o čelo i stropoštala se niz ljestve. Ne obraćajući pozornost na krv koja se slijevala niz lice i jaku bol, počela je vikati: "Carl, daj je meni. Carl, prestani!"

Ali on je već bio na vrhu ljestava i otvarao vrata koja su vodila na krov. Susnježica je prodrla unutra. "Carl, ne možeš pobjeći.", molila ga je, "Carl, ja ću ti pomoći. Ti si bolestan. Reći ću im da si bolestan."

Vjetar je, uz strašan udarac, odbacio vrata na na krov. Missy je sada glasno i uplašeno povikala: "Maaamiceeee!"

Carl je stao na balkon. Nancy je potrčala za njim, pridržavajući se za okvir vrata. Balkon je bio vrlo uzak. Između ograde i dimnjaka jedva da je bilo mjesta za jednu osobu.

Panično se uhvatila za njegovu odjeću - pokušavajući ga bolje uhvatiti i povući s balkona. Ukoliko padne ili ispusti Missy ... "Carl, prestani. Prestani!"

Vjetar ga je snažno lupao. Okrenuo se i pokušao je ponovo udariti, ali je počeo padati, čvrsto u naručju držeći Missy. Oslonio se na ogradu i vratio ravnotežu.

Balkon je bio prekriven tankim slojem leda. Posjeo je Missy na ogradu, pridržavajući je samo jednom rukom. "Ne približavaj mi se, malena djevojčice.", rekao je Nancy, "Ispustit ću je ako mi priđeš. Reci im da me moraju pustiti. Reci im da me ne smiju taknuti."

"Carl, ja ću ti pomoći. Samo je daj meni."

"Ne, ti mi nećeš pomoći. Ti želiš da mi oni naude." Prebacio je jednu nogu preko ograde.

"Carl. Ne. Ne čini to. Carl, ti mrziš vodu. Ne voliš kada ti voda prekrije lice. Pa, ti to znaš. Zato sam i trebala znati da se nisi mogao ubiti. Nisi se mogao utopiti. Ti to znaš, Carl." Govorila je smireno, polagano. Koraknula je prema ogradi. Missy je ispružila ručice prema njoj, moleći ...

A tada je začula ... pucketajući zvuk lomljave. Ograda je popuštala! Gledala je kako drveni stupovi popušaju pod Carlovom težinom. Glava mu je poletjela unatrag, ruke je ispružio prema njoj.

U trenutku kada je njegov stisak oko Missy popustio, istrčala je naprijed i zgrabila njeno dijete. Rukama je uhvatila Missynu dugu kosu; čvrsto, grčevito. Visila je preko ograde koja je počela otpadati. Carl se padajući očajnički uhvatio za njenu nogu. Čuo se vrisak.

Počela je kliziti do ruba balkona, ali je odjednom, s leđa, osjetila čvrst stisak oko struka. Snažna je ruka povukla Missy na balkon, a zatim ih obje uvukla unutra. Pala je na Rayova prsa i u tom trenutku začula Carlov prestravljeni vrisak dok je klizio sklizavim krovom i na kraju pao u divlji, stjenoviti ponor.

Trideset i prvo poglavlje

Vatra je gladno lizala debele cjepanice. Topao miris gorućeg drveta miješao se s mirisom svježeg skuhane kave. Wigginski su pomogli Dorothy pripremiti sendviče dok su Nancy i Ray u bolnici s djecom.

Kada su se vratili kući, Nancy je zahtijevala da pozovu i novinare. Fotografirali su njihov povratak kući, izlazak djece iz auta, a za sutradan su im obećali i intervju.

"U međuvremenu," rekao im je Ray, "željeli bismo zahvaliti onima čije su molitve tijekom dana pomogle našoj djeci da ostanu živa."

I Keeneyi su također došli u kuću, želeći biti dijelom te sreće, još uvijek pomalo žaleći što su prekasno javili obavijest. Bili su sigurni da će im molitva više pomoći. Svi smo mi samo ljudi, pomalo budalasti; pomislila je Ellen. Trnci su joj prošli tijelom pri samoj pomisli da je njen Neil pričao s tim luđakom. Što bi bilo da ga je zamolio da uđe u auto ...?

Nancy je sjedila na kauču, čvrsto držeći Missy koja je spokojno spavala. Mirišala je na dječju kupku, a uz lice je čvrsto držala dečicu koju je zvala svojom "pčelicom."

Michael je razgovarao s Lendonom koji ga je pažljivo ispitivao o svemu što se događalo. Glas, koji je isprva bio uzbuđen i uzrujan, sada je zvučao gotovo hvalisavo: "... Nisam želio pobjeći bez Missy, ali se onaj dobar čovjek potukao s drugim čovjekom i rekao mi da potražim pomoć. Otrčao sam do Missy i nazvao mamu. Ali onda je telefon prestao raditi. Pokušao sam nositi Missy niz stube, ali je došao onaj grozni čovjek ..."

Ray ga je zagrlio i rekao: "Moj dobar dečko. Ti si prava hrabrica, Mike." Nije mogao skrenuti pogled s Nancy i Missy. Nancyno je lice bilo blijedo i ranjavo, ali i toliko prirodno lijepo da je ostajao bez daha.

Zapovjednik Coffin odložio je šalicu na stol i pregledao izjavu za novinare: "Profesor Carl Harmon, odnosno Courtney Parrish, iz vode je izvučen još živ. Prije izdahnuća priznao je ubojstva njegove djece, Lise i Petera, prije sedam godina. Priznao je, također, i ubojstvo majke Nancy Eldredge. Shvativši da će ona spriječiti njihovo vjenčanje, blokirao je volan njenog automobila dok je ona s Nancy bila u restoranu. Gospodin John Kragopoulos, kojega je danas

napao profesor Harmon, nalazi se na intenzivnoj njezi i u teškom je stanju, ali će se oporaviti. Djeca su pregledana i nisu bila seksualno zlostavljana, iako dječak; Michael, na licu ima posjekotinu usljed udara.

Coffin je osjetio umor u svakoj koščici tijela. Odlučio je pročitati izjavu i otići kući. Delia ga već sigurno željno očekuje i želi čuti o svemu što se događalo. Pomislio je da ovakav dan i ishod čini policijski posao svrsishodnim. A bilo je ponekad tako mnogo tuge. Ponekad moraš roditeljima priopćiti da su im djeca mrtva. No, ovakvih se trenutaka trebalo uvijek sjećati.

Sutradan. Već će sutradan razmisliti o svojoj mogućnosti procijene. Jutros je bezrazložno, već unaprijed osudio Nancy. To mu nije ostavljalo prostora i za neke druge mogućnosti. Nije se obazirao na ono što su mu govorili i Jonathan i Ray i doktor, pa konačno i sama Nancy.

Ali je bar na vrijeme dovezao Raya pred "osmatračnicu." Nitko se drugi ne bi usudio voziti uz to brdo po takvom ledu. Ray se htio zaustaviti kada su pored ceste ugledali Nancyn slupani auto. Ali on je nastavio voziti. Nešto mu je govorilo da je Nancy izišla iz auta i da se nalazi u kući. Nagon ga nije prevario. To mu je bila jedina obrana.

Dorothy je bez riječi natočila Lendonu novu šalicu kave. Michaelu će biti dobro, pomislio je. Uskoro će ih opet obići. Razgovarat će s djecom i Nancy; pomoći im da realno sagledaju prošlost i suoče se s onim ružnim događajima. Bilo je pravo čudo što je ona iz svega toga uspjela izaći normalna. No, bila je snažna osoba i moći će nadalje živjeti normalnim životom.

Lendon je bio spokojan. Nadoknadio je njegov posljednji propust. Da je posjetio Nancy nakon Priscilline smrti, toliko bi se toga izbjeglo. Primjetio bi da s Carlom nešto nije u redu i nekako je odvratio od njega. Ali tada vjerojatno ne bi bila ovdje, s ovim divnim čovjekom. Ova djeca sada joj ne bi bila u naručju.

Lendon je shvatio koliko žudi otići doma i vidjeti Allison.

"Kavu?", ponovio je Jonathan Dorothino pitanje. "Može, hvala ti. Obično je ne pijem ovako kasno, ali ne vjerujem da će večeras itko imati problema zaspati." Pomno je pogledao Dorothy. "A ti? Vjerojatno si vrlo umorna."

Primjetio je tugu na njenom licu i znao je uzrok. "Mislim da ti moram ovo reći," oštro je kazao, "ali neću ti dopustiti da se optužuješ. Svi smi mi danas zanemarivali poneku činjenicu. Prva je ona da nisam obraćao pozornost na odbljesak koji mi je zasljepljivao pogled svaki puta kada sam prolazio pored ove kuće. Baš sam jutros htio zamoliti Raya da upita podstanara u "osmatračnici" što li to ima u prozoru. Obzirom na moje pravničko iskustvo, trebao sam se toga sjetiti. Istraga bi nas brzo odvela do te kuće.

I još jedna neizbježna činjenica jest ona da ti nisi odvela gospodina Kragopoulouosa vidjeti tu kuću, Carl Harmon ne bi bio spriječen u svom naumu. Ništa mu ne bi odvrátilo pozornost od Missy. Siguran sam da si čula Michaelov opis događaja."

Dorothy ga je pomno slušala, razmislila i shvatila da se u dubini svijete duše slaže s njim. Teret krivnje iznenada je nestao i odjednom je postala vesela, u mogućnosti se pridružiti slavlju. "Hvala ti, Jonathane.", jednostavno je odgovorila, "To je bilo upravo ono što sam trebala čuti."

Nesvjesno ga je uhvatila za ruku. On je, sasvim svjesno, prekrrio njenu ruku njegovom. "Ceste su još uvijek opasne za vožnju.", rekao je, "Kada budeš željela poći doma, bilo bi mi draže da te ja odvezem."

Gotovo je, pomislila je Nancy. Gotovo je. Rukama je još čvršće obgrlila njeno dijete. Missy se promisekoljila, promrmljala "Mamice", i ponovno utonula u miran san.

Nancy je pogledala Michaela. Oslanjao se o Raya. Gledala je kako ga nježno posjeda u krilo. "Postaješ umoran, momče.", rekao mu je, "Mislim da je vrijeme za krevet. Ovo je bio naporan dan."

Nancy se prisjetila tih snažnih ruku koje su spriječile nju i Missy od pada. Tako će uvijek i biti s Rayom. Uvijek će biti sigurna. A danas je i ona stigla na vrijeme.

Iz dubine njene duše dopirala je neprekidna molitva; Hvala Ti, hvala Ti, hvala Ti. Izbavio si nas od zla.

Najednom je primjetile da se više ne čuje udaranje susnježice o prozore i da se vjetar stišao.

"Mamice," rekao je Michael pospanim glasom, "Mi ti čak nismo priredili rođendansku proslavu, niti ti kupili poklone."

"Ne brini se za to, Mike.", rekao je Ray, "Sutra ćemo ga proslaviti, a znam i što ćemo joj kupiti." Nekim je čudom s njegova lica nestalo umora i grča, a u očima mu je zaiskrila suza. Pogledao ju je u oči. "Čak ću ti otkriti na što sam mislio, ljubavi moja. Djeca će ti pokloniti satove slikanja kod vrlo dobrog učitelja, a ja odlazak frizerskom salonu."

Ustao je, Michaela nježno posjeo na stolac i došao do nje. Proučavao je jedan pramen njene kose. "Imam osjećaj da bi bila odlična crvenokosa, ljubavi."

Table of Contents

[Mary Higgins Clark - Gdje su djeca](#)

[Uvod](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)

[Sedamnaesto poglavlje](#)

[Osamnaesto poglavlje](#)

[Devetnaesto poglavlje](#)

[Dvadeseto poglavlje](#)

[Dvadeset i prvo poglavlje](#)

[Dvadeset i drugo poglavlje](#)

[Dvadeset i treće poglavlje](#)

[Dvadeset i četvrto poglavlje](#)

[Dvadeset i peto poglavlje](#)

[Dvadeset i šesto poglavlje](#)

[Dvadeset i sedmo poglavlje](#)

[Dvadeset i osmo poglavlje](#)

[Dvadeset i deveto poglavlje](#)

[Trideseto poglavlje](#)

[Trideset i prvo poglavlje](#)

Table of Contents

[Mary Higgins Clark - Gdje su djeca](#)

[Uvod](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)

[Sedamnaesto poglavlje](#)

[Osamnaesto poglavlje](#)

[Devetnaesto poglavlje](#)

[Dvadeseto poglavlje](#)

[Dvadeset i prvo poglavlje](#)

[Dvadeset i drugo poglavlje](#)

[Dvadeset i treće poglavlje](#)

[Dvadeset i četvrto poglavlje](#)

[Dvadeset i peto poglavlje](#)

[Dvadeset i šesto poglavlje](#)

[Dvadeset i sedmo poglavlje](#)

[Dvadeset i osmo poglavlje](#)

[Dvadeset i deveto poglavlje](#)

[Trideseto poglavlje](#)

[Trideset i prvo poglavlje](#)